EDITURA DRAGON

JAN MÅRTENSON

AURUL DRAGONULUI

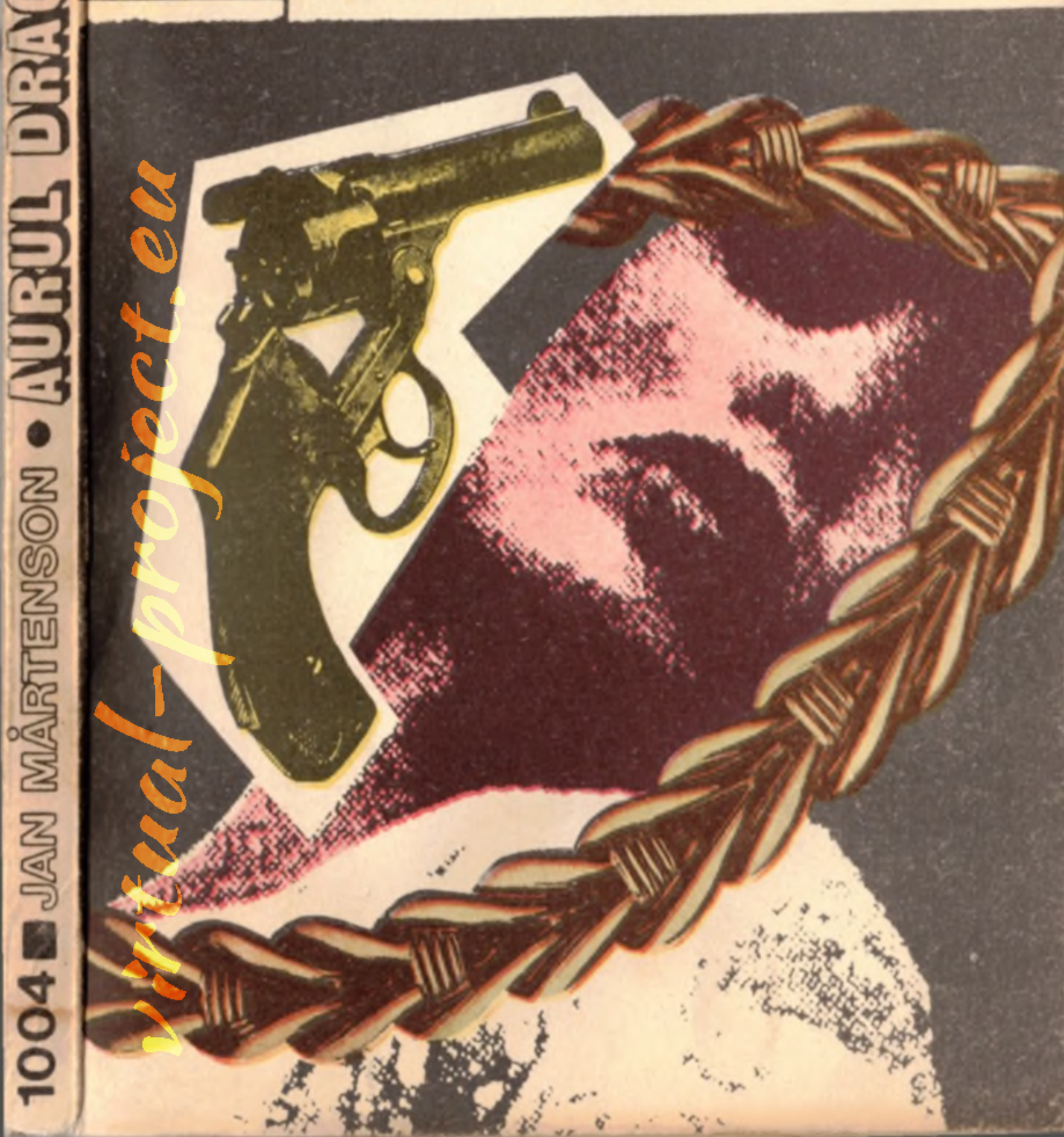

virtual-project.eu

1004 ■ JAN MÅRTENSON • AURUL DRAGONULUI

Coperta de DAN STANCIU

Jan Mårtenson, *DRAKGULDET*,
Askild & Karbekull Forlag, 1974,

Editura DRAGON, 1991, pentru versiunea în limba română

ISBN 973-600-005-2

Bun de imprimare: mai 1991.
Tiparul executat sub comanda nr. 636 la I. P. „Filaret”

JAN MÅRTENSON

AURUL DRAGONULUI

În românește de GEORGE SALOMIE
și TEODOR ATANASIU

virtual-project.eu

EDITURA DRAGON

– 1991 –

I

Dintr-un arțar înalt venea cântecul unei mierle. Există vreo pasăre care să se armonizeze mai bine cu sentimentul naturii? gândeam lăsându-mă pe spate pe banca de lemn.

Priveam blocul pătrat pe piatră din fața mea, înconjurat de pietriș greblat cu grijă: „Ernest Emanuel Homan, născut la Fellingsbro pe 1 august 1890, mort la Viby pe 1 mai 1960. Doctor în teologie, magistrat în parohia Viby". Dedesubt, cu litere mai mici al căror aur începea să se scorojească: „Mai presus de orice stă iubirea".

Mormântul era foarte bine întreținut de către consiliul parohiei. Mama nu mai putea veni cât de des ar fi trebuit pentru a înlătura buruienile crescute în pietriș și pentru a curăța trandafirul ale cărui flori, de un roșu întunecat, încadrau blocul de marmură albă. Există ceva mai pașnic decât un cimitir suedez de la țară? Adesea e așezat pe o înălțime; bine îngrijit, bine greblat. Nimic nu stânjenește echilibrul și geometria crucilor și a monumentelor funerare. Poteci presărate cu pietriș șerpuiesc în iarba ca smaraldul. Copacii bătrâni străjuiesc liniștitor, iar biserica, în linii romantico-clasice, șade închisă asupra ei înseși asemeni unui acord minor în nopțile palide ale verii.

Din păcate, nici eu nu prea vin aici, dar încerc să ajung la mormânt din când în când. Mi-am petrecut toată copilăria în presbiteriu, de cealaltă parte a lacului.

În fața bisericii se găsea școala unde, sub nuiaua domnișoarei Svensson, care ne supraveghea cu ochi pătrunzători, am putut trece de la stadiul de analfabet la cel de știutor de carte. Școala noastră, veche și rustică, cuprindea uneori până la trei clase în aceeași încăpere. În vreme ce unii deprindeau ortografia, alții numărau, iar ceilalți citeau din Nils Holgersson. Totul însoțit de trosnetele focului din godinul cel mare și tusea zgomotoasă a copiilor, pricinuită de încălțările proaste și de drumul lung spre școală. Culegerea elevilor cu autobuzul și cantinele încă nu existau. Dar noi nu le simțeam prea tare lipsa. Gâștele lui Nils Holgersson pluteau deasupra zilelor noastre, iar mișcările neașteptate

ale regulii de trei și ale virgulei zecimale erau singurii nori de pe cerul nostru.

Frații mei și cu mine mergeam la messă din obligație pentru că Tata predica, iar noi eram copiii pastorului; dar religia nu ne-a fost niciodată fervență. Tata nu și-a arătat nicicând dezamăgirea. Eu eram considerat cel mai înzestrat dintre toți, așa încât a trebuit să-mi continui studiile. Însă la Uppsala, studiile mele în istoria artei n-au fost strălucitoare, căci distracțiile studențești îmi luau cea mai mare parte din timp și din bursă.

M-am hotărât să-mi părăsesc viața de student liber și, cu bagajul alcătuit dintr-o jumătate de licență în istoria artei și o dizertație asupra lui Fahlcrantz, pictor suedez din secolul XIX, mi-am deschis un magazin de antichități în Orașul Vechi din Stockholm. Alături de mormântul Tatei se afla cel al singurului ostaș din sat, ca un steag de piatră așezat deasupra mormintelor pașnicilor fermieri și ale soțiilor lor.

Mă gândeam la prietenul meu spiritual, poetul Lindner, la acele cuvinte gravate pe o piatră funerară: „Noblețe, bogăție, vă dau pe un pumn de țărână."

La un moment dat se auziră pași; o femeie în negru, cu un baston în mână, se așeză lângă mine. Era căruntă, cu ochelari și părea să aibă cam 70 de ani.

Dintr-o dată se întoarse către mine:

— Bună ziua, Johan. Mă ții minte?

I-am zâmbit nesigur. Cine putea fi?

— A trecut atât de mult timp! Înțeleg că nu mă mai recunoști. Mă cheamă Ellen Borg și soțul meu a fost cantor aici când tatăl său era pastor. Domnul Adolf, îți aduci aminte, nu-i așa? Da, a murit și el.

Și Ellen nu mai zâmbi. Atunci mi-am amintit. Doamna Ellen și domnul Adolf. Deseori stăteam alături de domnul Adolf, care repeta psalmii și preludiile, și eram fascinat de mâinile lui mari, iuți, care porunceau clapelor de fildeș.

— Acum văd că mă recunoști, deși nu ne-am mai întâlnit de la înmormântarea tatălui tău.

— Îmi face într-adevăr plăcere să vă revăd!

Și eram sincer, gândindu-mă la anii petrecuți la Viby. Într-un cimitir devii lesne meditativ.

Înclină capul:

— Vin des la cimitir cu mașinuța mea și găsesc aici o mare împăcare. Dar am vorbit destul despre mine. Tu

ce-ai mai făcut, Johan?

— Sunt anticar la Stockholm.

Neștiind ce să răspundă, Ellen desena figuri geometrice cu bastonul în pietriș.

— Am venit aici întâmplător, am adăugat după un moment de tăcere. Clasa mea sărbătorește 20 de ani de la bacalaureat, la Örebro. În drum de la Stockholm am făcut un mic ocol ca să vizitez cimitirul.

Ellen Borg zâmbi:

— E drăguț din partea ta, Johan. Întotdeauna ai fost un băiat drăguț. Dar ce-am citit despre tine în ziare? Crime, morți și alte orori?

— Nimic din toate astea! Ziarele exagerează, pur și simplu am fost amestecat fără să vreau în câteva crime. În meseria mea întâlnești des oameni ciudați.

Părea încântată. Ochii îi sclipeau și se aplecă spre mine:

— Crimele m-au pasionat totdeauna. N-ai putea să-mi povestești, într-o zi?

— Bineînțeles, dar acum trebuie să o șterg la Örebro. Masa începe la șapte și jumătate.

Un mormânt proaspăt se găsea alături de mormântul Tatei: pe piatră atârnau flori ofilite și o panglică pe care stătea scris: „Un ultim la revedere!” Ellen îmi urmărise privirea:

— E vecinul meu, rosti cu voce joasă. Îl chema Karl Karlsson, dar i se spunea Kalle. Un bătrân original. Locuia într-o casă aproape de mine, la Movila Vrăjitorului… Cunoștea natura la fel de bine ca și propria bucătărie. Trăia mai ales din vânat și pescuit și, apoi, căuta și minerale și Dumnezeu mai știe ce altceva.

— A murit de mult?

— Doar de 15 zile. Într-o seară a fost găsit mort pe scara pivniței. Căzuse, s-a zis.

Și Ellen Borg pufni lovind bastonul.

— S-a zis? N-a căzut?

— Eu nu cred. N-a fost un accident.

Mă prinse de braț.

— A fost ceva supranatural, șușoti. Ceva supranatural.

— Vreți să spuneți că l-au împins niște fantome?

— Nu vreau să spun nimic. (Își mușcă buzele.) Locul acela e bântuit. L-am văzut și eu. Se-întâmplă ceva necurat sus, în pădure.

— Poate e vrăjitorul. Doar se numește Movila Vrăjitorului, nu-i așa?

— Nu încerca să glumești, zise. Eu știu ce știu și am văzut ce am văzut. De-abia mai îndrăznesc să locuiesc acum singură, acolo sus.

— Nu aveți vecini?

— Ba da. Un director de la Stockholm a închiriat o casă, puțin mai departe. Și apoi, un norvegian, un pictor și un inginer, cred. Mai mult nu știu. Casele sunt închiriate oricui.

— N-aveți de ce vă teme cu atâția vecini.

— Vecini… vecini. Sunt kilometri între case! Și ei vin acolo doar în vacanță. Și-apoi…

Se îndreptă de spate.

— Și-apoi, ce-ai zice… (Tăcu.) N-ai chef, desigur, dar locurile sunt minunate și aerul e tare bun.

— Chef de ce?

— Am închiriat dintotdeauna o căsuță de pe pământul meu. E la două sute de metri de a mea. Drumul ajunge până în apropiere de ea și are și puț. Closetul e în curte, dar are și asta farmec și, în plus e antipoluant. Chiriașii mei nu pot veni anul acesta. Te-ar interesa?

— Pur și simplu nu știu. Nu mi-am făcut nici un plan pentru concediu. E cam dificil în meseria mea, cu vânzătoarele etc.…

— Două sute de coroane pe lună. O ocazie, nu? Ar trebui să te gândești.

I-am zâmbit:

— Desigur, o să mă gândesc. Pot să vă dau un telefon?

Îmi întinse o hârtie:

— Uite numărul meu. Fii drăguț și telefonează-mi cel târziu până luni!

Am pus hârtia în portofel. De ce nu? mi-am zis. Două sute de coroane era un preț convenabil pentru mine și, la urma urmei, intenționam să-mi iau un concediu. Mă gândeam la excursii, la pescuit, la micile lacuri negre din pădure și la plimbările din zori în căutare de fragi; la cititul tuturor cărților mele vechi, într-un balansoar. Atunci, de ce nu?

— Promit să dau telefon, dar acum trebuie să plec ca să nu întârzii la sărbătoarea noastră.

— Și eu. Ce mai face mama? Nu mai știu nimic despre ea de o bună bucată de vreme.

Și, în timp ce discutam despre sănătatea mamei și despre ultima ei mutare, am ajuns la „buburuza” verde a lui Ellen. Depășind grilajul parcării am zărit un mormânt al cărui epitaf diferea de al celorlalte: „Heinrich Müller, 23.3.1945. Dulce et decorum est pro patria mori.”

— E dulce și glorios să mori pentru patrie, am citat un pic nesigur, întrucât latina nu fusese punctul meu forte la școală. Nu e cineva din sat?

— Nu-ți amintești? E aviatorul acela german căzut la Movila Vrăjitorului, la sfârșitul războiului. Fugise de la Oslo în Suedia, dar, în pană de benzină, a încercat o aterizare forțată pe lacul Vrăjitorului, care era înghețat, și avionul s-a prăbușit în pădure.

— E tragic, am rostit cu ochii la sinistrul text. Dar aici se odihnește în pace; frasinul cel mare va fi de acord cu mine.

— Eu nu sunt atât de sigură, Johan.

Ellen Borg mă privea cu gravitate, sprijinindu-se de brațul meu.

— Cred că sărmanul băiat nu și-a găsit niciodată liniștea și că în jurul morții lui Kalle e un mister…

II

Domnul Hansson ne arăta amfiteatrul renovat.

Oskar Hansson făcea parte dintre „bărbații din 1953”. Fusesem colegi de clasă. Alegând învățământul, rămăsese la școală. Nu îl invidiam, în ciuda vacanțelor de vară, de Paști și de Crăciun. Azi e mare riscul de a intra într-o clasă fără cunoștințe serioase, dacă e să credem ziarele. E o exagerare, dar am impresia că meseria de profesor ar fi mult prea plictisitoare pentru mine. Bătrânii originali de altădată nu trebuiau să muncească mai mult decât era necesar. Alegerea profesiunii era adesea datorată dezamăgirilor, carierelor universitare ratate și incapacității lor. Dar mulți se dovedeau oameni de valoare, cărora noi nu știam să le prețuim calitățile. Întâlnirea noastră avea loc prea târziu în viață, în condiții prea inegale. Noi ședeam în bănci incomode ascultând discursul lui Oskar asupra situației actuale din școli. Crea senzația că rămăsese supraveghetorul dintotdeauna. Bine periat, grijuliu îmbrăcat, cu ochelari rotunzi fără rame, ne înșira o „predică” ticsită de statistici. Mă uitam la portretele rectorilor, agățate pe perete. În fundul amfiteatrului l-am recunoscut pe bunicul bunicului și omonimul meu, Johan Kristian Homan. Pentru el, membru liberal al ordinului ecleziastic și al tuturor academiilor și societăților savante din Suedia, viața mea trândavă de la Uppsala, încoronată de cumpărarea unui mic magazin de antichități din Orașul Vechi al Stockholmului, nu corespundea, neîndoielnic, ambițiilor pe care le pretindea descendenților. Eu însă eram foarte mulțumit de viața mea, de situația mea, fără nevastă, fără copii. Puțin tristă, poate, dar pe altă parte nu contribuiam la poluare. Aveam desigur o pisică – Cléo de Mérode, cu ochi mari, albastru-violet, o siameză cu albastru la urechi, la nas, la coadă și pe lăbuțe.

Ascultam fără interes vocea plăcută a lui Oskar.

— Acum sper că știți totul despre școala de azi, încheie voios.

Și am revenit la realitate.

Ne-am privit, ușurați, și am ieșit în curte. Masa era pusă la primul etaj al micului restaurant situat în parcul

castelului. Eram toți foarte veseli după despărțirea de aproape douăzeci de ani.

Nu s-au schimbat deloc, mă gândeam privindu-mi colegii. Unii se cam îngrășaseră, alții făcuseră un pic de chelie, dar atâta tot. Un băiat în alb ne servea aquavit în pahare de sticlă fumurie și atmosfera se destinsese.

Atunci se ridică să vorbească „Cârnăcior”. Era singurul din clasă pe care nu l-am iubit niciodată. Încă din școală făcea pe grozavul și trișa ori de câte ori avea prilejul, însă nu-și ajutase nicicând vreun coleg.

— Vechii mei colegi de clasă, rosti Hasse Olsson, alias „Cârnăcior”, în calitate de organizator al acestui mic jubileu, vă urez tuturor „bine ați venit”. Ne-am putea distra și fără alcool, e adevărat, dar n-am îndrăznit să-mi asum acest risc. În sănătatea voastră!

Hasse Olsson privi în jur satisfăcut și ridică paharul care aproape îi dispăru între degete. Se crede tare nostim, îmi spuneam.

Nimerisem lângă fostul nostru portar de handbal, Lasse Björk. Nu-l recunoscusem imediat, așa, cu plete și cu barbă, dar nu te puteai înșela la vederea zâmbetului său bun și generos.

— Da, mă ocup de antichități, i-am răspuns când ne-am așezat. Am studiat scurtă vreme istoria artei, la Uppsala, apoi am început să lucrez și acum am dugheana mea în Orașul Vechi.

— O, asta-i grozav, am putea să colaborăm, zâmbi Lasse și chemă băiatul ca să mai comande un aquavit.

— Poate nu știi că pictez?! Și merge destul de bine. Nu sunt foarte cunoscut la Stockholm, dar o să vină și asta, cu vremea, zise entuziast și-și goli paharul dintr-o sorbitură.

— Cred că ți-am văzut o pânză într-o galerie, anul trecut. Ești pictor naiv, nu-i așa?

— Da, am fost dintotdeauna. Nu-s la modă pentru că nu fac neapărat ceea ce place. Un artist trebuie să aibă încredere în propria inspirație.

— Stai puțin! Era o pânză mare, cu sărbătoarea de Sfântul Ion, cu nu mai știu ce și, în fund, se înălța un masiv întunecat într-o noapte palidă de iunie. Mi-a plăcut mult.

— Cu atât mai bine. În acest caz trebuie să vii să petreci Sfântul Ion la mine și-am să-ți ofer și un mic tablou. Am putea să și colaborăm, mai știi?, fiindcă am

nevoie de cineva care să-mi vândă pânzele la Stockholm. Galeriile iau un procent așa mare! Le-ai putea vinde în magazinul tău, nu?

— Da, am răspuns prudent, e poate o idee bună. O să mai vorbim.

— Sigur, băiete. Vino într-o zi pe la mine. Am să-ți dau o pânză, nu pentru că vreau să-mi aranjezi piața la Stockholm, ci doar ca să-ți mulțumesc că m-ai ajutat, odată, la latină. Ții minte că îți copiam mereu traducerile?

— Bineînțeles! Ți-aduci aminte când ai scandat un vers în latină și ai tradus, din greșeală, altul în suedeză?

Lasse pufni în râs.

Pentru cafea și punch ne așezară la niște mese mici. Din nefericire m-am pomenit la aceiași măsuță cu „Cârnăcior”. Mă privi răutăcios. Cu genele lui decolorate și ochii lăcrămoși, te făcea să te gândești la un purcel.

— Iată-te, Johan! zise cu voioșie prefăcută și-și aprinse un trabuc gros. Tu cu ce te ocupi?

— Cu antichități, am răspuns scurt în vreme ce îmi turnam niște punch.

— Aha, pare interesant. Le faci tu singur?

Și-i dădu un cot vecinului de masă.

— Vând și cumpăr. Și tu, ce faci?

— Sunt prefect de poliție, anunță fălos, îndreptându-și spatele.

— Prefect de poliție? Vrei să spui procuror departamental?

Cu asta l-am avut, mi-am zis și am constatat că săgeata nimerise la țintă.

— Procuror departamental! Titulatura asta nu mai există, explodă „Cârnăcior”, extrem de nemulțumit. Acum toți suntem prefecți de poliție. De alt fel, zona mea e una dintre cele mai întinse din departament.

— Interesant. Să-ți spun un caz. Am auzit azi despre un bătrân original, după toate aparențele asasinat de o fantomă germană.

— O fantomă germană? Ești nebun?

— Poate; se numește Kalle și a murit în urma unui accident. Asta e părerea tuturor, însă fantoma l-a ucis.

Hasse Olsson tresări. Ochii îi deveniră și mai lăcrămoși.

— Kalle? Ce știi despre el?

— Nimic. Nimic mai mult decât povestea cu fantoma.

— Și-a rupt gâtul când a căzut pe scara pivniței. Era bătrân și a călcat greșit în întuneric. Și apoi, două persoane l-au găsit imediat după cădere. M-am ocupat eu însumi de anchetă, zise „Cârnăcior” foarte mândru. Nu-ncerca să pari interesant. Ziarele au scris despre tine, dar, dacă socotești că-ți poți face publicitate aici, te înșeli.

În acel moment, cineva mă trase de mânecă. Era Lasse Björk. Sub bronz se vedea că devenise palid și părea, brusc, deosebit de sobru.

— Vino, rosti. Am ceva să-ți spun. Hai la bar să luăm un pahar!

Puțin mirat, m-am ridicat să-l urmez. Lasse rămase tăcut cât timp barmanul ne pregăti whiskyurile. Plăti și duse paharele la o masă pentru două persoane, lângă fereastră.

— În sănătatea ta!

Mă întrebam ce voia.

— Adineauri ai vorbit despre Kalle și fantome. De ce? întrebă înfrigurat. De ce?

— Cum se face că ești la curent cu povestea asta?

Mă apucă de braț, poate inconștient, dar brutal.

— Ah! am zis. M-am întâlnit puțin mai înainte cu o veche prietenă. Am vorbit o mulțime și mi-a povestit și despre asta. Și voiam să-l provoc pe „Cârnăcior”.

— Ce prietenă?

— Ellen Borg, o cunoștință a părinților mei.

Îmi lăsă brațul și începu să râdă.

— A, da, Ellen Borg, rosti ușurat.

— Îi cunoști pe Ellen sau Kalle?

— Foarte bine, spuse rar, după o clipă. Locuiesc sus, chiar lângă Ellen și la câțiva kilometri de casa lui Kalle. Acolo am atelierul; logodnica mea și cu mine locuim la Movila Vrăjitorului de mai mulți ani. De fapt, Monika e cu mine doar de câteva luni. Așa că poți zice că-i cunosc pe Ellen și Kalle.

Tăcu fără să-și termine fraza, cu privirea orientată peste umărul meu. M-am întors. Hasse stătea chiar în spate.

— Vă spuneți povești cu fantome! Nu vă amestecați prea tare în ce nu vă privește!

Și, cu un zâmbet strâmb, „Cârnăcior” porni spre bar.

— Acum îmi aduc aminte. Ellen mi-a vorbit despre un artist care e vecin cu ea. Habar n-aveam că tu erai.

— Purcelul ăsta nu pricepe nimic, suspină ușor Lasse, ca și cum nu m-ar fi auzit. Dar în poveștile tale cu fantome e mai mult adevăr decât poate intra în capul lui de polițai.

— Mă faci curios. Spune-mi mai multe! Ellen vrea să-mi închirieze o căsuță pentru concediu. Două sute de coroane pe lună; o ocazie pentru un anticar lefter.

Lasse mă privi și tăcu o vreme.

— Ar trebui să accepți, zise. Ia casa. Nu-i prea confortabilă, dar locurile sunt minunate, iar natura extraordinară. Și-ai să vezi că se întâmplă în pădure lucruri cu care nu ești obișnuit.

— S-ar zice că vrei să mă bagi în sperieți! Povestește-mi mai bine despre fantome.

— Ar putea să-ți pară ridicol, dar pădurile astea ascund mai mult mister decât te-ai aștepta. Cel puțin, dacă l-am lua în serios pe Kalle, care trăia atât de aproape de natură. Știa să oprească sângele și pariez că pitise pe undeva o carte de magie neagră. Căuta minerale și era tare la geologie.

— A găsit ceva?

Lasse încuviință din cap.

— Cred că da, zise. Spre nenorocirea lui. Chiar înainte de a muri a petrecut o seară la noi. Părea neliniștit și vorbea despre un dragon care-și păzește aurul.

— Ești sigur că era sănătos? Adică în toate mințile?

— O, da! Noi însă nu-l prea luam în seamă. Era foarte superstițios. În Suedia circulă povești despre comori misterioase, păzite de spirite subterane însoțite de boi albi, noaptea, când e lună plină etc.… Așa că m-am gândit că înșira basme. Avea însă dreptate, pentru că am găsit dovezi.

— Nu ți-e bine? Ai văzut tu dragoni la tine acasă?

— Nu chiar dragoni, dar e o gaură de mină în apropiere. Toată regiunea e ca un șvaițer. Cu sute de ani în urmă se extrăgea cupru sau fier. În orice caz, am văzut cu ochii mei lumini bizare, ca niște flăcări zglobii în pădure, seara, și deseori am auzit noaptea zgomote ciudate, de parcă cineva ar mai lucra încă în mină.

— E, într-adevăr, neliniștitor. Dar sper că nu crezi sincer că un dragon l-a asasinat pe bătrânul Kalle? În sănătatea ta! Ai nevoie de un întăritor. Nu-i bine pentru

tine să zăbovești în pădure, de unul singur, prea mult timp. În curând ai să ajungi să crezi în poveștile astea cu fantome.

Lasse mă privea cu o expresie stranie:

— Posibil.

Vântul mișca frunzișul, mireasma de iasomie ajunse până la noi.

— Posibil, repetă oarecum absent. Știi că un avion german s-a prăbușit acolo sus, la sfârșitul războiului, și că pilotul a murit? Am găsit ceva în iarbă, lângă pivnița lui Kalle. Asta după anchetă, și n-am spus nimic poliției.

Lasse scoase portofelul și-mi puse în mână un obiect.

Era o cruce de fier, cu negru și argintiu, având în mijloc simbolul sinistru al crucii încârligate.

M-am hotărât brusc să închiriez casa lui Ellen.

III

Cléo ședea imobilă în vitrină și semăna cu un porțelan. Deodată căscă și se zbârli la soare, dintre două sfeșnice. Era foarte decorativă pe fondul de catifea albastră, printre obiectele de cositor. Precis era și ea conștientă, căci deseori se dovedea mult mai inteligentă decât unii dintre clienții mei. De pildă, adoră fursecurile și a învățat să ridice capacul cutiei. Prinde cu ghearele un fursec și se duce să îl ronțăie pe dulapul olandez din living. A doua zi după jubileul nostru m-am trezit în camera de hotel din Örebro cu limba încleiată și pleoapele grele. Pesemne ne întorseserăm târziu. O carafă cu apă călâie mi-a redat mlădierea coardelor vocale, așa că i-am telefonat lui Ellen în legătură cu casa, temându-mă să n-o fi închiriat între timp. Nu a părut deloc surprinsă. Am căzut de acord să sosesc de Sfântul Ion. Rămânea o singură problemă: paza magazinului în timpul absenței mele. Și aici am avut noroc. Doamna Brandt, soția unui ofițer de marină, manifestând un interes la fel de pasionat pentru antichități ca și pentru bărbați, stătea mereu la dispoziția mea.

Eram deci destul de mulțumit de mine în acea luni dimineață, în magazin. Concediul începea peste câteva zile și îl meritam din plin. Casa era bine amplasată, după părerea lui Lasse Björk și Ellen… și urma să-mi revăd și plaiurile natale. Însă afacerea cu Kalle… mi se păreau cam exagerate poveștile lor cu fantome și crimă, fără să mai vorbim de dragoni. Dar ce-mi stârnea curiozitatea, mai presus de orice, era această mică cruce de fier.

Cum oare putuse fi găsit micul simbol al tiraniei hitleriste lângă pivnița lui Kalle? Nu îndrăzneam să iau lucrurile prea în serios, cel puțin deocamdată.

Lasse Björk voia probabil să pară interesant. Dorea pesemne să mă facă să-i vând pânzele la Stockholm. Iar crucea era o distincție distribuită cu tonele în epoca nazistă și pe care azi o găsim în orice magazin bine garnisit cu monezi și medalii. Așadar îmi părea un pic fantastică ideea ca un strigoi neamț din război să poată asasina la țară un bătrân original, înainte de a-și pierde crucea de fier în iarbă, la ușa pivniței.

Intră tocmai când trăgeam un sertar din dulapul cu medalii. Primisem un Cruzeiro del Sol; ordin al crucii sud-braziliene, semănând mult cu legiunea de onoare. Deci, clopoțelul de capră tibetană clincheti și el intră. Se opri un moment în chenarul ușii, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram singur în magazin. Asta îmi cam stârnește nervozitatea. În ziua de azi nu știi niciodată ce intenții au oamenii, iar eu dețin la urma urmelor anumite obiecte de mare valoare. Se apropie încet de casă și, parcă un pic jenat, scoase o cutiuță din buzunar:

— Dumneavoastră evaluați bijuterii?

— Da, aș putea, la nevoie, am răspuns rar. Nu sunt bijutier, însă uneori îmi cad în mână bijuterii.

— E veche, zise grav. De aceea am venit la dumneavoastră.

Și deschise cutiuța.

Am fost extrem de surprins. Pe catifeaua neagră se afla un smarald magnific, de un verde întunecat. Era prins într-o coroană de briliante care sclipeau în mii de focuri pe fondul negru. N-aveam nevoie să-mi scot lupa pentru a constata că era un inel de foarte bună calitate.

— Bun, am zis după un moment de tăcere, cu inelul în mână. Nu cred că-l pot estima exact. Vă sfătuiesc să vă duceți la un mare bijutier. Vă pot spune că numai pietrele valorează cam o sută de mii de coroane, cel puțin. Cred că e rusesc. Marcajul nu se vede prea bine, s-ar zice că cineva l-a șters intenționat. De unde aveți inelul?

— O moștenire, spuse repede, punând bijuteria la loc în cutie. Urmează să facem partajul unei succesiuni și voiam… da, voiam să-i aflu valoarea de la o persoană imparțială. E foarte dificil să vinzi asemenea lucruri?

— Depinde. În acest caz vă sfătuiesc să-l încredințați unui mare negustor cu relații internaționale. Dacă pietrele sunt atât de perfecte pe cât par, nu va apărea nici o problemă.

— Vă mulțumesc.

Băgă în buzunar cutia și înclină capul în semn de salut.

— Nu era rea jucăria aia, Cléo! i-am zis pisicii tolănite în vitrină. Cu așa ceva, tu ai avea sardele și eu icre negre până la sfârșitul zilelor.

Cléo îmi aruncă o ocheadă, mișcă urechile și se reîntoarsă la siesta ei. Iar eu am abandonat ideea de icre

negre și m-am dus în birou să-mi fac un ceai. Eram plin de speranțe ca un elev înaintea vacanței de vară. Telefonul sună exact când îmi turnam apă în ceainicul indian, albastru cu alb, și aroma de iasomie amestecată cu parfumul ceaiului se răspândea în încăpere. Nu voiam să distrug echilibrul fragil dintre apa înfierbântată, frunzele de ceai și ceainicul încălzit dinainte. După două apeluri eram gata; am pus capacul și m-am dus să răspund:

— Magazinul de antichități Homan.

— Domnul Homan?

— Da, eu sunt.

— Scuzați-mă că vă deranjez, rosti vocea limpede a unei femei tinere. Mă numesc Catharina Stenberg. Tocmai am vorbit cu doamna Ellen Borg.

— Și? am zis puțin perplex.

— Se pare că v-a închiriat o casă?! Aș vrea să vă cer un serviciu. Da, Ellen mi-a spus…

— A, bine, am zis și mai perplex.

— Nu am mașină și trebuie să merg s-o văd pe Ellen. S-ar putea să mă luați cu dumneavoastră?

— Da, s-ar putea. Aveam de gând să plec în ajun de Sfântul Ion, adică joi după-amiază. Vă convine așa?

— Minunat, sunteți foarte drăguț. Vreți să vin la dumneavoastră?

— Dacă doriți, dar ar fi mai simplu să trec eu să vă iau, mai ales dacă aveți bagaje. Unde locuiți?

— Aici, în Orașul Vechi, foarte aproape, în casa unde s-a născut Carl Larsson[1].

— Perfect! Pot să vin la ora două?

— Veniți un pic mai devreme și vă invit la masă ca să compensez tot deranjul pe care vi-l fac.

— Cu plăcere. Sper că nu o să vă supărați dacă o aduc pe Cléo?

— Cléo?

— Siameza mea, o damă foarte drăgălașă.

Râse la capătul firului. Un râs pur și limpede. Mă întrebam cum arăta. Probabil tânără și delicată, cu puțin noroc.

— Cléo va fi binevenită. Spune-i că sardelele se servesc la douăsprezece jumătate, dacă îi convine și stăpânului, desigur.

— Îmi convine de minune. La revedere și pe curând.

Cu atât mai bine, m-am gândit și m-am instalat cu ceașca de ceai și un fursec într-unul din scaunele mele

baroc, cu spătar înalt, care îmi împodobesc magazinul. Promitea. Avem asigurate prânzul și compania în timpul călătoriei, o companie simpatică.

Săptămâna a fost destul de încărcată. Aveam câteva vânzări la licitație și a trebuit să pun etichete pe toate obiectele din magazin înainte de sosirea doamnei Brandt. Veni ziua de joi; Cléo și cu mine ne-am urcat în mașină, cu bagajele. Cléo privea cu ochii mari trusa de pescuit.

— O să profiți din plin de asta, i-am explicat învârtindu-mă prin Orașul Vechi în căutarea unui loc liber unde să parchez. O să mănânci babușcă și plătică.

Am găsit în sfârșit un loc, în josul străzii, și am urcat scara abruptă a casei lui Carl Larsson. Am sunat. Numele de Stenberg era înscris pe placa de alamă de lângă cutia de scrisori. Se auzi un zgomot de tocuri pe pardoseală și ușa se deschise. Trebuie că avea douăzeci și cinci de ani și era proaspătă în cămașa albă și blugii decolorați. Blondă și bronzată, cu ochi albaștri. Fără a fi neapărat frumoasă, mă făcea să mă gândesc la un afiș turistic sau la regina lacului Maelar[2].

— E într-adevăr drăguț din partea ta, zise mângâind-o pe Cléo care, fără pic de jenă, se freca de picioarele ei torcând. Pesemne simțise mirosul de sardele.

— Nu-i nici un deranj, pică foarte bine și oricum trebuie să ajung acolo.

Și am intrat în micul apartament, mobilat simpatic, într-un stil curat și simplu. Un covor alb, gros, acoperea aproape tot pachetul, iar pe pereți atârnau afișe foarte colorate. Mobila era modernă, din lemn alb, tapisată cu țesături în culori vii, alcătuind o unitate armonioasă. Întreaga încăpere părea luminoasă și însorită, deși soarele era pe jumătate ascuns în nori.

— Mă cheamă Catharina, zise întinzându-mi un pahar înalt de cositor, cu țigări. Și numele tău e Johan, mi-a spus Ellen.

— Mulțumesc, nu fumez.

— Cu atât mai bine, nici eu. Ca profesoară de gimnastică, trebuie să fiu un exemplu. O să mâncăm imediat. Am pus masa în bucătărie, sper să nu te supere.

Într-un colț lângă frigider, culcată pe labe, cu capul strâmb, Cléo ronțăia cu ochii închiși două sardele mari. Am mâncat omletă țărănească și abia la cafea, în living,

am început să vorbim despre Movila Vrăjitorului și despre Ellen.

— Eu sunt din partea locului, i-am zis turnându-mi încă o cafea. Familia lui Ellen și a mea erau foarte apropiate. Am întâlnit-o deunăzi, întâmplător. O cunoști bine?

— Nu chiar, rosti rar Catharina. Am întâlnit-o o singură dată, la o înmormântare.

— A!

— Era o rudă de-a mea, un domn în vârstă. Nu l-am cunoscut deloc și abia aveam idee că exista. Dintr-un motiv sau altul, mama n-a păstrat legătura cu el. Se pare că era foarte original și foarte sălbatic. După moartea lui, autoritățile m-au căutat și iată-mă proprietară, la Movila Vrăjitorului, a unei case pe care n-am văzut-o niciodată. Trebuie să mă duc acolo pentru inventarierea succesiunii și alte hârțoage. Data trecută am fost prea grăbită pentru că era sfârșit de trimestru.

— Ruda asta, am ezitat, cine era?

— Karl Karlsson, dar toți îi spuneau Kalle.

IV

Dincolo de Örebro, către vest, câmpurile urcau alene în zare spre albastrul întunecat al pădurii. Pământul se unduia ușor și îndată începea pădurea. Am părăsit șoseaua asfaltată și am luat-o pe un drum așternut cu pietriș, care șerpuia printre pini și brazi. Puțin câte puțin, peisajul se modifica. Arborii se îndeseau, iar terenul devenea tot mai accidentat. Bucăți de rocă acoperite cu mușchi se îngrămădeau la marginea drumului, iar urcușul se făcea mai abrupt.

— Pădurea asta e fermecată, spuse Catharina.

Avea dreptate. Totul părea fermecat, ceea ce era firesc din moment ce ne îndreptam spre Movila Vrăjitorului.

Ellen îmi dăduse un plan detaliat, însă locul exact era greu de găsit. Părăsisem drumul pentru a o apuca pe un drumeag prin pădure, atât de îngust, încât mă întrebam ce-aș face dacă aș întâlni altă mașină. Decorul era „dramatic”; locul ideal pentru lupi și urși. Odinioară fuseseră destui.

După o jumătate de oră, drumeagul cotea brusc la dreapta și chiar de cealaltă parte a curbei am zărit o căsuță roșie cu colțuri albe, înconjurată de gazon bine îngrijit. Un balansoar în culori vesele era așezat printre tufele de trandafiri. Pe un perete se vedea o țintă; micile săgeți albastre și albe evocau zborul unei păsări.

— După descrierea lui Ellen, aici trebuie să locuiască un director de la Stockholm. Un concesionar de mașini. Mi se pare că-l cheamă Gren. Balansoarul și ținta cu săgeți te fac să te gândești la vacanță!

— Mai e mult? întrebă Catharina căscând.

După patru ore de drum în mașina încinsă, era obosită. Se apropia ora șase, însă căldura nu se domolise.

— Casa lui Ellen trebuie să fie la un kilometru.

Și într-adevăr la o curbă am zărit-o, mai mare și mai severă decât cea a negustorului de mașini. Era roșie, cu colțurile negre și cu veranda acoperită de viță sălbatică. În curte se afla mobilier vechi de grădină, din lemn alb. De-o parte și de alta a verandei, ca niște santinele, stăteau două vase mari pline cu petunii care se revărsau pe marginile negre, strălucind de culoare.

— Bine ați venit! (Ellen coborî scara.) Sunt foarte bucuroasă să vă revăd. Și ce amabil să o aduci pe Catharina! Singurul neajuns al locului acestuia e că trebuie să ai mașină. Vă conduc imediat la casa „Ticălosului” și la a ta, Johan, ca să vă desfaceți valizele. După aceea vă invit aici să mâncăm împreună cu vecinii.

— Casa „Ticălosului”? întrebă Catharina.

— E căsuța unde locuia unchiul tău. Legenda spune că acolo a stat mereu câte un călău, cam cu două sute de ani în urmă. Li se spunea ticăloși și de asta casa se numește așa. Dar nu-i decât o legendă veche și nu trebuie luată în serios.

Am pornit pe o cărare întortocheată. Tufe înalte de asmațui sălbatici își frecau faldurile dantelate de portiere și mă întrebam dacă mașina va sfârși cu bine.

— Vii prima oară aici? se întoarse Ellen spre Catharina.

Aceasta încuviință din cap:

— N-am avut timp după înmormântare. Tocmai îi spuneam lui Johan că era sfârșit de trimestru și am fost obligată să mă întorc la școală. Nici nu prea aveam idee de existența unchiului Kalle.

— Uite-o! zise Ellen.

Am oprit motorul. Casa era acoperită de caprifoi. Frunzișul des, de un verde întunecat, părea că aproape o sufocă. Iarba nu fusese tunsă și florile răsăriseră cam pretutindeni. Spre apus, terenul cobora lin. Vederea era fantastică.

Ellen dădu din cap, încântată, când îmi văzu reacția.

— Uită-te bine! Când e senin, se vede până la Örebro.

— Extraordinar! zise Catharina cu ochii strălucitori. Și eu care voiam s-o vând! E chiar ca o căsuță pentru păpuși, cu o priveliște încântătoare și un aer așa de bun!

Povestea cu „Ticălosul” și faptul că unchiul Kalle fusese găsit mort pe scara pivniței păreau să n-o stânjenească. Cu atât mai bine. Am ajutat-o să-și scoată valizele din portbagaj. Cléo dormea în cușca ei, o cutie cu ușa din plasă în care o luam mai ales în tren. Tocmai când apucasem valizele, am auzit un țipăt dinspre casă. Ellen deschisese ușa cu o cheie uriașă, prinsă de un șnur. Ea și Catharina se opriseră în cadrul ușii. Nu știu care dintre ele țipase, dar amândouă dispărură iute înăuntru.

Am lăsat valizele jos și am alergat în casă. Totul era întors pe dos, sertarele trase, hainele risipite peste tot și ușile dulapurilor deschise. În mijlocul încăperii, Catharina plângea. Căldura și drumul lung erau în parte responsabile pentru nervozitatea asta, m-am gândit îmbrățișând-o strâns. Hohotea cu capul sprijinit pe pieptul meu. Părul ei mă gâdila pe buze, dar nu era câtuși de puțin neplăcut.

— Și-n bucătărie e la fel! strigă Ellen prin ușa întredeschisă. E dezgustător! Bluzoanele negre, bineînțeles. Și eu n-am auzit nimic! Traversează uneori pădurea pe motociclete, în viteză, și fac un zgomot înfiorător.

Ellen se întoarse în cameră.

— Nu te neliniști, micuța mea! O să te ajut să faci ordine. Nu cred c-au furat ceva. Probabil au vrut doar să se distreze, rosti cu amărăciune.

„Bluzoanele negre”, mă gândeam și am început să le ajut la ridicarea unei comode răsturnate. Am adunat un teanc de cărți risipite pe podea. Cu gândul la acei vandali, mi-am amintit de o poză dintr-un ziar, în care două *bluzoane negre*, cu plete, îi zâmbeau fotografului. Unul avea o cască de război germană și celălalt – o cruce de fier la gât. Explicația putea fi atât de la îndemână? Crucea de fier pe care o găsise Lasse lângă scara pivniței pur și simplu le aparținea celor care se distraseră în casa Catharinei?

Am făcut ceva ordine în scurtă vreme. Casa nu era mare. Două camere, bucătăria jos și podul amenajat. Scânduri mari pe podea și pe tavan. Decor bătrânicios: tapet semănat cu trandafiri și perdele de dantelă la ferestre. Într-o parte se vedea toată priveliștea măreață asupra câmpurilor și jos de tot pădurea se pierdea în infinit.

Mobila era rustică și simplă. Mese și comode vechi. Etajerele erau pline de obiecte din cositor, iar podeaua acoperită de frumoase covoare țesute.

— E un aer cam închis, constată Ellen, dar o să deschidem ferestrele. Mă duc cu Johan să-i arăt și lui casa. După aceea o să venim să te luăm la masă. Dacă vrei, poți să rămâi la mine la noapte.

— O, nu! Nu-i nevoie, zise Catharina. Le învăț judo pe fetele dintr-a cincea. Bluzoanele negre sunt binevenite dacă îndrăznesc să se întoarcă.

După cinci minute de mers pe jos prin asmațui sălbatic și păpădii, am ajuns la mine. Casa era puțin mai mică decât cealaltă, o cameră cu un pat mare și o bucătărie. Fațada era roșie, cu colțuri negre, ca cea a lui Ellen. Lucru obișnuit în zona asta, mi-a spus ea.

— Colțurile negre mi se par atât de drăguțe pe roșu!

Bluzoanele negre nu mă vizitaseră, așa că nu mi-a luat mult să-mi desfac bagajele. O scosesem pe Cléo din temnița ei. Inspectă camera cu pas nesigur și se lungi pe podea lingându-și lăbuțele. Deci își acceptase soarta.

— O! Ce pisică drăgălașă, zise Ellen mângâindu-i blana bej. Adu-o și pe ea și-am să-i dau puțin pește. Mi-au rămas niște resturi proaspete de la prânz.

Am traversat iarăși iarba înaltă, deja umedă de rouă.

— E un locșor foarte plăcut, estimă Ellen arătându-mi „comoditățile” cu acoperiș țuguiat.

Catharina reușise să aranjeze totul și tocmai punea în funcțiune frigiderul când ne-am întors la ea.

— Ar cam fi trebuit să supraveghez casa, se scuză Ellen, dar, sincer, n-am auzit nimic, Și n-aș fi crezut niciodată că „bluzoanele negre” ar îndrăzni să mai vină aici, acum…

Tăcu și privi spre Catharina pe furiș.

…Acum că a fost găsit Kalle mort pe scara pivniței, am terminat eu în gând. Probabil asta ar fi vrut să spună. Oamenii din zona asta, unde superstițiile sunt pline de vlagă, ar fi trebuit să se teamă peste poate de un loc abia vizitat de moarte. M-a trecut un fior rece în noaptea blândă de vară.

V

— Asta nu mai poate să țină mult! hotărî Ellen. Acum trebuie să pregătesc masa. Voi puteți veni cu mine să vă mai aranjați, să faceți o baie dacă vreți. Căsuțele voastre nu au asemenea lux.

Și am pornit pe cărăruie spre Ellen. Cele trei case nu se vedeau între ele. Gardul de liliac din jurul grădinii lui Ellen o ferea de curiozitatea trecătorilor, iar alunii, iasomia și mestecenii alcătuiau o perdea deasă în jurul căsuțelor roșii.

E și spațiu, îmi ziceam, sunt și vecini dacă ai nevoie. Nu putea fi mai bine.

— O să faceți cunoștință cu cei de aici, spuse Ellen și-mi făcu cu ochiul. Lasse Björk a fost coleg cu tine la școală, nu-i așa? Locuiește la câțiva kilometri spre nord, de altfel drumul se termină la casa lui. De acolo începe pustietatea. Stă cu prietena lui, care e cover-girl, adăugă ea cu un aer dezaprobator.

Se vedea că soțul ei fusese cantor!

— Și apoi e directorul Gren, continuă Ellen când intram în bucătărie. Locuiește în casa din josul drumului. Vinde mașini la Stockholm, în întreprinderea socrului lui, și câștigă o grămadă de bani. Nu vine decât mâine, dar nevasta lui e aici. E foarte frumoasă, însă fumează prea mult.

Ellen deschise ușa frigiderului și scoase cutii de plastic și farfurii.

— Apoi mai e și inginerul, desigur, Odd Larsen. Un norvegian care trăiește în Suedia de la război încoace. Era să-l uit. E sportivul întruchipat, colindă neîncetat pădurile ca să fie în formă. Eu, una, găsesc bizar ca un om în toată firea să alerge transpirat într-un trening. Adolf n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Nu, e foarte adevărat, mă gândeam imaginându-mi-l pe domnul Adolf, mereu demn și îngrijit în costumul lui negru, cu pântecul bombat împodobit de lanțul aurit al ceasului.

— N-are accent norvegian. Lucrează la laboratoarele ASEA, dar vine aici cât poate de des. Casa lui e chiar pe malul lacului Vrăjitorului. Adică la un kilometru de aici.

Haide să mă ajuți, Catharina. Johan o să meargă să-mi aducă din grădină cartofi. Și puțin mărar.

Am ieșit, am luat furca și am răsturnat câteva brazde de cartofi. Privind micii tuberculi, mă întrebam dacă Ellen o să adauge și scrumbie, arpagic și unul sau două pahare de aquavit. Adusesem cu mine o sticlă de whisky, pentru stomac, fiindcă o gură de whisky înainte de masă e un leac bun pentru orice boală.

Când m-am întors în bucătărie cu cartofii, am văzut că deja sosiseră o parte din musafiri. Pe canapeaua din mahon întunecat ședeau Lasse Björk și o fată frumoasă care-mi amintea vag revistele de modă. Ea era desigur acea „cover-girl", mi-am zis în timp ce puneam jos găleata.

— Salut, bandit bătrân! strigă Lasse ridicându-se de pe canapea. Mă bucur al dracului să te văd aici, o să ne distrăm toată vara. Să bei, să visezi, să mergi la pescuit, asta-i viața adevărată, nu-i așa? Iat-o pe logodnica mea. Știe totul despre tine. I-am povestit tot ce se poate povesti, ba chiar un pic mai mult.

Lasse râse și mă împinse spre canapea.

— Mă cheamă Monika, surâse frumusețea brunetă. Monika Henriksson.

Îmi întinse o mână manichiurată cu grijă.

Un pic prea perfectă, totuși, îmi spuneam întinzându-i-o pe a mea. Un pic prea perfectă pentru locurile astea. Avea ochii mari și întunecați, aproape negri, armonizați cu părul. Rochia albă, decoltată, îi punea în valoare pielea bronzată. Oricum, era frumoasă, foarte frumoasă. Îl invidiam pe Lasse.

— Deci tu ai să-l ajuți pe Lasse să-și vândă tablourile la Stockholm? Poate că e nevoie.

Privirea pe care o îndreptă spre Lasse era mai degrabă indiferentă, chiar disprețuitoare. Câtuși de puțin privirea unei femei îndrăgostite.

Lasse păru cam jenat:

— Monika glumește. Nu mi-ar prinde rău un pic de ajutor, evident, dar nu trebuie nicidecum să te simți obligat. Vorbim mai târziu.

Și zâmbi în barbă.

— Și iat-o pe Karin Gren, o prezentă Ellen pe următoarea invitată.

Karin Gren era înaltă, subțire, cu păr lung și blond. Ochii cenușiu deschis mă cercetară, apoi îmi surâseră. În

general, nu sunt amator de femei frumoase, iar Karin nu era frumoasă în adevăratul înțeles al cuvântului. Avea nasul prea mare și dinții inegali, dar îi simțeam aproape fizic forța personalității. Eram foarte sensibil la farmecul ei. Deodată se auziră pași pe pietrișul din curte și în living intră un personaj înalt, osos.

— Moartea lui Dumnezeu în casă! strigă zâmbitor. Bună ziua la toată lumea și un Sfânt Ion fericit!

Vocea, puternică și veselă, avea un ușor accent norvegian. Am înțeles că el era inginerul, ieșit din pădure fără trening. Purta un costum sever de oraș, cu cravată. Părea să aibă spre șaizeci de ani. Îmi întinse o mână fermă; avea un aer îndrăzneț și simpatic.

— La masă, prieteni, zise Ellen ieșind din bucătărie. Nu lipsește decât Göran Vestberg, dar mi se pare că i-am auzit mașina. N-avem prea multe petreceri aici, la țară, dar m-am gândit că ar fi plăcut pentru toți să-l cunoașteți pe noul meu locatar. Iată-te, Göran!

Ellen îl trase pe noul venit spre living. Acesta se opri în prag, puțin stânjenit că întârziase.

Se apropie încet de noi. Avea cam patruzeci de ani. Brunet, cu fața uscată, înfățișarea îi era agreabilă și era și prea bine îmbrăcat. Un adevărat Don Juan. Păru că-mi citise gândurile, căci îmi spuse un bună ziua foarte sec.

Se uita la mine nepăsător, ca și cum un negustor de antichități din Stockholm nu merita osteneala să fie epatat. Am văzut însă cum o salută pe Monika. O sărută pe obraz, dar întâlnirea de o clipă a privirilor lor mă făcu să pricep că nu doar farmecul locurilor îi unea în timpul vacanței.

— Cum îți spuneam, urmă Ellen, Göran e inginer de mine și-și petrece concediile căutând aur, nu-i așa, Göran?

Acesta zâmbi forțat. Comentariile lui Ellen nu păreau de natură să-l amuze.

— Aur poate e puțin exagerat, dar există și alte minerale. Cu sute de ani în urmă de aici se extrăgea cupru și fier. E vorba însă de un mod de a-mi petrece timpul liber, cum zici. Și-n plus, respir aer curat.

Aha, m-am gândit, cauți aur sau măcar minerale. Ca și Kalle, care și-a găsit moartea pe neașteptate.

— Bun, acum haideți la masă! V-am invitat azi pe toți ca să faceți cunoștință cu Johan. Tatăl lui a fost pastor la Viby, unde dragul meu Adolf era cantor. Așa că îl

consider aproape de-al casei. Și apoi, micuța Catharina Stenberg, bineînțeles. E profesoară de gimnastică și se pricepe la judo, deci vă sfătuiesc să aveți grijă! Pe lângă asta, e nepoata lui Kalle și i-a moștenit casa. Și sunt încântată că vrea s-o păstreze.

Am simțit reacția invitaților când au auzit că era nepoata lui Kalle. Înfățișările lor, însă, corecte și politicoase, n-au lăsat să se vadă nimic. Poate era de vină doar imaginația mea.

— Cred că-i amuzant pentru Catharina și Johan să facă astfel cunoștință cu voi, încheie Ellen.

— Cu toți banditii ăștia? zise Odd Larsen.

— Vorbește pentru tine, i-o tăie Lasse. Tu ești cel mai înspăimântător dintre noi toți.

— Tu n-ai dreptul să vorbești, artistule. Știm noi cum trăiești! Paris, șampanie, femei și pescuit!

Musafirii lui Ellen se așezară la masă râzând. Părea că se înțeleg de minune. Cu atât mai bine, din moment ce trebuia să-i suport tot concediul.

Ellen mă plasase între ea și Karin Gren.

Masa rotundă era acoperită cu alb, iar soarele la apus strălucea în pahare și argintărie. Erau și pahare pentru aquavit. Nu simt neapărat nevoia de alcool, dar aquavitul se potrivește de minune cu cartofii și scrumbia prăjită. Firește, un caracter slab găsește în obiceiuri și tradiții scuze pentru propriile slăbiciuni.

Ellen și Catharina dispărură în bucătărie, iar eu m-am întors spre Karin. În acea clipă l-am văzut și trebuie să mărturisesc că am fost uluit: la inelarul de la mâna stângă, acoperind verigheta, lucea un inel magnific. Un smarald verde închis, înconjurat de o coroană de briliante multicolore. Exact inelul care apăruse la mine în magazin cu câteva zile în urmă.

VI

Karin îmi prinse privirea și-mi zâmbi. Făcea turul mesei ca să servească aquavit dintr-o carafă pântecoasă, aburită din cauza gheții.

— Poate să pară ciudat că îl port zi de zi, dar am uitat să-l las în seiful meu de la Banca din Stockholm, iar acum nu îndrăznesc să-l las acasă când ies.

— Înțeleg. E foarte frumos, realmente frumos, n-am mai văzut niciodată ceva asemănător, am mințit privind atent la piatra rotundă.

Poți într-adevăr uita să pui la bancă o sută de mii de coroane, dacă nu și mai mult? Se poartă bijuterii de o asemenea valoare prin pădurile de pe-aici? Cine era omul care a vrut s-o evalueze și de ce?

— E un dar, zise Karin cu voce scăzută. Țin foarte mult la el.

— Te-nțeleg. Cine n-ar face-o?

— În sănătatea ta! Fii binevenit! spuse Ellen, ridicând paharul.

Am ciocnit toți paharele și apoi dineul a început: întâi cartofi dulci cu unt care se topea încet în farfurie. Au un gust mai fin decât al celui de sparanghel, gândeam. Heringul marinat preparat de Ellen se topea în gură. A urmat somon cu sos olandez și, ca desert, o înghețată foarte aromată. Un vin „Chateau Jaquet” bine frapat acompania acest dineu. Nu era nemaipomenit în sine, dar era de bună calitate și relativ scump.

După masa am trecut în living. Canapeaua se dovedi neîncăpătoare și s-au adus scaune și fotolii.

Perdelele albe se zbăteau încet și, în depărtare, cânta un cuc. Dacă s-ar putea traduce sunetul în arome, atunci cântul cucului ar mirosi a lăcrămioare și ar semnifica, în seara de vară, asfințitul trist, plin de melancolie.

Ellen îmi întrerupse reveria aducând o tavă pe care se aflau cești cu cafea neagră. O urma Catharina, cu pahare de coniac și o sticlă de „Remy Martin”.

— Of! exclamă Ellen. Acum am să mă așez în fotoliu și n-am să mă mișc.

— Te ajut eu, spuse Catharina, acum mă descurc la tine în bucătărie.

— Când vine soțul tău, micuța mea Karin? întrebă Ellen.

— Lennart vine mâine.

Pe buze îi înflorise un surâs care o făcea și mai frumoasă. Se vede că Lennart îi este tare drag, am gândit gelos.

— Are întotdeauna mult de lucru în perioada asta. (Karin scutură scrumul țigării.) Cred că toată lumea își cumpără mașină înainte de vacanță. De aceea Lennart nu poate veni decât mâine după-amiază.

— Nu ți-e frică să stai singură? întrebă Monika. Nopțile mi se par lugubre aici, în pădure. Uneori și zilele.

— Draga de Monika se teme de fantome, o ironiză Odd Larsen ridicând paharul. Vede fantome chiar și în plină zi.

— N-ai de ce să râzi, spuse Ellen cu însuflețire. Sunt atâtea lucruri pe care nu le cunoaștem…

— Apropò, știți că locul de supliciu se află doar la câțiva kilometri de aici, jos, la marginea drumului? Conform tradiției, de câte ori treci pe acolo, trebuie să arunci o cracă sau o bucată de lemn; de aceea pe locul acela se află întotdeauna o grămadă mare de lemne.

Göran Vestberg coborî vocea și își încruntă sprâncenele negre încercând să ne înspăimânte.

— Cred că-i sinistru, exclamă Catharina cu un fior în voce. Spune mai departe!

— Nu prea am multe de povestit, dar legenda spune că doi stâlpi au fost înfipți acolo, la încrucișarea drumurilor. Pe unul dintre ei era fixată în poziție orizontală o roată de căruță. După execuție corpul era aruncat pe roată. Celălalt stâlp susținea o roată mai mică pe care era pus capul. Pastorul mi-a povestit, deci este adevărat.

— Ultimul executat a fost un anume Petter, spuse Ellen. Văzându-l trecătorii întrebau ce spusese. Atunci trebuia să răspunzi „Nimic, zice Petter de pe roată”. A devenit o expresie obișnuită în regiune: „Nimic, zice Petter de pe roată”.

— E macabru!

Karin avea o expresie înspăimântată și amuzată în același timp:

— Și numai la câțiva kilometri de aici!

— Cam asta e, zise Göran, dar mai avem și casa „Ticălosului”, unde locuiește micuța Catharina.

Se întoarse spre Catharina care stătea ghemuită într-un colț al canapelei ca un copil care ascultă povești cu fantome și nu poate deosebi prea bine gluma de realitate.

— Casa „Ticălosului”! continuă Göran zâmbind amuzat. Se pare că acolo a locuit însuși călăul din acea epocă. Nimeni nu voia să-l vadă și el trăia singuratic, departe de oameni. Când nu tăia gâturi, jupuia cai.

— Adevărat? Catharina devenise brusc foarte serioasă. Trăia acolo jos cu securea lui ascuțită?

— Oo, dar nu era chiar așa ascuțită, zâmbi Göran. Tăișul nu era foarte ascuțit pentru a nu tăia vertebra cervicală, ci doar pentru a o strivi.

— Vai, nu! îl întrerupse Ellen, asta nu-i deloc amuzant! N-am mai auzit niciodată ceva așa sinistru. O s-o înspăimântați pe sărmana fată cu poveștile tale.

— Sunt adevăruri istorice. Poate, totuși, ai dreptate. E cam prea sinistru pentru niște urechi sensibile. N-ai decât un semn a face și-ți voi ține companie la noapte… S-o scurtăm: am întrebat dacă regiunea e bântuită de fantome.

— Numai eu am voie să sperii lumea aici! zise Ellen, aducând o cafetieră Ludovic al XV-lea.

Râsul era cam forțat.

— Dacă ne luăm după Kalle, se petrec lucruri inexplicabile pe aici, adăugă Karin Gren, aprinzându-și o țigară. Se aud zgomote ciudate în pădure și se văd lumini strălucitoare în plină noapte. În ajunul morții sale a fost pe la noi și părea foarte deprimat. Însă n-a vrut să ne spună nimic.

— Adevărul istoric e una, spuse Odd Larsen, și superstițiile și bârfa – alta. Eu nu cred nimic din tot ce se povestește. Nimeni n-a văzut niciodată nimic.

— Eu n-aș fi chiar așa de sigur, spuse Lasse Björk încet. Se întâmplă o mulțime de lucruri ciudate în pădure care nu pot fi explicate rațional, logic. Am văzut și am auzit eu însumi.

— Ce, de exemplu?

Odd se aplecase înainte interesat.

— E greu de descris… Uneori lumini strălucitoare, zgomote…

— Greu de descris! repetă Göran pe un ton zeflemitor. Poate iluzii optice. Vezi luminile din Örebro sau farurile de pe șoseaua națională care trece prin pădure și crezi că se plimbă cineva cu o lanternă. Și apoi există o

mulțime de elani pe-aici și ei fac să trosnească ramurile uscate.

— Nu e nevoie să faci apel la explicații supranaturale sau la iluzii optice, adăugă și Monika.

Mi s-a părut că sesizez o nuanță de batjocură în tonul ei, dar nu sunt sigur.

— Pot exista și motive naturale.

Monika îl privea pe Göran prin fumul țigării.

— De exemplu? întrebă Odd.

— Auzi una și vezi alta. Pot să vă spun că am văzut și am auzit destule ca să fiu sigură că nu se datorează numai fantomelor și spiridușilor, chiar dacă unii îi văd și-n plină zi.

— Ce vrei să spui? se îngrijoră Ellen. Apar fantome și în plină zi?

— Nu chiar fantome, ci alte lucruri. Stau și mă întreb dacă nu există un motiv cât se poate de real al acestor lucruri, dacă nu cumva există o explicație în spatele acestor zgomote și lumini nocturne din munți. Poate Kalle nu se înșela…

Monika strivi o țigară în scrumieră.

— Ne-ai înnebunit cu aerul ăsta misterios!

Odd Larsen părea amuzat, dar Göran Vestberg era enervat și ochii lui își pierduseră lucirea aceea de complicitate.

— Am eu ideile mele despre asta, spuse Monika cu gravitate. Și n-au nimic comun nici cu călăul, nici cu securea lui. E vorba de ceva mult mai serios, în legătură cu moartea lui Kalle.

— Vai, vai, vai! Și când ai de gând să ne împărtășești și nouă tainele tale sinistre și înspăimântătoare?

Göran se prefăcea oripilat, dar zâmbetul nu reușea să fie convingător.

— Curând, răspunse Monika aprinzându-și o altă țigară.

Flacăra albăstruie a micii brichete aurite tremură un moment înainte de a se stinge.

— Din fericire, curând, fiindcă am ajuns aproape la o certitudine.

— Sfântul Ion! am exclamat ca să rup tăcerea. Mâine e sărbătoarea Sfântului Ion, nu-i așa? V-ați gândit la ceva? Un bal în hambar? Să împodobim căruța cu verdeață etc.…?

— Depinde, zise Ellen ușurată că schimbasem subiectul. Altădată se făceau niște picnicuri extraordinare, se ridica stâlpul Sfântului Ion, se inventau jocuri…, dar copiii au crescut și sărbătoarea este mai puțin frumoasă.

— Dar e o idee excelentă! sări Lasse Björk plin de entuziasm. Ne putem aduna la mine pentru un picnic; putem să dansăm în atelier. Odd o să-și aducă acordeonul iar ceilalți băutură. Ce ziceți? Fără pretenții!

Monika nu era prea entuziasmată; se gândea probabil că ea va face curățenie și va prepara chifteluțe. Personal, n-o prea vedeam pe Monika la bucătărie.

— Din partea mea: de ce nu? Odd părea încântat. Deși, celibatar fiind, sunt mereu singur la petreceri. Am să-mi aduc și acordeonul dacă promiteți să nu fiți prea exigenți.

— Eu aduc cârnații, zise Ellen. Am congelatorul plin. Am cumpărat de la super-market într-o zi de reclamă.

— Noi dăm berea și apa minerală, se oferi Lasse. Voi restul.

M-am gândit ușurat la sticla de whisky. N-o să merg cu mâna goală.

— Ne-am înțeles deci! La șapte și jumătate. Să fiți frumoși și bine-dispuși!

Entuziasmul lui Lasse era sincer. Se bucura cu adevărat. Și de ce nu? Nu era nici pe gustul meu să rămân singur de Sfântul Ion.

După vreo jumătate de oră am plecat de la Ellen. A rămas doar Catharina să spele vasele.

Odd și Göran au condus-o pe Karin până acasă, iar eu, eu am plecat cu Cléo care se cuibărise pe umărul meu. La Ellen stătuse închisă într-o altă cameră, deoarece Karin era alergică la pisici. Un lucru destul de obișnuit.

Mergeam printre ierburi înalte cu pași măsurați pentru a nu tulbura liniștea naturii. Noaptea nu se instăpânise încă, deși era trecut de miezul nopții. O lumină palidă umplea câmpul, dar pădurea era complet întunecată. Existau oare fantome pe sub brazi? Bântuiau oare umbre misterioase pe la intrările vechilor mine? Suflete neliniștite se zbăteau oare, neodihnite ca niște fluturi pe mușchiul verde al pădurii?

M-am oprit o clipă să respir aerul proaspăt al nopții. Departe, jos, câmpia era scăldată într-o lumină albăstruie. Totul era liniștit.

Deodată am auzit zgomot de pași de partea cealaltă a tufișului înalt, apoi niște voci. Imediat mi-am dat seama că poteca duce spre locuința lui Lasse de pe malul lacului. Frântura de conversație pe care am surprins-o m-a făcut să-nțeleg că între fostul meu coleg de clasă și frumosul manechin treburile nu stăteau pe roze.

— Bagă-ți bine-n cap că mâine trebuie să te porți exemplar; daca te mai prind o dată, o singură dată, ai să mi-o plătești scump!

— Nu mai face pe prostul! Nu sunt vinovată că el îmi face avansuri. N-a fost niciodată nimic între noi!

— Poate, dar eu o să am grijă nici să nu se întâmple. Poți să fii sigură! Tu ești a mea! Ai înțeles? Numai a mea, dacă nu, te iau toate fantomele de prin împrejurimi!

Râse.

Poate nu e chiar așa grav, mi-am zis.

VII

Nu mă pot împiedica să citesc. E aproape ca o boală. Dacă n-am altceva, citesc instrucțiunile de pe spatele ambalajelor de detergent sau orice altceva. Ceea ce contează sunt literele care formează cuvinte, apoi cuvintele, propoziții. Fără cărți devin ca un fumător înveterat lipsit de țigări. Sunt un fel de „lectoman", mai ales atunci când mă retrag în spatele unei uși împodobite cu inimioare, într-un colțișor rural.

Înainte de a pleca din Stockholm îmi uitasem cărțile cumpărate special pentru orele lungi de tolăneală în hamac. Sacoșa rămăsese pe măsuță, în vestibul. Aici în casă nu se afla nici măcar un roman polițist. Și eu care voiam să-mi petrec dimineața citind! După o ultimă tentativă disperată de a găsi ceva, am urcat în pod. Într-un colț, am găsit un teanc de ziare vechi și le-am luat jos. Eram destul de mulțumit.

În ciuda faptului că mă întorsesem așa de târziu în ajun, mă sculasem devreme din cauza oblonului care lăsa să pătrundă soarele dimineții. Era o dimineață extraordinară, cu cer senin pătat din loc în loc cu nourași albi.

Monika și Lasse au probabil probleme, gândeam, dar ce fel de probleme? Era clar că mai exista un bărbat. Göran Vestberg? Era tot atât de brunet pe cât era Lasse de blond, tot atât de arogant și artificial pe cât era Lasse de deschis și natural. Poate frumoasa Monika are nevoie de plăceri cât mai diverse, cine știe? Artiștii au un temperament violent și e normal ca Lasse să fie gelos.

În fața mea, câmpul cobora în pantă lină până la liziera pădurii care, ca un covor verde închis, șerpuia la poalele munților.

Și povestea asta despre Kalle?! De ce Ellen nu crede că a fost o moarte accidentală? Și Lasse a făcut o aluzie în același sens. Totuși poliția a făcut o anchetă serioasă, cel puțin așa îmi spusese amicul meu, „Cârnăcior" și sunt sigur că-și cunoaște meseria. Cine ar fi putut să dorească moartea bătrânului? Moștenire nu lăsa decât casa. Karin și Monika spuneau că bătrânul avea o taină. Cineva îi cotrobăise prin casă ieri, înainte de venirea noastră. Pe de altă parte, Lasse găsise crucea aceea încârligată aproape

de locul unde murise bătrânul, dar asta putea fi pură întâmplare. Vom găsi oare vreodată explicația? Oricum eram sigur că nu este vorba de fantome nemțești.

Am deschis primul ziar. Data din martie 1944. E totuși pasionant să citești ziare vechi. O întreagă epocă prinde viață. Anunțurile, procesele, tonul textelor și editorialele relevă mai bine valorile sociale și economice decât toate tezele științifice din lume. Bineînțeles că războiul era pe primul plan. Ofensiva aliată a Vestului și Estului împotriva Germaniei naziste, buncărul cenușiu din Berlin de unde Hitler, rupt de realitatea înconjurătoare, își trimitea diviziile în contra-atacuri sinucigașe, erau subiectele principale.

În cel de-al treilea ziar am găsit un articol pe prima pagină: „Un avion militar german s-a prăbușit în munții noștri”. Deasupra o fotografie înnegrită în care, cu multă bunăvoință, puteai distinge coada unui avion prăbușit într-un tufiș. Solul era înzăpezit. Un avion german se rătăcise, probabil noaptea, și ajunsese în vestul Suediei, spunea articolul. Spre dimineață, în pană de benzină, încercase o aterizare forțată pe lacul Vrăjitorului, înghețat și înzăpezit. Doctorul de prin partea locului declarase că pilotul, un locotenent, murise instantaneu din cauza șocului foarte puternic.

Una dintre numeroasele tragedii ale războiului, gândeam întorcând pagina. Acum se odihnea în cimitirul din Viby, în loc să-și crească nepoții pe undeva, prin Bavaria.

M-am întors în casă să fac un duș.

În timp ce apa pentru cafea se încălzea pe plita electrică m-am așezat în fața ușii cu ziarul la îndemână. Cléo, lângă mine, era total indiferentă la farmecul naturii; orășeancă pură, ce vreți?

O pietricică aterizează pe ziar. Apoi alta. Am împăturit paginile îngălbenite și am privit în jur. Chiar la colțul casei, am văzut o fetiță de vreo unsprezece-doisprezece ani. Părul blond era strâns într-o coadă de cal. Era în tricou, șort și tenișI.

— Salut! spuse apropiindu-se. Sper că te-am speriat.

Râse cu poftă.

— Vai, ce pisică drăguță ai!

Se aplecă s-o mângâie pe Cléo, dar aceasta se ascunse sub scară.

— Întotdeauna arunci cu pietre în domnii pe care-i întâlnești în pădure?

Încercam să fiu sever.

— Poate.

Se așeză alături de mine.

— Cum te cheamă?

— Helena, dar mi se spune Lena. Lena Gren. Părinții mei sunt în Franța, iar eu locuiesc la unchiul Lennart și mătușa Karin. Pe ea ai întâlnit-o ieri la doamna Ellen. Lennart sosește azi și-mi aduce trusa de țesălat. Am uitat-o în grajd.

— Trusa de țesălat?

— Da. Cunosc o fată care are un cal. După Sfântul Ion, Lennart o să mă ducă la ea. De fapt, aș fi preferat să am propriul meu căluț.

— Și ce-ai face cu el?

— Ce-aș face?! (Ochii i se umbrir㠖.) Se vede că ești bătrân! Aș călări, firește! Și l-aș îngriji. Dar Lennart și Karin nu vor cal. Spun că nu au loc pentru cai aici, deși doamna Ellen are un grajd vechi pe pământul ei. Dacă-i ud și-i îngrijesc grădina toată vara, sunt sigură că mi-ar da voie să-mi țin căluțul acolo.

— Sunt sigur. Vrei un pic de cafea?

— Nu, mulțumesc, dar dacă ai avea niște prăjituri, de preferință cu nucă de cocos…

— N-am decât cu scorțișoară.

Curând stăteam împreună pe trepte și beam cafea, iar prăjiturile dispăruseră între dințișorii albi ai Lenei.

— Nu înțeleg cum de ai curajul să stai aici, spuse cu gura plină.

— Mămica nu te-a învățat că nu-i frumos să vorbești cu gura plină?

— Nu-ți face probleme! Sunt în vacanță și fac numai ce vreau. Spune-mi, ți-e frică de fantome?

— Nu știu. Din păcate n-am văzut niciuna până acum.

— Dar Kalle a văzut. El a văzut o mulțime de lucruri ciudate.

— Și ți-a povestit și ție?

— Îhî. Veneam des pe la el. Avea o mulțime de lucruri mișto prin dulapuri, obiecte găsite prin pădure…

— Și el a văzut fantome?

— Da, și se temea de ele. Vroiau să-l omoare. Mi-a spus-o. Era îngrozit. Fiindcă găsise o comoară sau aur sau

ceva de genul ăsta. Un dragon mare păzea comoara sau, poate, chiar Moartea îl hăituiau ca să-l împiedice să ia comoara morților.

— Mi se pare înspăimântător! Și chiar le-a văzut? Fantomele, vreau să zic.

— Nu în mod direct, dar le-a auzit furișându-se în urma lui. Le auzea venind când îl credeau adormit. Moartea era ca un schelet mare și alb și încerca să-l prindă în brațe. Îi era atât de frică, încât nici nu îndrăznea să doarmă. Iar pe dragon l-a văzut. Avea un ochi luminos chiar în mijlocul frunții.

— Da?! Și ce comoară a găsit?

— Nu știu, nu mi-a spus niciodată, dar bănuiesc că era aur. Cred că dragonii nu păzesc decât aur, nu-i așa? N-am auzit niciodată de dragoni care să păzească fier.

— Îți place serbarea de Sfântul Ion? am întrebat ca să schimb subiectul.

Au copiii o imaginație! Ce rost are să le-o umplem cu viziuni de coșmar?

— Da. Diseară o să mergem la Lasse și Monika ca să dansăm în jurul stâlpului. Karin n-o place pe Monika. Am auzit-o odată spunându-i „târfă”, când vorbea cu Lennart. Ce-i aia o „târfă”?

Am fost scutit să răspund la această întrebare deoarece am primit o altă vizită.

— Bună ziua, Johan!

Catharina îmi făcea semn de undeva din iarbă, puțin mai departe.

Când o văzusem prima oară mă gândisem la un afiș turistic, dar acum era chiar întruchiparea folclorului, blondă cu toată câmpia aceea verde împrejurul ei.

— Vrei să iei masa cu mine? Am caltaboș și trebuie mâncat înainte de a se strica.

Se așeză lângă noi.

— Nu te-am mai văzut pe-aici. Cum te cheamă?

— Catharina.

— Fii atentă, Lena, i-am zis. Catharina e profesoară.

— Adevărat? întrebă Lena nu prea plăcut surprinsă.

— Da, dar de educație fizică.

— Ador sportul! Credeam că ești profesoară adevărată, de mate de exemplu. Și-mi place și caltaboșul. Mă inviți și pe mine?

— Ce-or să spună acasă când o să vadă că nu te întorci la timp?

— Fug chiar acum acasă să-i anunț.

Puțin mai târziu ne aflam toți trei în bucătărie la Catharina. Pe masă se afla caltabosul și un borcan mare cu dulceață de afine.

— Tu crezi în fantome? începu Lena plină de speranță, privind-o pe Catharina. Kalle se temea foarte tare de ele. Poate ele l-au omorât. Dacă o să se întoarcă, pentru că nu-și găsește pacea în mormânt?

Părea foarte încântată de această perspectivă.

Catharina ne dădu dulceață, făcută probabil chiar de Kalle.

— Ciudat!

Cu o figură uluită, Catharina scormonea cu linguriță la fundul borcanului.

— E ceva la fund!

Scoase un pachețel acoperit cu afine: o cutie mică de metal înfășurată în mai multe punguțe de plastic. Catharina desfăcu pungă după pungă până ajunse la cutie. Era o cutie de țigări „Retmeester Livarde".

— Comoara lui Kalle! Comoara lui Kalle!

Lena sărea nerăbdătoare pe scaun.

Mi se părea ciudat că bătrânul Kalle „dregea" dulceața cu cutii de țigări.

Catharina puse cutia pe masă. Era acoperită cu parafină pentru a i se proteja conținutul de umezeală. Desfăcu marginile cutiei cu un cuțit.

— Nu-i decât o hârtie, zise Lena dezamăgită.

Am luat hârtia împăturită și am întins-o pe masă. Fusese ruptă și pe ea se găseau doar câteva linii și cercuri trasate cu creionul. Sus se aflau șapte litere: „**VIZUINA**" și puțin mai jos încă cinci: „**TORUL**".

— Nu înțeleg nimic, am mărturisit. E probabil un plan sau un cod. Literele sunt cuvinte sau fragmente de cuvinte, iar diferitele linii și cercuri continuă și pe cealaltă jumătate a hârtiei. Dacă nu avem și partea cealaltă, n-are nici o valoare.

— Mă-ntreb de ce Kalle a ascuns hârtia în felul acesta, zise Catharina. Pare o nebunie să pui o bucată de hârtie într-o cutie de țigări și apoi să bagi cutia într-un borcan de dulceață.

— Nu știu, dar bănuiesc că era foarte importantă pentru el. Totuși, de ce a avut nevoie s-o ascundă atât de

bine?

— Un borcan de dulceață este o ascunzătoare perfectă, e ultimul loc în care ți-ar trece prin cap să cauți.

— De acord, aprobă Catharina. Din fericire a fost foarte isteț și cei care i-au scotocit casa au căutat în zadar. Ți-amintești în ce hal am găsit-o când am venit?

— Știu! exclamă Lena. Știu de ce a ascuns-o așa bine: ca să n-o găsească fantomele.

VIII

Fantastic, ce imaginație au copiii, îi spuneam lui Cléo care torcea încolăcită pe o mică comodă, lângă chiuveta de porțelan.

Vorbesc adeseori cu voce tare când sunt singur. Nu-i un semn de ramolisment, sper cel puțin, ci un obicei căpătat în lungile ore de singurătate petrecute în magazin.

Îmi săpuneam barba pentru că era deja ora șapte și Ellen mă aștepta la șapte și jumătate ca să mergem la petrecerea de la Lasse.

Mi-am reluat monologul: s-o luăm, de exemplu, pe această micuță Lena: ea susținea că lui Kalle îi era frică de fantome, că acesta descoperise o comoară păzită de un dragon cu un ochi strălucitor în frunte. Astea nu-s decât fantezii. Pe de altă parte, Kalle e mort și unele persoane – Ellen și Karin, de pildă – cred în vedeniile lui Kalle și în misterele pădurii. Monika face legătura între poveștile cu fantome și moartea lui Kalle, ca și Ellen, de altfel. Aproape că mi-a spus-o pe șleau în ziua în care ne-am întâlnit la cimitir. Tu ce zici, Cléo? Femeile astea sunt foarte surescitate, am adăugat strâmbându-mă în oglindă.

Cléo privea fascinată spuma care îmi acoperea bărbia și obrajii. Credea că e frișcă și nu era de acord cu lăcomia mea excesivă. Și mai era și cotrobăiala casei, gândeam umflându-mi obrajii ca să-i bărbieresc mai bine. Și Lasse care găsise crucea aceea încârligată lângă pivnița lui Kalle… Precis erau *bluzoanele negre* descrise de Ellen fiindcă nu cred că fantomele poartă astfel de bijuterii. Poliția și doctorul n-au găsit însă nimic suspect în moartea lui Kalle. Da’ parcă poți să știi?

Kalle fusese geolog. În această regiune au fost zăcăminte de fier și cupru. E posibil să fi descoperit un nou zăcământ și se ferea să vorbească despre asta crezând că descoperirea sa este păzită de forțe supranaturale care ocrotesc comorile. Sau ar putea fi o descoperire arheologică din secolul al XVI-lea, din timpul războaielor dintre danezi și suedezi.

M-am privit în oglindă. Tâmplele începuseră să albească, dar părul era încă des și viguros. Un mănunchi de riduri se apropiau încet dar sigur de colțurile ochilor aproape la fel de albaștri ca ai Catharinei. M-am bucurat

la gândul că o voi reîntâlni diseară la petrecere. O revedeam pe câmp, dimineața, dansând printre ierburile înalte ale verii. Brusc, am dorit să ajung cât mai repede la petrecerea lui Lasse.

Un sfert de oră mai târziu mă îndreptam spre casa lui Ellen, ducând-o pe Cléo în cușca ei. Nu vroiam s-o las singură toată noaptea. Era cam nevricoasă și n-aveam chef să-mi deșire perdelele.

Catharina plecase probabil, pentru că nu se vedea nici o lumină la ea.

Chestia cu planul din dulceață era de-a dreptul uluitoare. Și de ce doar jumătate? Poate că nu *bluzoanele negre* scotociseră prin casa lui Kalle, ci altcineva care căuta planul.

Drumul care ducea la Lasse nu e prea lung, dar e abrupt și „buburuza" lui Ellen făcea un zgomot asurzitor.

— A fost o spargere la super-market, mă anunță Ellen. Eu mi-am făcut cumpărăturile în cursul după-amiezii, iar noaptea au venit hoții. Au spart seiful și au furat 40.000 de coroane.

— Și eu care credeam că pe-aici sunt doar oameni cinstiți!

— Sunt, dar au venit o mulțime de indivizi ciudați în vacanță, din Stockholm, de exemplu.

Îmi făcu cu ochiul.

Atunci îmi veni o idee: poate Kalle descoperise vizuina vreunui tăinuitor și atunci era normal să se teamă…

— Dacă vrei să rămâi în mașină, n-ai decât!

Catharina venea spre noi și m-am trezit din reverie.

— Vin.

Am luat cușca lui Cléo și am ieșit în curte. Casa lui Lasse era mare: o fermă veche cu două aripi. O aripă fusese transformată în atelier, cealaltă în garaj. Grădina cobora spre lacul Vrăjitorului cu apele lui limpezi. La jumătatea drumului spre lac se afla o căsuță roșie înconjurată de liliac.

Lasse Björk era în plină formă. A sărutat toate doamnele, iar entuziasmul Catharinei nu mi-a fost deloc pe plac, dar nu era treaba mea.

— Văd că ți-ai luat și pisica. E adevărat că ai venit la un picnic, dar cred că va fi destulă mâncare și n-o să fie nevoie să-ți mănânci pisica.

— Nici nu intenționez, am replicat cam crispat. Cléo face parte din familie, măcar pentru că locuim împreună. Am s-o pun undeva, pe aici, pentru că nu se simte bine într-o casă străină.

— Bine, bine, înțeleg! Poate c-ar fi bine să duci sărmanul animal în vechea forjă, fiindcă în curând o să fie cam multă gălăgie pe-aici.

Îmi arătă căsuța dinspre lac.

Am coborât cărarea spre vechea forjă care se găsea la câteva sute de metri. Casa era întunecată și singura fereastră era acoperită cu pânze de păianjen.

— Asta-i viața, Cléo! Uneori vin, alteori apă chioară! Ai să stai aici până mă întorc. Iată și o mică consolare: cu conștiința încărcată, am scos dintr-o pungă de plastic două sardele. Cléo a acceptat aranjamentul și am plecat fără prea multe remușcări.

Când am revenit în grădină, oaspeții se adunaseră aproape toți. Odd își scosese haina și cânta la acordeon. Göran era îmbrăcat mai sobru. Părul negru era foarte bine pieptănat. Probabil că și-l dă cu vreo pomadă, m-am gândit salutându-l.

Monika se insinuă între noi ca o panteră neagră molatică, dar viguroasă. Nu se prea potrivea cu o idilă suedeză de Sfântul Ion.

Soarele apunea în spatele frasinilor bătrâni și inunda lacul cu reflexe verzui; rândunele zburau deasupra noastră.

Lipsea doar familia Gren.

O masă lungă era așezată de-a lungul unei aripi a clădirii. În față: uși mari deschise, probabil cele ale hambarului pentru dans.

Sărmanul Odd, mă gândeam, e obligat să cânte toată noaptea. Poate are și un magnetofon.

Un „Mercedes” mare sosi și Lena coborî din el încă înainte de a se opri. Purta o coroniță de flori în părul blond.

— Salut, Johan! strigă de departe alergând spre mine. Acum trebuie să culegi șapte feluri de flori și să le pui sub pernă.

În spatele ei veneau unchiul și mătușa. Karin Gren râdea.

— A, o cunoști deja pe Lena! N-o lua prea în serios. Nici nu știu de unde îi vin atâtea idei. Pretinde că vinzi mumii.

— Noțiunile ei despre antichități sunt probabil cam confuze.

Zâmbetul mi-a murit pe buze când l-am văzut pe soțul Karinei. Era omul cu ochi căprui care mă rugase să evaluez inelul cu smarald acum câteva zile. Inelul strălucea încă pe degetul soției.

IX

— Gren, zise. Lennart Gren.

Apoi se îndepărtă făcându-se că nu mă cunoaște.

Să fi uitat? Întâlnirea noastră data de mai bine de o săptămână, iar el nu rămăsese mai mult de cinci minute în magazinul meu. N-aveam de gând să-l deranjez pentru că fiecare meserie își are principiile ei. Un anticar serios depinde total de încrederea clienților lui și, dacă acest negustor de mașini era obligat să vândă bijuteriile soției, asta nu-l privea decât pe el.

— Toată lumea e aici! strigă Lasse de pe scară. Vă urez tuturor „Bine ați venit!" Nu avem decât o singură dorință: nimeni să nu plece înainte de răsăritul soarelui. Se mănâncă în grădină pe farfurii de carton și, pentru că este picnic, avem aquavit de toate felurile și culorile. După masă se dansează în hambar cu acompaniamentul lui Odd și „His Famous All Stars Ragtime Accordeon Band" și al radioului. Sunt întrebări?

— Da. Când începe? întrebă Lena încet.

— Chiar acum!

Lasse se îndreptă primul spre masa cea lungă.

Eu m-am trezit între Monika și Karin. În fața mea se afla Lena, încântată că este în compania celor mari.

După câteva pahare de aquavit atmosfera s-a încălzit.

Briza serii trecea peste arțari și rândunelele aproape că atingeau olanele acoperișului.

Odd cunoștea toate cântecele de pahar scandinave, ba chiar și-n islandeză unul.

— Am stat de vorbă cu Lena astăzi, am spus la un moment dat întorcându-mă spre Karin. E realmente isteață și plină de imaginație. Susține că lui Kalle îi era frică de un dragon cu un ochi strălucitor în frunte, care-l împiedica să intre în posesia comorii lui.

Karin râse.

— E de-a dreptul imposibilă, dar e cuminte și ăsta-i principalul.

— Nu iese fum fără foc. Aș vrea să vorbim despre Kalle. Precis se temea de ceva. Spuneai că a fost pe la voi în ajunul morții?

Karin aprobă din cap.

— Da, dar eu nu cred în dragoni. Eu cred că a descoperit ceva care-l înspăimânta, un zăcământ pe care se temea să nu-l piardă. Se spune pe-aici că, demult, un țăran descoperise un zăcământ bogat de cupru, dar a murit în pădure pe când se întorcea acasă. Nimeni n-a mai găsit mina. Kalle n-a spus nimic precis, dar era agitat și nervos. Era foarte superstițios, săracul! Conform poveștii cu țăranul, există un blestem legat de acest zăcământ. Munții nu vor să li se ia comoara.

Monika reveni după o lungă absență. Abia dacă schimbasem câteva vorbe cu ea. Își luase rolul de gazdă foarte în serios. Alerga de la bucătărie în grădină cu platouri cu chifteluțe și legume fierte.

Poate mă înșelasem cu privire la atitudinea ei molatecă. Avea mai multă energie și ambiție decât îmi închipuisem.

— Of, suspină turnându-și un pahar mare cu bere. Acum am să stau cinci minute. Nici n-am avut timp să mănânc.

— E foarte frumos aici, am constatat privind grădina care cobora spre lacul Vrăjitorului, dincolo de desișul de liliac. Nu ți-e frică să stai aici? Cu toate poveștile astea despre fantome de care vorbeai ieri!

Mă privi serioasă sorbind din bere.

— Nu m-ai crezut, nu-i așa? Să știi că nu glumeam!

— Vorbeai de Kalle când spuneai că toate sunt în legătură cu el?

— Da. În curând veți afla toți ceva care o să vă lase cu gura căscată, iar unul dintre voi va fi foarte supărat pe mine.

Zâmbea, dar nu era un zâmbet vesel.

— Deci moartea lui Kalle a fost…?

Zâmbi iar.

— Nu mă duci așa ușor spre destăinuiri, dar pot să-ți spun că două persoane care se află aici în seara asta știu cum a murit Kalle și că eu sunt una dintre ele.

X

— Asta-i tot ce-am avut să vă dăm. (Lasse se ridică cu o siguranță surprinzătoare, având în vedere cantitatea de alcool consumată.) Acum urmează cafeaua și acordeonul. Poți să începi, Odd!

La scurt timp, din hambar se auzi acordeonul.

Tocmai dansasem cu Karin și vroiam să ies ca să iau o gură de aer, când soțul ei veni spre mine.

— O țigară? întrebă deschizând un port-țigaret din aur masiv.

— Mulțumesc, nu fumez.

Își aprinse o țigară, suflă fumul pe nări și rămase un moment tăcut.

— Cred că ne-am mai văzut, spuse încet, ca și când n-ar fi vrut să fie auzit și de altcineva.

— Așa e.

— Ar putea rămâne între noi? În meseria mea nu e bine să se știe că ai necazuri de genul acesta. Vreau să spun: că nu ești tocmai solvabil.

— Nu trebuie neapărat să fii insolvabil ca să evaluezi o bijuterie. Cu un asemenea inel în buzunar n-ar trebui să vă faceți probleme financiare.

Lennart Gren îmi zâmbi, dar nu era un zâmbet adevărat.

— Poate că nu, spuse lăsând să-i cadă scrumul pe alee. Poate că nu!

Apoi plecă spre hambar.

Am dansat cu toate doamnele, ca un adevărat cavaler ce sunt, dar n-am scăpat-o din ochi pe Catharina. Göran Vestberg era oare îndrăgostit de ea? Ar fi trebuit să danseze și el cu toate doamnele înainte de a-și alege una.

Muzica se opri pentru ca lumea să se răcorească. Nivelul sticlei de whisky scădea cu repeziciune. Ar fi trebuit să-mi ajungă o bună parte din vacanță, m-am gândit turnându-mi o dușcă.

Soarele apusese, dar lumina învăluia încă vechea fermă. Căsuța roșie lucea ca de jăratic, ca și cum soarele ar fi rămas agățat de bârnele groase. O lumină opalină se strecura printre copaci. Toate deveniseră fluide ca niște umbre îndepărtate. Uneori apăreau contururi precise în lumina clară a ușilor hambarului.

Am pornit spre lac purtat ca de o muzică abia auzită.

Voiam să văd ce face Cléo.

De ce se numea lacul „al Vrăjitorului”? Va trebui să întreb pe cineva, mi-am zis, trecând printre ierburile care îmi udau pantofii de rouă. Liliacul din jurul forjei se topea în noapte, dar parfumul rămânea la fel de pregnant. M-am oprit să simt mai bine aroma.

Când m-am apropiat de casă, am zărit două persoane în umbră. Am mers încetișor mai departe și nu m-au zărit pentru că se sărutau cu ardoare. Am făcut, discret, cale-întoarsă spre casa lui Lasse, dar avusesem timp să-mi dau seama că cei doi erau frumoasa Monika și amicul meu cu ochi căprui, vânzătorul de mașini. Chiar acela care venise să-i evaluez inelul soției!

Deci așa, mi-am zis. La Lennart Gren a făcut aluzie Lasse în ajun, când o îndemna pe Monika să se poarte cum trebuie.

Eram atât de absorbit de gânduri, încât era gata să dau peste el. Lasse nu mă văzu însă. Privea fix la cuplul de lângă forjă. L-am depășit în tăcere. Sărmanul Lasse, n-avea noroc la femei! Le descoperea, dar nu reușea niciodată să le păstreze.

În definitiv, nu mă privea. Mă întrebam doar dacă evaluarea inelului avea vreo legătură cu Monika. Dacă inelul urmează să finanțeze divorțul? Dar nici asta nu mă privea!

În hambarul împodobit cu ramuri verzi, dansul reîncepuse și am profitat de ocazie ca să mă ocup de Catharina care se cam bosumflase.

— Unde-ai fost? mă luă în primire. Ai fost cu vreo fată prin tufișuri?

— Exact! Ellen este tocmai genul meu și nu numai pentru că gătește bine. Pe asta o știi? La un bal un băiat îi spune unei fete: „Până să te-ntâlnesc, viața mea a fost un pustiu” iar fata îi răspunde: „probabil că de aia dansezi ca un dromader!”

După un timp a reapărut și Monika. Lennart Gren dansa cu nevastă-sa. Oare Karin era la curent cu escapadele soțului?

Lasse era o gazdă perfectă și n-ai fi zis că, doar cu câteva minute în urmă, își văzuse logodnica în brațele altuia. Glumea și servea cu alcool pe toată lumea.

Către ora unu atmosfera a început să se deterioreze. Cei mai puțin tineri începuseră să obosească. Pe Ellen o durea piciorul și se sprijinea în baston. Eu însumi depășisem limita până la care puteam rezista fără să mă resimt.

Mi-am privit ceasul: unul fără cinci. Era momentul să plec acasă.

Zările se luminaseră, dar soarele nu apăruse încă. Păsărelele se treziseră și pâcla de deasupra lacului începuse să se împrăștie. Ziua se anunța frumoasă. Aveam de gând să mă bronzez în iarba din fața casei. Cu Catharina urma să mă văd la dejun.

— Supeul! anunță o voce în curte.

Lasse apăru cu un platou imens.

— Crenvurști cu muștar, pâine, unt, brânză și heringi! Toată lumea la masă!

Monika îl urma aducând sticle și pahare. Dacă avusese loc vreo scenă conjugală în bucătărie, nu se vedea.

Fiecare își lua mâncare și se retrăgea cu farfuria. Eu și Lena am găsit o ascunzătoare în care nici măcar Catharina nu ne-a dibuit.

— Nu-i prea târziu pentru tine?

— Nu, mâine nu merg la școală și e Sfântul Ion. În curând, pe patru august, împlinesc doisprezece ani. Ai să mai fi aici?

— Nu știu, am răspuns cu gura plină. Poate.

— E urât din partea domnului Lasse să spună asemenea lucruri. Cred că nu-i normal!

— Ce fel de lucruri?

— S-o înjure pe Monika. Pe ea, care-i atât de frumoasă! Ai văzut ce cordon de lac negru are? Superb!

— A înjurat-o?

— Da, mai adineauri. Mă dusesem la bucătărie să-mi iau limonadă, tocmai când îi striga c-o s-o omoare.

— Glumea, cu siguranță, am zis moale.

— Nu, nici vorbă! Și ce-i mai îngrozitor e că Monika i-a râs în nas.

— Hai să mai luăm niște crenvurști! Vino!

M-am ridicat. Începuse să fie frig și umezeală. Deci o amenințase pe Monika! Nimic surprinzător. Furtuna trecuse, cel puțin deocamdată.

Către unu și jumătate semnele plecării erau atât de evidente, încât a remarcat până și Lasse.

— Ce vrea să însemne asta? strigă el. Nu plecați! Cel puțin nu înainte de a îndeplini ritualul: o baie matinală în lacul Vrăjitorului în ziua de Sfântul Ion. Pentru mine nici nu se poate concepe Sfântul Ion fără ea. Eu am slipul pe mine, așa că n-aveți decât să mă urmați. De fapt, nici n-avem nevoie de costume de baie. Nu-i decât o pudoare ridicolă! Urmați-mă! Nimeni nu scapă! Și tu, Odd, tu vei cânta „polka nudistului”!

L-am urmat de-a lungul potecii, peste câmp. Câteva vaci ne priveau curioase.

Odd era în frunte. Sunetele acordeonului urcau strălucitoare și răsunau în pădure. În urma lui, Lasse cânta cât îl ținea gura agitând un baston. După el venea trupa noastră dezorganizată, care urla și gesticula, fiecare în legea lui. Era versiunea suedeză a alaiului lui Bacchus mergând să oficieze la altarul lui Dionysos.

Când am ajuns în dreptul forjei m-am simțit oarecum vinovat față de Cléo, dar ea nu se va plânge și, de altfel, în curând vom pleca acasă.

Am mers mai departe spre lac. Un ponton lung avansa în apă.

— Johan, așteaptă-mă! Nu știu unde sunteți.

M-am întors. În spate, pe potecă, am văzut-o pe Karin alergând după mine.

— Ah, oftă luându-mă de braț. Am alergat așa de repede când am văzut că ați plecat! Dacă n-aș fi auzit acordeonul, nu v-aș fi găsit.

— Te plictisești în compania noastră?

— Nicidecum, dar am avut o migrenă îngrozitoare și m-am dus să iau o aspirină din torpedoul mașinii. Răcesc foarte repede și e prea frig pentru mine în noaptea asta. N-ar fi trebuit să rămân după dans.

Își suflă nasul într-o batistă cu dantelă.

A răcit cu-adevărat, mi-am zis, dar cu încă o aspirină și un pat cald se face bine imediat. M-am îndepărtat instinctiv de ea fiindcă n-aveam chef să-mi petrec restul vacanței la pat.

Deodată, când aproape ajunsesem pe plajă, la o cotitură a potecii, Odd se opri brusc din cântat. Acordeonul scoase un sunet strident care ricoșă pe oglinda liniștită a apei trezind ecouri estompate. Odd era ghemuit în iarbă cu acordeonul alături și în fața lui,

întinsă cu fața în jos, Monika. Nu mișca, părul îi era mânjit cu sânge.

Odd își întoarse privirile spre noi…

— E moartă, spuse calm. Cineva a ucis-o.

XI

Ploaia de primăvară se întețea și, când se transformă în grindină, m-am trezit. Îmi simțeam limba ca o felie de pâine prăjită și mă durea capul. Pleoapele îmi erau de plumb. Afară soarele strălucea în înaltul cerului și am clipit buimăcit.

— Johan! Trebuie să te scoli!

Catharina se afla la fereastră.

— E trecut de amiază și poliția vrea să stea de vorbă cu tine. Comisarul tocmai a telefonat și vrea să te duci acasă la Lasse.

Petrecerea de Sfântul Ion, mâncarea, băutura, șocul! Moartea! Monika în roua dimineții pe malul lacului Vrăjitorului… totul îmi dădea o senzație de greață.

— Tu ai fost?

— Eu și Ellen am fost dimineață, devreme. Comisarul te-a lăsat ultimul.

— Bine, vin.

M-am târât până în bucătărie unde am pus la încălzit cafeaua din ajun în cafetiera de email roșu.

Monika, Dumnezeule! Am dat din cap voind să alung din minte imaginea Monikăi zăcând în iarbă.

După o cafea și un duș rece m-am simțit mai bine. Ancheta începuse. Venise oare și „Cârnăcior” cu brigada omucideri? Era foarte puțin probabil într-un caz atât de ușor. Gelozia și alcoolul formau un cuplu foarte dezagreabil, dar banal. Asta-i viața, gândeam punându-mi pulovărul.

„Cârnăcior” o să mă scuze că sunt neras, dar n-aveam nici timp nici chef să încălzesc apă. Împleticindu-mă pe cărarea abruptă, mă gândeam la momentul când o găsisem.

Puțin înainte fusese printre noi, vie, îngrijorată, încordată. Adusese, în pofida dorinței ei, o undă de neliniște și incertitudine.

Printr-o coincidență macabră, o ciocârlie țâșnise spre lumină chiar de pe locul crimei și ne copleșise cu o cascadă de triluri pline de viață.

Karin Gren reacționase prima: o luase pe Lena de mână și plecaseră spre casă. Lena o urmase „contre-coeur” aruncând mereu priviri înapoi.

— Trebuie să telefonăm la Poliție, nu-i așa? zisese Ellen ezitând. Mă duc.

Lasse nu se mișca. Ședea pe o bancă, lângă ponton, cu palmele acoperindu-i fața descompusă.

— Poate ar trebui să am grijă de Karin și de Lena, spusese Lennart și dispăruse și el în direcția casei.

Catharina se apropiase încet.

Ciocârlia zburase spre soare. Briza dimineții împrăștia negurile nopții deasupra lacului.

— Mai bine să nu atingem nimic, spusesem cu gâtul uscat și Odd fusese de acord și se ridicase.

— Să așteptăm poliția în casă, propusese Göran Vestberg.

Avea cearcăne sub ochi și barba care începuse să-i crească îl făcea și mai palid.

— Poate că-i mai bine să pleci cu Lasse și Odd acasă și să așteptați poliția.

Porniseră spre casă. Göran și Odd îl susțineau pe Lasse, care pășea total pierdut.

Mă așezasem pe bancă, privind lacul și încercasem să nu mă mai uit la Monika. E rău de Lasse, gândisem. O amenințase pe Monika, prima oară după cina de la Ellen și aseară iar.

Voia s-o omoare, cel puțin așa spusese Lena. O văzuse pe Monika în brațele lui Lennart. Și mai și băuse. Ca să evite o scenă în public, se retrăseseră pe ponton și se certaseră. Lasse, furios, o lovește, Monika se prăbușește, se lovește la cap de o piatră și moare pe loc. Inutil și crud! Din nefericire, gelozia și infidelitatea nu constituie circumstanțe atenuante și Lasse era într-o situație dificilă. Atunci de ce și-a chemat invitații la ponton, unde totul se descoperea imediat? Pe de altă parte, nu mai era nici un alt suspect. Și iarăși: Monika susținuse ideea asasinării lui Kalle și mai mult, afirmase că-l cunoaște pe asasin. Probabil că descoperise ceva supărător. Acesta e motivul pentru care a fost omorâtă? Și ce amestec avea inelul Karinei în povestea asta? De ce Lennart venise pe ascuns la Stockholm pentru a-l evalua? Ecuația nu era deloc simplă și avea multe necunoscute.

Brusc, pe drum apăruse o umbră la vreo cinzeci de metri de mine. Un elan mare trecea majestuos printre arbori. Una dintre fantomele lui Kalle?

Hasse Olsson își lăsase uniforma acasă. Părea mai obosit decât la prima întâlnire, dimineață, la locul crimei. Părul nisipiu era dezordonat și ochii lăcrimoși. Era doar în cămașă. În fața lui, pe masă se afla un mic magnetofon.

— Salut, „Cârnăcior”! am zis așezându-mă. Nu-i tocmai plăcut de Sfântul Ion.

— Gura! șuieră el.

Fața i se înroși.

— Crezi că ești isteț dacă mă faci de râs în fața subordonaților?

În acel moment asistentul lui ieși din bucătărie cu o ceașcă de cafea.

Ne aflam în livingul casei lui Lasse. Mare și spațios, avea un cămin într-un colț, două ferestre spre lac și mobilă confortabilă. Pereții erau împodobiți cu picturi naive foarte colorate.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu răutăcios, dar nu ți-am spus niciodată altfel. Ai reușit să dezlegi enigma?

— Vom vedea, spuse scurt răsfoind printre notele luate. Nu prea miroase a bine pentru Lasse, nu miroase a bine deloc. Dar întâi să te auzim și pe tine. Vorbește spre acest microfon! Numele?

— Ce nume?

„Cârnăcior” luă un aer enervat și opri magnetofonul.

— Faptul că am fost colegi de clasă nu înseamnă că trebuie să schimb procedura anchetei. Te interoghez ca pe toți ceilalți și ai să răspunzi fără să faci pe nebunu’! Clar și concis! Numele?

— Johan Kristian Homan.

După ce-am menționat data nașterii, adresa, numărul de la Asigurările Sociale și alte chestiuni „esențiale”, am trecut la problemă. Eu am povestit ce spusesem și dimineață, dar cu mai multe amănunte. „Cârnăcior” tăcea cu creionul în mână.

Soarele întinsese prin cameră o panglică de lumină în care jucau fire de praf.

— Ei bine, zise într-un târziu cu privirea pierdută, știam toate astea, dar trebuie să adunăm toate mărturiile.

— Ce-au spus ceilalți?

— Iată faptele: Monika era încă în viață la ora unu și un sfert. Ea și Lasse au început să pregătească supeul puțin înainte de unu. Apoi Monika a așezat fețele de masă și farfuriile. Când a terminat, s-a așezat pe treptele casei și a vorbit cu Ellen vreo cinci minute. Părea bine-dispusă

și calmă, deși doamna Borg spune că era nerăbdătoare și plină de speranță ca un copil în seara de Crăciun. Monika a întrebat-o pe Ellen Borg cât e ceasul. Era unu și un sfert. Atunci Monika a spus că trebuie să se întâlnească cu cineva care vroia să-i facă un cadou și că se va întoarce repede. Ellen n-a văzut încotro a luat-o și nici nu și-a dat osteneala să afle. Oricum era un du-te-vino după mâncare, băutură ori mai știu eu ce…, suspină „Cârnăcior”

— Interesant! Avea probabil întâlnire cu asasinul. Cineva urma să-i facă un „cadou”! Ce fel de cadou? A mai văzut-o cineva plecând?

— Cei mai mulți invitați cred că au văzut-o ba la masă, ba la bucătărie, dar nimeni n-a fost atent și e de înțeles. Doctorul consideră că moartea a survenit în jurul orei unu și treizeci de minute. Asta înseamnă un sfert de oră din momentul în care a plecat de lângă Ellen până în momentul crimei.

— Momentul critic se situează deci între unu și un sfert și două fără douăzeci, fără un sfert. Asta-i ora la care noi ne îndreptam spre lac cu acordeonul în frunte și tot tămbălăul. De la lac până la fermă se fac vreo cinci, zece minute. Cu drumul înapoi fac cincisprezece minute. Câteva minute pentru conversație și pentru comiterea crimei și ajungem la vreo douăzeci de minute. Asta înseamnă că asasinul a coborât la lac înaintea Monikăi, a omorât-o și s-a întors ca să fie cu noi ceilalți la ora când am pornit „procesiunea băii”?

— Cum stai cu alibiurile?

— Așa cum spuneai, mormăi „Cârnăcior”, toată lumea s-a mișcat în grupuri mici. Întâi: Monika și Ellen; tu și Lena; Catharina Sternberg cu inginerul Vestberg și doamna Gren. Norvegianul și directorul Gren erau în balansoar. Lasse cu nimeni special, ceea ce e normal pentru o gazdă, dar din nefericire, n-are alibi pentru perioada critică. El susține că a stat în bucătărie ceva mai mult de zece minute.

— Și ce-a făcut?

— A pregătit cârnații. Cel puțin așa spune el, dar nimeni nu l-a văzut. Și-apoi, „Cârnăcior” mă privi cu un aer triumfător, el e singurul despre care știm că avea motiv să ucidă; datorită ție.

— Ce vrei să spui?

— Conform celor spuse de tine, Lasse și-a descoperit logodnica în desișul de liliac în compania directorului Gren. Lasse o amenințase în ajun spunându-i „c-o să plătească scump” dacă o mai prinde și, așa cum a declarat Lena… stai puțin!…, „Cârnăcior” căută printre hârtii: asta e! Elsa Helena Margareta Gren, zisă Lena, a auzit o ceartă violentă între Monika și Lasse, în bucătărie, pe când aceștia pregăteau masa. Lasse ar fi spus c-o s-o omoare pe Monika. Era băut și îți amintești furiile lui de la școală…

— Nu-ți par cam subțiri dovezile astea? Povestea unei fetițe de unsprezece ani? Lasse ce zice?

— Evident, neagă. Recunoaște că i-a surprins pe Monika și pe Gren, dar spune că n-a ucis-o el. Zice că n-a părăsit curtea în timpul petrecerii.

— Nu ți se pare ciudat că Monika a avut întâlnire cu Lasse la lac? De ce să-și lase invitații și să coboare la ponton? De ce Lasse să conducă toată lumea la scaldă când știa că Monika e moartă acolo?

— Cine știe? S-au văzut lucruri și mai ciudate, spuse „Cârnăcior” solemn. Monika avea poate întâlnire cu altcineva pe plajă și Lasse, când a descoperit-o, s-a înfuriat și a lovit-o cu o piatră… e posibil. Apoi și-a condus oaspeții la lac tocmai ca s-o găsească pe Monika și el să nu fie bănuit. Nu-i rău, ce zici? Gândește-te bine: Lasse ar fi putut rămâne singur după plecarea invitaților și ar fi fost obligat „s-o găsească” numai el și să mă cheme. Doctorul spune că ora morții poate fi determinată în general cu destulă acuratețe după suplețea corpului. Dacă momentul crimei ar fi fost după plecarea voastră, Lasse n-ar fi avut chiar nici un alibi.

Trebuia să iau în considerație analiza lui „Cârnăcior” care, totuși, nu mă impresiona prea tare. Era oricum mai mult decât mă așteptam de la el; e ușor să subestimezi oamenii…

— Nu trebuie să uiți că Lasse e singurul care avea un motiv; mobilul, ocazia și absența alibiului! (Ochii lui „Cârnăcior” sclipeau în spatele ochelarilor rotunzi.) O iubește pe fată și ea îl înșeală. Se înfurie, își pierde controlul și o lovește. Povestea e veche, Johan, foarte veche!

„Cârnăcior” avu deodată un aer foarte obosit. Căscă și-și mângâie bărbuța blondă.

— Vrei să-l arestezi pe Lasse?

— Dacă n-ai altă idee mai bună.

Luă o mină interesată și i-am înțeles intenția: „Cârnăcior” îmi povestise totul ca să-și testeze teoria.

— La prima vedere situația lui Lasse e foarte dificilă, am zis încet. Te bazezi doar pe mobilul geloziei, deși nici alibiurile celorlalți nu par prea solide. Aș putea, de exemplu, să mi-l imaginez pe Kalle amestecat în acesta crimă.

— Kalle?! Asta chiar că nu ține!

— Poate, dar Monika mi-a spus aseară că două persoane – una era ea – cunosc adevărul despre moartea lui Kalle. Să zicem așa: Kalle a descoperit o „comoară”, cum pare să creadă toată lumea de aici. Să presupunem că a fost omorât ca să i se fure această „comoară”. Să mai presupunem că Monika, din întâmplare, era la curent. Nu apare totul în altă lumină? Nu apare acum un alt vinovat posibil?

— Dragă prietene, zise „Cârnăcior” pe un ton superior, dragă Johan, dacă nu găsești ceva mai bun, mă tem că Lasse se va afla într-o situație foarte grea. Eu însumi m-am ocupat de ancheta morții lui Kalle și pot să te asigur că nu există nimic suspect în acest caz, cu toate că doamnele de pe-aici sunt convinse de contrariul. A căzut pe scară și a făcut o fractură a craniului. Punct. N-a găsit niciodată nici o comoară.

— Ai de gând să faci apel la Brigada Criminală? am întrebat.

— Brigada Omucideri?! „Cârnăcior” ridică vocea pe un ton batjocoritor. Ea nu intră în acțiune decât în cazurile foarte complicate. Eu am aflat cum s-au petrecut lucrurile și mă descurc singur. Cu sau fără ajutorul tău. Dacă-ți închipui că poți s-o faci pe Sherlock Holmes aici, la țară, te înșeli amarnic.

— „Cârnăcior”, am zis calm, dacă aș fi în locul tău, aș opri magnetofonul.

Și am ieșit.

XII

Treaba stă prost pentru Lasse, gândeam, întorcându-mă acasă pe drumul forestier, după convorbirea cu „Cârnăcior”. Dacă nu se descoperă că și altcineva avea un mobil la fel de puternic ca al lui Lasse ca s-o ucidă pe Monika, acesta din urmă n-are nici o șansă. „Cârnăcior” n-are de gând să aprofundeze ancheta. Cu toate astea confesiunile Monikăi cu privire la moartea lui Kalle nu trebuie subestimate. Eu eram convins că există o legătură între moartea lui Kalle și cea a Monikăi, o legătură mult mai strânsă decât credea „Cârnăcior”. Chiar considerând moartea lui Kalle accidentală, eu tot cred că este legată de asasinarea Monikăi.

La o cotitură am zărit-o pe Lena cu un buchet de flori în mână.

Mi-a făcut semn să opresc.

— Salut, Johan! Ai văzut ce lăcrămioare frumoase?

Priveam buchetul alb cu parfum greu și dulce și mă gândeam la o înmormântare.

— Mă iei și pe mine? E foarte cald și în curând va fi ora mesei.

N-a așteptat să-i răspund, a deschis portiera și s-a așezat lângă mine.

— Ai fost la poliție?

— Adică la domnul ăla gras? Da, am fost acolo, dar am plecat pe jos fiindcă vroiam să culeg flori.

— I-ai povestit tot ce știai? De exemplu că i-ai văzut pe Monika și Lasse certându-se în bucătărie?

„Cârnăcior” îmi confirmase deja acest lucru, dar vroiam să verific.

— Bineînțeles!

Lena își înfundase obrazul între flori.

— Mi-aș dori să am flori din astea la înmormântare, zise pe un ton melodramatic. Crezi că Monika o să aibă?

N-am răspuns. Am pornit și am rulat încet. Un copil cam lugubru, mi-am zis, dar, poate, vârsta era de vină.

— Ai văzut-o pe Monika în cursul petrecerii și în alt loc decât la masă?

Lena îmi aruncă o privire scurtă.

— Crezi că „bântuie”?

Părea neliniștită.

— Să „bântuie”? Ce vrei să spui?

— Da. Adică dacă vorbești rău despre morți, ei se întorc noaptea în casă.

— Nicidecum! am zis agasat. Ajunge odată cu nebuniile astea! Firește că sărmana Monika nu va veni să „bântuie”. Nu există fantome!

— Kalle era de altă părere, replică gânditoarea.

— Poate, dar eu susțin contrariul.

— Of, suspină ea, nu-i chiar așa simplu! Și polițistul ăla e atât de prost! M-a tratat ca pe un copilaș neștiutor.

— Atunci povestește-mi mie, am îndemnat-o, adăpostind mașina sub un gard înalt. Spune-mi tot ce știi despre Monika și nu-ți fie frică! Din păcate e moartă și nu se va întoarce niciodată. Nici ca fantomă, nici altfel. Dar, dacă o să-mi povestești ce ai văzut și auzit, vom reuși, poate, să-l prindem pe ucigaș și în privința asta nu trebuie să greșim. Gândește-te doar ce înseamnă să fii acuzat degeaba și să stai ani întregi la închisoare…

— Vai, Ce oroare! Polițistul cel gras a greșit vreodată?

— Poate, am zis scurt. Eu te rog să-mi spui adevărul. Povestește-mi ce-ai văzut! N-am să te cred dacă ai să-mi spui că un dragon verde cu ochii roșii a mâncat-o pe Monika.

— Vai, cum poți fi atât de prost? Lena părea jignită. Știi bine că doar Kalle era cu dragonii. Oricum, eu am lipsit o vreme din grădină după masă. Am fost la desișul de liliac.

— De ce?

Lena se înroși.

— Nu știam unde este toaleta și mi-era rușine să întreb. Băusem o sticlă de limonadă.

— Deci erai în spatele desișului de liliac?

A aprobat dând din cap.

— Nu voiam să fiu văzută, așa că nu m-am mișcat și am auzit-o pe Monika vorbind cu cineva de partea cealaltă a tufișului.

— Ce spunea?

— Nu prea îmi amintesc, dar zicea că ea nu aparține nimănui și că nimeni n-o poate face să joace cum vrea el. Apoi a râs și a jurat că altfel va spune totul.

— Și celălalt! Ce-a răspuns?

— Tăcea. Urmau să se întâlnească mai târziu la ponton.

— Ești sigură? E foarte important!

— Bineînțeles că sunt sigură. Ea vroia un lucru, altfel vorbea. Trebuia să se întâlnească mai târziu la ponton, repetă Lena.

— Pe domn l-ai văzut?

— Care domn?

— Cu care vorbea Monika.

— N-am văzut pe nimeni.

— Ai povestit asta la poliție?

— Nu, era jenant să spun de ce eram acolo. În plus, polițistul ăla avea mutră de idiot. Și nici nu-mi prea aminteam bine atunci. Mă enerva să vorbesc în fața magnetofonului ăluia. Crezi c-am făcut o greșeală?

Am lăsat-o la capătul aleii care ducea spre casă. Gazonul de smarald era perfect. M-am întrebat dacă vânzătorul de mașini îl tunsese cu forfecuța de unghii, dar era pesemne o probă de perfecționism a Karinei.

— La revedere, zise Lena aruncând buchetul de lăcrămioare.

— La revedere. Fii atentă și nu mai spune nimănui ce mi-ai povestit mie. S-ar putea ca vreun om rău să creadă că l-ai văzut pe cel cu care vorbea Monika și precis nu i-ar plăcea lucrul ăsta.

— Înțeleg, spuse Lena serios. Am văzut un film la televizor care se numea „Martorul anonim”. Îngrozitor! Era vorba de un băiețel martor al unei crime, pe care asasinul îl urmărea ca să-l ucidă și pe el.

— Bine, Lena, numai nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna! Nu vreau să mai povestești nimănui. Înțelegi, nu-i așa?

Lena își puse un deget pe buze în semn de promisiune.

Poate ar trebui să-i fac un raport lui „Cârnăcior”… mi-am zis.

Când am ajuns în dreptul casei lui Ellen, ea a apărut pe verandă și mi-a făcut semn. Am oprit și am coborât.

— Johan, a telefonat vânzătoarea; de fapt, fiul ei.

— Aha, fiul vânzătoarei! Cine e?

— Nu-mi amintesc prea bine numele lui, dar l-am notat. Maică-sa a făcut o criză de calcul biliar și e în spital. Trebuie să te întorci la Stockholm.

Am înțeles: adio vacanță!

I-am mulțumit lui Ellen și m-am îndreptat spre casă ronțăind un fir de iarbă.

Cu bagajele terminate și Cléo pe umăr, m-am dus s-o văd pe Catharina. Cléo se freca de picioarele ei făcându-se că nu mă cunoaște. Era modul ei de a-mi „mulțumi" că o lăsasem închisă în forja lui Lasse o noapte întreagă.

— Grăbește-te să te întorci! Mi-e frică singură aici.

Ochii Catharinei exprimau îngrijorare.

— O ai pe Ellen, am încurajat-o.

— Ellen, sigur! Doar nu crezi că dragonilor sau asasinilor le e frică de o doamnă fragilă de șaptezeci de ani!

— Mă întorc îndată ce pot. Trebuie doar să găsesc o altă vânzătoare.

Am sărutat-o pe nas, neîndrăznind s-o sărut pe gură.

— N-ai putea să mi-o lași pe Cléo?

— Bineînțeles, deși nu vânează fantome. Oricum, e mai bine pentru ea să alerge pe câmp după șoareci decât să stea închisă în magazin.

— O să-mi țină companie în locul tău.

— Drăguț din partea ta că mă compari cu o pisică.

— Vino repede!

Catharina își înfundă obrazul în blana moale a lui Cléo care închise ochii și începu să toarcă de plăcere.

XIII

— Vai, nu știu ce să fac! Ce zici, Axel?

Se întoarse spre soțul ei care părea total indiferent.

El nu răspunse, ridică doar din umeri privind în continuare strada.

Știa oare că privește cea mai veche stradă din Stockholm? Cu siguranță, nu.

— E o piesă destul de rară și prețul e foarte accesibil. Trei sute de coroane nu e prea mult pentru o gravură de aramă după Ehrenstrahl. În plus e înrămată și a aparținut contelui Leijonkula. Am obținut-o la o licitație la Fristadholm.

— Vreți să spuneți la palatul Fristadholm?

— Da.

— Atunci o iau. E valoroasă. Plătești tu, Axel?

Axel nu prea avea de ales. Cu o expresie de resemnare pe fața grosolană, căută banii.

Am înfășurat tabloul cu hârtie cafenie. Carol al X-lea îmi aruncă o privire fugară înainte de a dispărea sub ambalaj. I-am înmânat pachetul lui Axel și am rămas din nou singur în magazin.

Am intrat în biroul meu și am deschis fereastra care dădea spre o curte din secolul al XVII-lea. Deși era doar zece, era deja cald, dar castanul bătrân făcea un pic de umbră. Am scos o sticlă de „rozé” din frigider și am turnat puțin într-un pahar de cristal cizelat. Am adăugat câteva cuburi de gheață și m-am așezat în bătrânul meu fotoliu de piele.

În ziarele de seară: nimic nou. Monika surâdea pe prima pagină. „Asasinarea unui manechin celebru” titra cu litere groase unul, altul vorbea de „Crima Sfântului Ion”. „Dagens Nyheter”[3] era probabil mai bine informat, dar apărea a doua zi. Bându-mi cafeaua pe balcon, am remarcat și fotografia lui „Cârnăcior” care avea o privire tristă.

Balconul e unul din motivele care mă determină să rămân în acest apartament. E ca un cuib de rândunică pe o stâncă, ca o punte de comandă pe un vas. Domină piața în care se află statuia Sfântului Gheorghe răpunând dragonul. În față, se află parcul Djurgården și, de

asemenea, întreaga panoramă a portului; puteam urmări venirea sau plecarea vapoarele din și spre Finlanda.

„Cârnăcior” fusese intervievat, dar nu spusese mare lucru. Nu pomenea despre vreo arestare iminentă, nici despre bănuieli speciale.

Mi-am mai turnat puțin vin.

În magazin nu era nimeni care să-mi tulbure meditațiile.

Aparent, micuța Lena descoperise ceva; la fel și Monika, când spunea că „lucrul” era al ei și-l va obține „cu orice preț”. Ce-mi spusese în cursul serbării? Că două persoane prezente la petrecere știau cum a murit Kalle. Ea era una dintre ele. Cine era cealaltă? Asasinul? Totul părea mult mai complicat decât își închipuia „Cârnăcior”. Era prea simplu să crezi că Lasse o omorâse pe Monika într-un acces de gelozie. Asta era și dorința asasinului: să îndrepte bănuielile spre Lasse.

Dacă nu era vorba de furie și gelozie, care era atunci mobilul? Un șantaj? Împotriva cui și de ce? Lennart Gren? Poate! Căsătorit cu o femeie bogată, ținea foarte mult la poziția lui în societate: director în întreprinderile socrului. L-ar fi dat afară dacă ar fi aflat de legătura lui cu Monika? Pe de altă parte, era greu de crezut că Monika l-a sărutat întâi sub liliac pentru ca, apoi, să-l șantajeze. Unde era comoara lui Kalle? A găsit-o ucigașul și Monika vroia și ea partea ei? Dar dacă comoara nu existase decât în imaginația lui Kalle?

Am suspinat.

Cine ar fi putut să-mi dea mai multe informații despre amicii mei de la Movila Vrăjitorului? Cunosc oare pe cineva care să știe totul despre toată lumea? mă întrebam.

De ce să cauți în altă parte ceea ce ai la îndemână? „Quid” era peste drum. „Quid” era unul dintre numeroșii mei colegi de pe Strada Veche. Avea o memorie enciclopedică și-i cunoștea pe toți oamenii importanți din societate, mai ales pe cei pomeniți în enciclopedia socio-biografică „Quid”. Ar trebui să precizez că ceea ce știa el se referă la lucruri aflate „alături” de versiunea oficială. Oamenii constituiau pasiunea lui, după antichități, evident. Poate o invitație la dejun îi va împrospăta memoria.

Era aproape amiaza. Am pus anunțul „Vin imediat”, am încuiat ușa și am traversat la el.

Când am intrat, Erik citea instalat în fotoliul lui favorit, Ludovic al XVI-lea. Era, ca de obicei, foarte elegant.

— Salut, bătrâne!

A pus cartea de-o parte și s-a ridicat.

— Îmi face plăcere să te revăd. Doamna Brandt mi-a spus că ești în vacanță.

— S-a îmbolnăvit, săraca, și a trebuit să mă întorc. Am venit să te invit la masă. Ce-ai zice de niște sardine la grătar și un rasol „Newburg” la restaurantul Cattelin?

— Mă ispitești, zise Erik punându-și haina. Înainte însă vreau să-ți arăt o mică minunăție: o comodă Roccoco de-o finețe cum n-am mai văzut.

M-am apropiat să privesc mai bine: furnir de culoarea mierii, închis la nuanță, așezat „în cruce” într-un desen cu efect îngrozitor, dar garniturile de bronz erau frumoase.

— Greu de spus, am ezitat, dar sertarele marcate clar cu baghetă de bronz sunt puse frumos în valoare. E destul de veche, poate de pe la 1750; fiindcă e la tine și fiindcă e frumoasă sunt sigur că va ajunge la o persoană „foarte bine”.

Erik a aprobat încântat.

— Corect. Vino să-ți arăt ceva! Trase un sertar și-mi arătă cele trei litere înscrise pe el: „C.L.N.”.

Dacă aș fi avut pălărie, mi-aș fi scos-o în semn de respect: Christian Linning, unul dintre cele mai vestite nume în istoria mobilei.

— Vezi, chiar și-n cele mai modeste locuri pot să apară „ouă de aur”.

Puțin mai târziu ne așezam la masă la Cattelin, în fața unui platou cu sardine marinate, pâine de casă și vin alb sec.

După ce chelnerul își notă și comanda de rasol de homar și aduse o a doua carafă de vin, Erik mă privi mirat.

— Știu că sunt extrem de simpatic și fermecător dar, de fapt, de ce m-ai invitat la dejun? Suntem concurenți, totuși.

Râse.

— Ai citit, poate, în ziare relatarea despre asasinatul din noaptea de Sfântul Ion.

Aprobă.

— Să nu-mi spui că ești amestecat în afacerea asta! Erik mimă spaima. În curând nu se va mai găsi nici un cadavru fără să fii și tu pe-acolo. O s-o sfârșești rău!

Am oftat:

— Ai dreptate, dar n-o fac dinadins. Am impresia că aduc moarte și necazuri cum scot nasul pe afară.

— Înțeleg: cine se aseamănă se adună!

— În orice caz, am luat parte la acea petrecere de Sfântul Ion. Acolo se afla o fată care a fost asasinată într-un mod destul de crud. Cineva a lovit-o cu o piatră, de la spate.

— Clasic, presupun.

— Așa-i. Acum poliția și-a băgat în cap că vinovatul este un fost coleg de clasă de-al meu.

— Dacă ar fi să spun ce gândesc, aș remarca faptul că nu ești prea grijuliu în alegerea prietenilor.

— Am spus că poliția pretinde, adică crede. În cazul de față „Poliția" este tot un fost coleg de clasă.

— Să-ți spun drept, întotdeauna am avut unele bănuieli în ceea ce te privește. Acum mi le confirmi, adăugă Erik turnându-și vin.

— Intenționez să fac și eu o mică anchetă…

— Oh, nu! Vei fi și tu asasinat ori, în cel mai bun caz, inculpat.

— Sunt sigur că poliția greșește. O simt, deși n-am nici o dovadă. Caut un fir conducător.

— Și crezi că bătrânul Erik ți-l va furniza vorbindu-ți despre oamenii aceia, prietenii tăi cei ciudați.

— Nu chiar, am zis ușor jenat, pentru că era exact lucrul pe care-l așteptam de la el. Dar, dacă ai ști ceva despre ei, m-ai ajuta foarte mult. Tu cunoști perfect pe toată lumea din Stockholm.

— Nu numai din Stockholm, dragul meu. De ce această modestie bruscă în ce mă privește?!

— De altfel, în afacerea asta nu-i amestecat decât un singur om din Stockholm și din împrejurimi. Un director: Gren, Lennart Gren, dacă asta-ți spune ceva. Are probabil o situație foarte bună, judecând după bijuteriile soției.

— Hm, nevastă-sa e înaltă, frumoasă și răspunde la numele de Karin?

— Exact.

— Tocmai așa mă gândeam și eu. Erik se lăsă pe spate în fotoliu. Exact ce gândeam și eu! Nu-l cunosc pe

domnul Gren în persoană, ci doar pe socrii lui. Adică părinții lui Karin. Ai auzit de „Auto-Lasse”?

Am aprobat.

— Ăsta-i tatăl. Bogat ca Cressus, cu sucursale în toată Suedia. Are exclusivitate la toate mărcile rentabile, are buzunarele pline de acțiuni în Elveția și Portugalia.

— Ăsta-i deci tatăl Karinei.

— Ăsta e. Soțul ei, Lennart, a început ca vânzător. A întâlnit-o pe Karin în magazin, pe când aceasta își făcea stagiul. E fiică unică și unică moștenitoare. Lennart a flirtat cu fata prin spatele rafturilor cu piese de schimb și bătrânul s-a înfuriat. N-o trimisese la o școală particulară în Elveția, nu-i plătise lecțiile de pian la Viena ca să ajungă în brațele unui mic angajat. Fata însă a obținut ce-a vrut și acum ginerele conduce „Societatea” și se descurcă foarte bine. Crezi că el este asasinul?

— Nicidecum! Voiam doar să încep cu o persoană pe care credeam că o cunoști. Nu mai știi nimic despre el?

— Ghinionul lui! Erik zâmbi ironic.

— Ești îngrozitor de cinic.

— Da, dar sincer. Cu o sinceritate bine dozată ajungi departe. Lasă-mă să mă gândesc. Mă întreb dacă nu a avut niște probleme conjugale acum câțiva ani? Ba da, dar socrul l-a chemat la ordine și de atunci s-a liniștit. În locul lui aș fi făcut la fel, căci bătrânul e capabil să-l dea pe ușă afară, fără ezitare. Poți să fii sigur că au făcut un contract de căsătorie care nu-i oferă ginerelui nici o șansă.

Erik zâmbi încântat de această idee.

— Cred că n-am să te mai deranjez întrebându-te și de alții, am zis aprinzându-mi o țigară, deși fata ucisă…

— Interesant, am vorbit despre ea chiar aseară. Un bun prieten o cunoaște foarte bine. Spunea că era foarte frumoasă și talentată. Câștiga mulți bani ca manechin aici și în străinătate, mai ales în Germania. Însă era periculoasă.

— În ce fel?

— N-avea nici un scrupul și-i juca pe bărbați cum voia ea, mai bine zis carnetele lor de cecuri. Nu trebuia să te apropii prea mult de ea, mai ales dacă erai căsătorit.

— De ce?

— Dacă te apuca, nu-ți mai dădea drumul.

Apoi ne-am pierdut în povești despre colegi și amici comuni.

Una peste alta, nu eram deloc nemulțumit de dejun. Contururile începeau să se mai clarifice. Destul ca să înțeleg că puteau exista și alte mobiluri, nu numai amorul propriu rănit al lui Lasse. Lennart Gren avea numai de câștigat și nimic de pierdut rămânând în „hățurile conjugale”. Monika era oare atât de dură încât să încerce un șantaj împotriva amantului? Poate era îndrăgostită de el și voia să se mărite? În ambele cazuri, el avea nevoie de bani. M-am gândit la inelul Karinei și la vizita rapidă a lui Lennart la mine în magazin.

Și Karin putea fi interesată de dispariția Monikăi, dacă Lennart o iubea atât de tare, încât să vrea să divorțeze.

Am oftat: înseamnă că încă două persoane aveau motive s-o ucidă pe Monika, motive tot atât de serioase ca ale lui Lasse. Treaba devenea din ce în ce mai încâlcită. De ce m-aș băga? Plătim impozite ca să avem poliție și judecători! Deci ei trebuie să-și bată capul. Dar era vorba de viața și viitorul lui Lasse și, dacă „Cârnăcior” rămânea acela care să hotărască, prietenul meu n-avea nici o șansă. Nu puteam să accept acest lucru. Trebuia să-l ajut pe Lasse! Dar cum?

Peste drum se deschise o fereastră și o rază de lumină traversă încăperea făcând să strălucească tabloul de deasupra patului.

Să trecem la esență! Teoretic, puteau fi tot atâția vinovați câte persoane în putere participaseră la petrecerea de la Lasse. Câțiva puteau fi totuși excluși. De exemplu, Ellen Borg și zâmbetul ei amabil. Era greu să ți-o imaginezi omorând femei tinere. În plus, suferea de picioare și folosea adesea bastonul, iar asasinul a trebuit să acționeze rapid după comiterea crimei. Dacă ora faptei corespunde celei indicate de doctor, asasinul abia ar fi avut timp să revină de la ponton înainte de a începe „procesiunea” spre plajă. Apoi e și Catharina, vecina mea cea blondă. Nu știam prea multe despre ea: era profesoară de educație fizică și probabil alerga foarte repede, dar, din câte înțelesesem, nu-i cunoștea pe ceilalți.

Pe Lena am eliminat-o din start.

Rămâneau acordeonistul norvegian și Göran Vestberg, inginerul de mine care, aparent, o cunoscuse foarte bine pe Monika.

E oare posibil ca acordeonistul să se ducă la un rendez-vous cu intenția de a ucide? El era vedeta petrecerii. Ar fi fost suficient ca cineva să-și dorească un vals și atunci toată lumea i-ar fi sesizat absența. Pe deasupra, cred că e și prea vârstnic pentru a fi avut relații sentimentale cu Monika, deși în acest domeniu nu se știe niciodată.

Göran Vestberg, inginerul de mine, era și un geolog pasionat. După toate aparențele, avea preocupări similare cu ale lui Kalle, chiar dacă, poate, Kalle avusese mai mult noroc. Mă gândeam la jumătatea aceea de hartă pe care o găsisem în borcanul cu dulceață, la Catharina. Dacă…

M-am ridicat și am început să mă învârt prin cameră. Poate nu era vorba de o crimă pasională?! Poate nici Lasse nici Lennart nu erau amestecați. Dacă, pur și simplu, Göran Vestberg descoperise taina comorii lui Kalle?

S-ar putea presupune că zăcământul lui Kalle era destul de prețios pentru ca bătrânul să fie spionat.

Oare Göran Vestberg era „fantoma” care se ascundea în pădure pentru a descoperi secretul bătrânului? Această ipoteză ar putea explica teama lui Kalle și ascunderea hărții în dulceață și chiar, în ultimă instanță, cauza morții acestuia. Mi-l imaginam pe Göran încercând să-l silească pe Kalle să-i spună ascunzătoarea planului. Vedeam cearta dintre ei și pe Kalle prăbușindu-se cu capul de treptele de piatră. Îl vedeam pe Göran venind după înmormântare, calm, și scotocind în căutarea hărții. Dar asta nu explica prezența crucii încârligate descoperite de Lasse. De fapt, pentru ce ar fi avut Vestberg nevoie de plan dacă cunoștea amplasamentul zăcământului? Dar ar putea explica aluziile Monikăi: la dineul de la Ellen aceasta spusese că există un motiv precis al vorbăriei despre fantome. Și, dacă Monika și Göran erau mai mult decât simpli vecini, s-ar putea trage concluzii interesante. Lena o auzise de Sfântul Ion spunând că vrea acel „lucru” și că nimeni „n-o s-o joace pe ea”. Voia oare partea ei din prada lui Göran? Credea oare că Göran a găsit „comoara” lui Kalle? Era oare acesta motivul pentru care fusese asasinată? Știa prea multe sau cineva credea că știe prea multe? Era poate o nebunie, dar trebuia verificată.

Am luat cartea de telefon pentru a examina diferite soluții.

Am găsit!

Va fi oare acesta firul care va duce la dezlegarea enigmei prin labirintul întunecat în care pândește asasinul?

Rar și metodic, am format numărul.

XIV

— Domnule Homan, sper că înțelegeți situația mea, spuse domnul în gri, aprinzând o țigară de foi.

— Bineînțeles, dar nu uitați că este vorba de o crimă!

— Credeam că de treburile acestea se ocupă poliția… Înțeleg că sunteți neliniștit pentru amicul dumneavoastră, totuși noi nu putem furniza oricui informații despre clienții noștri. Sper că mă înțelegeți.

— Nu vreau detalii, doar ora, numele și locul.

Directorul laboratorului de analize geologice părea iritat:

— Mă întreb dacă ați înțeles bine ce v-am spus. Noi nu putem da acest gen de informații. Să presupunem că dumneavoastră și o altă persoană ne-a trimis câteva probe de roci pentru a fi analizate. Găsiți că ar fi corect din partea noastră să vă furnizăm informații? Să vă spunem cine ne-a trimis probele, unde au fost prelevate rezultatele analizelor?

— Înțeleg foarte bine această problemă. Și găsesc normal să nu dezvăluiți oricui secretele firmei. Dar nu uitați, este o chestiune de viață și de moarte. Trebuie demascat un asasin.

— În acest caz, aveți obligația de a informa poliția. Bineînțeles, dacă poliția ne va cere, arhivele noastre îi vor sta la dispoziție.

Nu puteam să insist mai mult. Probabil credea că nu-i spusesem tot adevărul și că încercam să-i sustrag informații.

— Înțeleg! Doar că poliția l-a găsit pe asasin.

Și era adevărat. „Cârnăcior” dăduse lovitura. Titlurile ziarelor de aseară anunțau „Artist cunoscut, inculpat pentru crima din noaptea Sfântului Ion”, „Asasinul Monikăi a fost arestat”.

Am cumpărat ziarele și am citit în fugă articolele. Nu erau prea multe date concrete, dar Lasse fusese arestat. „Cârnăcior” nu făcea comentarii, dar lăsa să se înțeleagă că poliția, deși presată de timp, se descurcase de minune.

După masă, la șase, am ajuns la Ellen. Era în curte. S-a ridicat de pe fotoliu și mi-a ieșit în întâmpinare:

— Johan! Ce surpriză, nu te așteptam atât de repede. Cred că ai aflat noutatea!

Am scos din portbagajul mașinii o valiză și câțiva saci de plastic. Catharina își făcu apariția cărând o găleată plină cu cartofi. Părea nefericită, dar văzându-mă, fața i se lumină într-un surâs generos.

— Salut, Johan! Văduva ofițerului și-a revenit sau ai găsit altă vânzătoare?

— Din nefericire, nu, așa că am închis magazinul. Comerțul cu antichități trece printr-un sezon mort, de-abia reușesc să acopăr salariul unei vânzătoare. În fond, n-are importanță, oricum voiam să mă reîntorc acum, când Lasse este inculpat.

— Săracul băiat, spuse Ellen, plină de compasiune. Are reacții violente și nu făcea o pereche potrivită cu fata aceea… Rămâi să cinezi cu noi, nu-i așa, Johan? Cred că ești obosit după drum.

Nu așteptă răspunsul meu și dispăru în bucătărie.

— Cu plăcere, chiar îmi este foarte foame. Să-mi las bagajele și să mă spăl un pic.

— Johan, așteaptă, vreau să-ți spun ceva!

Catharina puse găleata cu cartofi pe scară și se îndreptă spre mine. Părea foarte nefericită.

— Ce ți s-a întâmplat? Ai văzut fantomele prin casă?

Nu răspunse și, plângând în hohote, se aruncă în brațele mele.

— Micuța mea, ce se întâmplă? Din cauza lui Lasse? Nu te neliniști, totul se va aranja. Polițiștii s-au înșelat.

— Nu din cauza lui, răspunse printre hohote de plâns… Cléo…

— Cléo?

— Da, a dispărut.

Mi-a simțit imediat încordarea și plânsul i s-a întețit.

Vulpea, m-am gândit, o vulpe a înhățat-o.

— Când a dispărut?

— Azi dimineață. N-am mai văzut-o de azi dimineață. A mâncat câteva sardele și s-a așezat pe scară, la soare. Când am ieșit, dispăruse. Sunt extrem de dezolată. Știu cât țineai la ea.

— Liniștește-te! O să vezi, situația nu-i chiar așa de dramatică. (O consolam mângâindu-i părul.) Poate e într-

o plimbărică prin împrejurimi și o să revină când o să i se facă foarte foame.

Dar nu eram atât de optimist pe cât voiam să dau impresia. Viața la țară era o premieră pentru Cléo care nu bănuia pericolele pădurii. Acasă mai dispărea uneori câte o zi întreagă, dar a doua zi dimineață o regăseam totdeauna pe balcon. Nu, nu putea fi decât o vulpe, o nenorocire nu vine decât rareori singură. Dar rămânea un licăr de speranță și în posibilitatea ca ea să se reîntoarcă acasă.

Cu inima plină de presimțiri sumbre, am luat-o spre casă pe poteca îngustă care șerpuia printre ierburi înalte.

— În sănătatea voastră, prieteni! ne ură Ellen ridicând paharul cu bere. Johan, nu te neliniști pentru Cléo. O să găsească ea drumul spre casă când o să aibă poftă de lapte. Am avut pisici care au dispărut cu săptămânile, dar totdeauna au revenit.

Poate altele, dar nu Cléo. Cléo era o domnișoară de oraș care înainte de a veni aici nu cunoscuse nici măcar un parc. Cafeaua am băut-o în living. Ellen își luă andrelele și începu să împletească, iar Catharina își exersa talentul de croitoreasă. Totul părea foarte idilic. Nimeni n-ar fi crezut că fusesem martorii unei crime. Ellen, parcă citindu-mi gândurile, își puse împletitura pe genunchi și mă fixă cu o privire tristă.

— Johan, crezi că Lasse e vinovat? Trăiește aici de atâția ani și eu cred că-l cunosc destul de bine. Totdeauna s-a purtat atât de prevenitor cu mine. Pare atât de calm și echilibrat și atât de absorbit de tablourile lui. E de necrezut.

— Sunt de acord cu tine. Am crescut împreună, am fost și în aceeași clasă, la școală… Dar despre ceilalți ce știm?

— Cine altcineva ar putea fi? întrebă Catharina rupând o ață cu dinții.

Stătea aplecată deasupra lămpii și părul ei blond căpăta o strălucire aparte în lumină.

— Într-adevăr, asta e întrebarea. Ellen, ar trebui să știi răspunsul. Îi cunoști mult mai bine dacit noi pe toți cei care au participat la petrecere. Ți-ai făcut vreo părere?

— Deși am reflectat mult, totul mi se pare neclar. În noaptea aceea cu toții ne-am foit neîncetat și oricare dintre noi ar putea fi asasinul.

— Bineînțeles, aprobă Catharina. Dar să ne concentrăm asupra „sfertului de oră" critic. Începând cu ora unu și un sfert, când am văzut-o pe Monika pentru ultima oară și până în jur de unu și jumătate, ora morții după afirmația medicului. Cred că asta ne va ușura căutarea, nu?

— Depinde, am zis turnând un strop de smântână în cafea. Eu, unul, știu că eram împreună cu Lena, undeva pe lângă casă. Cred că dacă am fi în situația de a fi bănuiți, ne asigurăm alibiuri reciproce.

— Cred că sunt ultima cu care a vorbit, spuse Ellen. Stăteam pe scara hambarului și Monika părea veselă și nepăsătoare. Vorbea și râdea cu dezinvoltura obișnuită. Nu mi-a dat impresia că s-ar fi simțit amenințată sau că i-ar fi frică de ceva. Din contră, părea extrem de bine dispusă. M-a întrebat cât e ceasul și, țin minte, era exact unu și un sfert. Atunci mi-a spus – iar cuvintele ei le-am reprodus exact polițiștilor – că are o întâlnire cu cineva pentru a primi un mic cadou, dar că se întoarce imediat. După plecare ei a apărut Catharina și ne-am pus la taclale. Deci, poți să ne excluzi și pe noi.

— Asta e norocul vostru, doar figurați în capul listei suspecților!

— Știi ce nu înțeleg? interveni Catharina. Dacă Lasse este asasinul, de ce ne-a cărat după el la lac? N-are nici o justificare. Dacă eu aș fi ucis pe cineva, n-aș fi avut nici un interes ca toată lumea să vadă cadavrul.

Ellen rămase tăcută.

— Mă întreb, spuse ea într-un târziu, dacă nu există o explicație. Lasse părea foarte îndârjit în dorința lui de a ne duce la marginea lacului. Poate o văzuse pe Monika plecând cu alt bărbat. Să fi vrut să încerce demascarea celor două turturele? Vă dați seama ce se întâmpla dacă îi întâlneam pe Monika și pe adoratul ei?

— Asta ar însemna că nu Lasse este asasinul, conchise Catharina încetișor.

— Exact.

Ellen ne mai turnă în cești puțină cafea.

Pierdut în gânduri, m-am tras de lobul urechii drepte. Un tic care-mi revine adesea când mă concentrez.

— Deci, cine a ucis-o pe Monika? Asasinul a avut o șansă extraordinară. O întâlnește pe Monika pe malul lacului, cu puțin înainte de unu și jumătate, o omoară și se îndreaptă repede spre casă. Pajiștea până la lac, lipsită de

copaci, oferă o panoramă largă. Dacă venea spre noi, l-am fi văzut. Deci a reușit să revină destul de repede în casă pentru a merge împreună cu noi pe malul lacului să descoperim crima.

— Dacă vă excludem pe tine și pe Lena, începu să calculeze Ellen, apoi pe Catharina, pe mine și bineînțeles pe Lasse, nu mai rămân decât Karin, Odd, Lennart și Göran Vestberg. La vârsta mea, mai pricep și eu ceva din ale lumii. Când ai ochii și urechile bune, e simplu să pui cap la cap niște lucruri.

— Crezi că Lennart și Monika…? întrebă Catharina.

— Da, aprobă Ellen cu un aer trist; nu părea prea încântată la ideea că secretul nu-i mai aparținea.

— Am simțit eu, spuse Catharina. E de crezut că nu și-a dat seama și Karin?

— Cine spune asta? Din glasul lui Ellen răzbătea amărăciunea. Bineînțeles că știa. Dar ăsta nu e un motiv să te văd tulburată.

— Vrei să spui că Lennart ar fi amestecat…

— N-am afirmat așa ceva, tot ce vreau să știu este unde se găsea Lennart în timpul sfertului de oră când Monika a fost asasinată. Asta, plecând de la presupunerea că asasinul a reușit un dus-întors rapid. În ceea ce-l privește pe Lennart, cred că pentru el povestea cu Monika ajunsese prea departe. El avea nevoie de distracție – o parteneră pentru o vară – dar Monika își dorea căsătoria… Îl cunosc pe Lennart. Nu cred că ar părăsi postul lui călduț de la Stockholm pentru nimic în lume. Căci, aflând o poveste ca asta, socrul lui n-ar fi ezitat o clipă să-l dea afară.

— Mai degrabă o crimă decât o scădere bruscă a salariului? am întrebat pe un tot ezitant. Îmi revenise în minte ce-mi povestise Eric despre firma „Auto-Lasse” și pasul greșit a lui Lennart.

— Poate n-a fost nimic premeditat și s-a lăsat purtat de impulsul momentului. Poate și Monika l-a provocat, cine știe, murmură Ellen. E doar o supoziție.

— Dacă Monika era de o natură atât de pasionată, se interesă Catharina, nu vi se pare normal să presupunem că și alții erau în vizorul ei? Odd sau Göran?

— Nu, nu cred, decise Ellen. Nu era genul de femeie care aleargă după toți bărbații. Doar atunci când părea rentabil pe termen lung. A apărut aici acum câțiva ani, când Lasse începuse să se descurce binișor cu tablourile.

O întâlnise la una din expozițiile lui, în Stockholm. Dar ea a realizat destul de repede că nu-i prea amuzant să trăiești într-o pădure, chiar dacă poți voiaja destul de des la Stockholm sau în străinătate. Lasse îi pretindea să fie ca o sclavă la picioarele lui, contemplându-i geniul și talentul. Apoi a apărut Lennart, dar se pare că Monika n-a înțeles că banii erau ai lui Karin și că tatăl ei era cel care dirija firma.

Nu le-am spus nimic de Göran Vestberg și de îndoielile mele asupra relațiilor lui cu Monika. Dar, dacă Ellen avea dreptate și pe Monika n-o interesa decât situația materială a partenerilor, atunci bănuielile mele puteau fi justificate. Dacă Göran găsise comoara lui Kalle, era și normal ca Monika să-și pretindă partea.

— Poate a fost una dintre fantomele lui Kalle, am încercat în glumă.

Ellen nu aprecie remarca mea. Mă privi cu un aer sever:

— Nu glumi cu lucrurile acestea! mă avertiză mânioasă.

— Bineînțeles, iartă-mă. Am avut o zi destul de grea și oricât am lungi discuția nu cred că vom descoperi asasinul… Mă duc să fac un tur. Poate o găsesc pe Cléo.

— Vin cu tine, se oferi rapid Catharina. Mă simt vinovată de dispariția ei. Trebuia s-o fi păzit mai bine.

— Nu e vina ta. Doar nu poate fi supravegheată neîncetat. Dacă o cunosc bine, acum e în fața ușii așteptându-și sardelele.

— Dumnezeule, se precipită Ellen. Mi-a ieșit complet din minte să-ți spun că ai primit o scrisoare. O găsești pe comodă. Te rog, ia și ziarele lui Lasse! Poștașul a hotărât să lase la mine ziarele și corespondența pentru Lasse.

M-am dus să iau ziarele. Dintre ele căzu un plic brun, dreptunghiular. M-am aplecat să-l ridic. „Domnișoara Monika Henriksson”. Adresa și codul poștal erau bătute la mașină.

Dar mai era ceva, jos, în colțul stâng, cu litere mari: numele expeditorului: „Laboratorul de analize geologice, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm”.

XV

Iute ca fulgerul am ascuns plicul printre ziare. Nu știu la ce mă gândeam luând scrisoarea altcuiva. Scrisoarea adresată unei moarte. Dar trebuia s-o citesc. Putea să confirme una din teoriile mele, să îmi arate drumul. Căci erau prea multe posibilități. Dacă Monika se adresase laboratorului de analize geologice însemna că știa despre zăcământul lui Kalle și că într-adevăr exista o comoară. Scrisoarea de la Stockholm trebuia să conțină confirmarea îmbogățirii sale. Numai că vestea sosise un pic prea târziu. Dar scrisoarea putea de asemenea să-l disculpe pe Lasse, scoțând la iveală și alte mobiluri decât gelozia în această poveste. Implicit, și moartea lui Kalle putea fi privită din alte unghiuri. Poate nu se rezuma totul la o banală căzătură pe scara pivniței și o rană la tâmplă. Și Monika fusese ucisă printr-o lovitură la tâmplă. Nu știam mare lucru despre asasini și comportamentul lor, dar nu folosesc ei totdeauna aceeași metodă? Dacă ai început cu otravă, apoi cu otravă continui.

I-am urat noapte bună Ellenei și am plecat cu Catharina spre casele noastre. Mergeam în tăcere, gândindu-mă la noua situație creată de scrisoarea adresată Monikăi. Catharina interpretă tăcerea mea ca un reproș adresat lipsei ei de prevedere în paza lui Cléo.

— Johan, nu ești supărat, nu-i așa?

Îi vedeam fața în lumina blândă a amurgului. Din tufele care înconjurau căsuța joasă se insinua parfumul caprifoiului. Cu ochi umezi și buze tremurânde încerca să-și stăpânească plânsul.

— N-am făcut-o intenționat, murmură ea. A dispărut ca prin farmec.

— Nu te neliniști. Cléo m-a mai părăsit și altădată. Gata, acum la culcare, iar mâine dimineață te aștept să bem cafeaua împreună.

M-am apropiat de ea și, ca răspuns la sărutul părintesc pe frunte, m-a îmbrățișat, sărutându-mă. Aș minți dacă n-aș spune că mi-a făcut mare plăcere deși, mărturisesc, gândurile mi-erau doar la scrisoarea Monikăi.

— Noapte bună, Johan, șopti. Somn ușor! și dispăru în casă.

În timp ce căutam cheia, pitită ca de obicei pe prima treaptă a scării, mă gândeam că și Ellen văzuse scrisoarea. Trebuia neapărat ca a doua zi dimineața s-o pun la loc. Poate chiar și „Cârnăcior” o să afle că scrisoarea Monikăi a dispărut. Dar asta să mă împiedice oare s-o deschid? Mă gândeam la toate romanele de aventuri în care banditul, curios să afle secrete nobile, desfăcea scrisorile cu ajutorul aburului. Mă întrebam cum ar trebui procedat pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Și dacă plicul se mototolea datorită aburului? Am băgat în priză un reșou pe care am pus cratița cu apă, așteptând ca aburul să-și facă datoria. În zadar. Plictisit, am lut un cuțit și l-am introdus încetișor la marginea plicului, desfăcându-l cu ușurință.

„Domnișoară Monika Henriksson, ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 25 mai 1973, conținând o probă de rocă și rugămintea de a fi analizată, vă informez că eșantionul respectiv nu conține nici cupru, nici fier. De altfel, n-a fost pus în evidență nici un alt component cu valoare comercială. Factura vă va fi trimisă ulterior. Din partea laboratorului de analize geologice, Gunnar Svensson.”

Cu scrisoarea în mână m-am așezat încetișor pe un scaun. Tot eșafodajul deducțiilor mele se construise în jurul ipotezei că Monika aflase de comoara lui Kalle și că cel care o asasinase n-avea nici cea mai mică intenție de a împărți bogățiile cu ea. Dar comoara se dovedise a fi doar praf în ochii lumii, nu acoperea nici măcar banii cheltuiți pe analize… Totuși, eram obligat să plec de la propriile mele ipoteze. Singurul fapt cert era că Monika trimisese o probă de rocă laboratorului și că analiza îi demonstrase lipsa de valoare comercială. Dar Monika n-ar fi trimis niciodată o probă la analiză dacă n-ar fi fost convinsă de valoarea ei. Iar scrisoarea către laborator fusese expediată doar cu câteva zile înaintea morții lui Kalle. Să fie o simplă coincidență?

Am împăturit cu grijă scrisoarea și am pus-o în plicul pe care l-am lipit la loc. M-am așezat pe scară, în fața casei, cu o sticlă de bere la îndemână. Soarele apusese, dar încă era lumină ca ziua. Pe ce s-ar baza o construcție logică? Gelozie plus șantaj plus comoara lui Kalle. Apoi misterul care învăluia moartea lui Kalle și asasinatul Monikăi. Nu trebuia uitat că în noaptea în care fusese asasinată toți invitații mișunaseră care încotro și

că, de la o anumită oră, era dificil de știut ce făcuse fiecare dintre noi. Dacă luam ca sigură ora unu și jumătate pentru decesul Monikăi, asasinul ar fi avut maxim cinci minute pentru a acoperi distanța de 300 metri dintre lac și curte, pentru ca apoi, împreună cu toți ceilalți, să se reîntoarcă pe malul lacului. Logic, pentru fiecare mobil apăreau posibili candidați; gelozie: Lasse, Lennart și Göran Vestberg; șantaj: cel puțin Lennart presupunând că Monika l-ar fi presat să divorțeze; comoara: aici apărea „geologul amator" Göran. Nu trebuia uitat nici faptul că Monika amenințase să dezvăluie secretul morții lui Kalle și nici că aștepta sau pretinsese un cadou de la un necunoscut, probabil chiar asasinul. Faptul că Monika trimisese o probă de rocă la analizat ducea la concluzia că descoperirea lui Kalle era prețioasă, cel puțin din punctul ei de vedere. Parcă începeau să se limpezească lucrurile. Să-l luăm de exemplu pe Göran Vestberg. În cursul uneia din expedițiile lui prin pădure l-ar fi zărit pe Kalle și ar fi aflat de existența zăcământului. Să presupunem în continuare că l-ar fi omorât pe Kalle simulând un accident. După înmormântare s-a apucat să cotrobăie prin casa lui Kalle în căutarea unor dovezi. Să presupunem că Monika, care la un moment dat avusese o legătură cu Göran, bazându-se pe ce știa, reușise să-și formeze o părere; bineînțeles, aflase și ea de comoara lui Kalle; întâmplător îl văzuse pe Göran prelevând probe de roci, ocupație însă normală pentru orice geolog. Crezând că a dat lovitura, trimite probele la analizat și îl amenință pe Göran că-l denunță în cazul în care nu vor împărți comoara. În asemenea perspectivă Lena o auzise declarând că-și dorea „proprietatea". „Proprietatea" nu putea să însemne decât zăcământul, comoara.

Destul de mulțumit de concluziile mele, am strivit mucul țigării sub talpă. Deodată, un țipăt pătrunzător sfâșie liniștea pădurii. Probabil un iepure; un iepure înhățat de o vulpe. Țipătul se repetă, parcă mai apropiat. Dacă e Cléo?

M-am ridicat în grabă și am luat-o la fugă pe cărare. Printre copaci lumina se filtra din ce în ce mai slab. Cărarea făcea o mică curbă urcând apoi spre lac: locul crimei. Rădăcinile pinilor erau lunecoase și mai tot timpul cădeam. M-am oprit, inima îmi bătea nebunește, iar

respirația mi-era șuierătoare. N-avea nici un rost să continui alergarea pe orbecăite. Țipetele încetaseră. Desigur, n-avea cum să fie Cléo. Poate vulpii i se făcuse frică și iepurele reușise să scape. Trăgându-mi sufletul, mă pregăteam să mă reîntorc când deodată am auzit niște zgomote ciudate care veneau dintre copaci, puțin în dreapta mea. Parcă cineva spărgea pietre cu un ciocan. Am încercat să mă apropii încetișor trecând peste un copac căzut la pământ, dar am alunecat dislocând câteva pietre. Loviturile de ciocan se opriră imediat și am văzut o lumină dispărând în pădure. Iar fantomele lui Kalle? Am surâs, dar nu cu toată inima. Desigur, nu-i același lucru să conversezi despre fantome instalat comod pe canapeaua lui Ellen și să te trezești noaptea în pădure față-n față cu ele.

Deodată, am realizat că cineva se îndrepta spre mine în fugă. M-am ascuns după o stâncă. Inima îmi bătea nebunește și urechile îmi țiuiau. Pur și simplu mi-era frică. Niciodată n-am considerat că aș avea disponibilități de erou. Totdeauna am apreciat mult mai mult plăcerea estetică oferită de antichitățile mele decât violența luptei. Pe neașteptate, dintre copaci, apăru în fața mea o ființă îmbrăcată în alb. Nu avea cap; în locul lui era o lumină puternică. Stafia dispăru la fel de brusc cum apăruse și doar freamătul vântului printre ramuri mai tulbura liniștea.

Cu mintea plină de întrebări, m-am îndreptat spre casă. Nu credeam în fantome sau apariții supranaturale, dar îl înțelegeam pe Kalle dacă i s-a întâmplat ce pățisem eu în seara asta. Era lugubru chiar și pentru un citadin cinic și cu mintea limpede ca mine. Bineînțeles, s-ar putea să fi fost unul dintre băieții din sat amator de distracții. O să povestească peste tot cum a reușit să-l sperie pe tipul din Stockholm. Reconfortat de ideea asta mi-am continuat drumul spre casă cu un pas mai ușor!

Din păcate, Cléo nu mă aștepta pe treptele scării. Dar ceva se întâmplase, cineva fusese în bucătărie. Am privit de jur împrejur: totul părea la locul lui… Deodată, mi-am reamintit de scrisoarea Monikăi: nu mai era pe masă!

XVI

Dispariția scrisorii mă neliniștea mai mult decât întâlnirea cu arătarea ciudată din pădure. Violarea corespondenței e un fel de delict. „Cârnăcior” n-ar fi manifestat nici cea mai mică urmă de bunăvoință dacă ar fi aflat că mă ocupam cu deschiderea scrisorilor care nu-mi erau adresate. Cine ar fi putut s-o ia? Doar asasinul putea fi interesat. Un adversar de temut, cu sânge rece și minte clară, care mă supraveghea îndeaproape intuind că știam poate mai mult decât ar fi trebuit. Cu o ceașcă de cafea în mână m-am așezat pe scară în fața casei. Pe potecă cineva se îndrepta spre mine cu un mers ușor și fără grabă. Speram că e Catharina, dar mă înșelam: era Göran Vestberg, în blue-jeans și cămașă sport, cu un rucsac în spate.

— Salut, zâmbi oprindu-se în fața scării.

— Salut, vrei o cafea?

— Cu plăcere. M-am sculat devreme azi dimineață.

— Te grăbești?

— Nu în mod special, dar vreau să mă bucur de soarele ăsta plăcut… Nu, mulțumesc, fără zahăr, mă opri și își puse rucsacul pe pământ.

— Nu e cam devreme pentru culesul ciupercilor?

— Ciuperci? mă privi mirat. Nici vorbă… Știi că pe dealurile din jur se găsesc pietre prețioase și semiprețioase?… Ametiste, granate…

— Nu se poate?!

— Bineînțeles, nu sunt de mare valoare, dar nu asta contează, căutarea e pasionantă. Le extrag cu ajutorul unui ciocănel, îmi spuse și-mi arătă un ciocănel fin. Dar n-am putut să mă concentrez asupra delicatei unelte, căci am zărit în rucsac peste alte lucruri, bine rulat, ceva care semăna cu un hanorac din pânză albă. Cine se plimba în plină vară cu un hanorac alb? Nu, întrebarea era prost pusă. Cine alerga noaptea în pădure îmbrăcat în alb?

— Și ai găsit ceva pietre? m-am interesat întinzându-i o farfurie cu prăjiturele.

— Nu prea multe. Închise repede rucsacul, ca și cum ar fi vrut să ascundă hanoracul de privirea mea indiscretă. Se găsesc și cristale de cuarț destul de frumoase. Mama are câteva bijuterii cu pietre pe care le-am găsit prin

locurile astea. Au mai mult valoare sentimentală. Totuși, sunt din ce în ce mai convins că există și aur.

— Serios?! N-ar fi de mirare ca zona să devină un alt Klondyke. Ellen ar putea deschide un bar.

— N-ar fi rentabil, căci zonele posibil de prospectat sunt ceva mai la nord și oricum lucrările nu pot avea decât o amploare redusă, dar cunosc un cuplu care a găsit suficient aur pentru a-și face verighete. Oricum, chiar dacă nu devii miliardar, esențialul e că respiri un aer curat.

— Amuzant! Probabil că nu ești singurul care are hobby-ul ăsta?!

— De ce mă întrebi? mă privi Göran cu atenție.

— Aseară am auzit pe cineva spărgând pietre cu un ciocan în pădure. Ciudat e că atunci când m-a văzut a luat-o la fugă. Era îmbrăcat complet în alb, și în plus, capul îi semăna cu o lampă sau un far… Poate era Kalle deghizat în strigoi sau una dintre fantomele lui.

Am râs și am mai turnat puțină cafea în cești. A râs și Göran, dar fața îi era încordată.

— Cineva a vrut să te sperie. Poate a fost Lena, că o duce capul la trăsnăi de astea.

— Nu sunt așa de sigur, am răspuns încetișor. Iar despre iluzii optice sau halucinații nici nu poate fi vorba. Se petrec lucruri misterioase pe aici, dar am de gând să le lămuresc. Sunt convins că tot ce se întâmplă are o legătură cu asasinarea Monikăi și poate chiar și cu moartea lui Kalle.

Göran părea nervos, iar în privire i se citea teama.

— Apropò de Kalle și de comoara lui faimoasă, ai vreo idee în ce ar consta?

— Dificil de spus, oftă Göran. Probabil că niciodată nu vom afla dacă a descoperit într-adevăr ceva… S-ar putea să fie vorba de fier sau de cupru. Însă minereul din zonă este calitativ sub limita exploatării.

— Göran, ar mai fi ceva! l-am oprit în timp ce-și potrivea rucsacul în spate. Sper să nu te deranjeze, dar m-ar interesa să aflu cum ți-ai petrecut timpul în noaptea aceea, la petrecerea lui Lasse, mai precis ce ai făcut între orele unu și un sfert și două fără douăzeci?

— Ce te-a apucat?

Zâmbetul îi dispăruse iar trăsăturile feței se crispară din nou.

— O, nimic, l-am asigurat pe un ton liniștitor. Încerc doar să stabilesc circumstanțele în care a avut loc asasinarea Monikăi. Eu și Lasse am fost colegi de clasă și prieteni de când ne cunoaștem. Nu mi-ar plăcea deloc să-l văd inculpat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Ăsta-i motivul pentru care îi întreb pe toți cei care au fost în seara aceea la petrecere dacă-și reamintesc să fi văzut sau auzit ceva care ar putea avea o oarecare semnificație. Ca într-un puzzle, micile detalii rezolvă enigma. Bineînțeles, nici nu mi-a trecut prin minte că tu ai putea fi asasinul.

— Dar poliția m-a interogat la nesfârșit pe tema asta. Nu văd ce noutăți mai aștepți de la mine! N-ar fi mai bine să te adresezi poliției?

— Da… voi încerca. Dar știi și tu cum funcționează un aparat birocratic… Desigur, dacă nu vrei, nu te pot obliga.

— Nu e vorba de a vrea, ci de faptul că realmente n-am nimic de ascuns… Stai puțin… Până spre unu și jumătate am băut împreună cu ceilalți. Apoi am rămas la o șuetă cu Karin pe banca din grădină până când a venit Lasse să ne propună să mergem să ne scăldăm în lac.

— N-ai văzut sau n-ai auzit nimic care să te frapeze?

— Nu… Cerul parcă începuse să se lumineze și toți ne fâțâiam de colo-colo.

— Karin a rămas tot timpul cu tine?

— Cred că da… La un moment dat s-a dus la mașină să caute o aspirină.

— Și ai așteptat-o?

— Nu, am făcut câțiva pași să mă dezmorțesc și apoi m-am îndreptat spre casă.

— De ce?

— Vreau să-mi zugrăvesc casa, surâse jenat Göran, și mi-ar plăcea să-i vopsesc colțurile în negru. Eram curios să văd cam cum ar ieși pentru că, îți amintești, și casa lui Lasse are pereții vopsiți în roșu, iar colțurile și hornul sunt în negru. Locuința mea e mai mică și negrul i-ar da un aer trist… Pot să plec sau mai ai și alte întrebări? schiță el un zâmbet de circumstanță.

— Te rog să mă ierți! Nu prea mă simt în pielea mea în rol de polițist… Și, mai ales, te rog să înțelegi că nu am nimic personal cu tine. Aceleași întrebări le pun și celorlalți. În răspunsurile voastre îmi stă singura speranță de a găsi un fir conducător.

— Înțeleg, aprobă Göran surâzător. Sper că vei găsi vinovatul.

Își potrivi rucsacul în spate și dispăru în pădure. Ca și Kalle, Göran avea același hobby. Și Monika, sărmana, care trimisese proba de rocă la analizat! Oare și ea spărgea pietre cu ciocanul? Poate și în rucsacurile ei și ale lui Kalle se găseau hanorace albe când plecau în expediție?!… O codobatură începuse să ciugulească din bucățelele de prăjituri. Dacă m-aș duce la Örebro să am o discuție cu „Cârnăcior”? Nu puteam să păstrez toate noutățile astea doar pentru mine… Iar în Örebro puteam să cumpăr din piață creveți proaspeți și brânză și câteva sticle de Mosella, cel mai potrivit vin pentru căldura verii… iar pe urmă… ar accepta Catharina o invitație la masă din partea unui celibatar bătrân?… Dar în spatele acestor gânduri frivole se insinua o întrebare: Oare cât de bine poți aprecia la ora unu și jumătate noaptea cum se armonizează negrul și roșul în zugrăveala unei case?

XVII

„Cârnăcior” mă fixa cu o privire neutră și asculta fără să mă întrerupă. Părea un purcel de Crăciun, foarte intelectual, când mici luciri de interes se filtrau din ochii înfundați în pernițele de grăsime. Mâinile, care se odihneau pe birou, cu degete groase, acoperite cu păr blond, mă duceau cu gândul la purcelușii adormiți după o masă copioasă. Era peste puterea mea de a nu asocia personajul din față cu amicul nostru cu patru labe fără de care Crăciunul n-ar avea nici un farmec.

— Situația s-a schimbat complet. La început, totul părea simplu. Lasse o amenință pe Monika, care-l înșeală cu Lennart și, sub influența alcoolului, o lovește. Acum mi se pare că mai multe persoane ar fi avut motive valabile: Lennart, sub amenințarea șantajului Monikăi, risca să-și piardă soția și slujba; Karin, știind de legătura soțului, putea dori dispariția Monikăi. Apoi faimoasa „comoară” care poate nici nu există, dar reușește să înflăcăreze imaginația unora din moment ce Monika trimisese o probă la analizat doar cu puțin timp înaintea morții lui Kalle… Și nu uita aluziile Monikăi cum că o altă persoană ar fi știut mai mult despre moartea lui Kalle. Și personajul în alb pe care l-am întâlnit în pădure era o fantomă?! Și percheziția din locuința lui Kalle după înmormântare?! În plus, Göran Vestberg își petrece vacanța colindând prin pădure, iar azi dimineață am văzut un hanorac alb în rucsacul lui. Crezi că avea nevoie de el pentru schi?! În sfârșit, scrisoarea Monikăi îmi dispare din bucătărie. Nu ți se pare că toate aceste noi dovezi ar trebui să te facă să-ți modifici părerea despre Lasse? Trebuie să fii de acord că și alții au motive să fie bănuiți.

— Mda, îți apreciez eforturile, ai făcut o treabă foarte bună. Dar teoriile tale sunt cam subțirele. Noi, polițiștii de la țară, ne sprijinim pe realitate iar realitatea este că o crimă se întovărășește de cele mai multe ori cu violența. Să luăm de exemplu doi bărbați care beau la aceeași masă. Când numărul paharelor date pe gât crește, discuția se transformă în ceartă și în final unul îi dă în cap celuilalt cu o secure, iar noi îl descoperim pe asasin la marginea pădurii, plângând de mama focului sub un copac. Sau cazul femeii infidele! Soțul încornorat ia

pușca din cui și într-o clipă craniul infidelei se transformă în terci; bineînțeles și amantul are aceeași soartă… Sau poți să-ți hăcuiești întreaga familie cu o secure și apoi să te spânzuri liniștit în podul casei! Pare brutal și greu de înțeles dar, din păcate, asta e realitatea. Doar în romanele polițiste se folosesc trucuri sofisticate, care nu au nici cap nici coadă. Nu, continuă el, privindu-mă mulțumit, nu trebuie să ne complicăm inutil. Lasse a descoperit-o pe Monika împreună cu acel Gren. Și pesemne nu era prima oară. Furios, și-a ales ora și locul pentru a lovi: a omorât-o. Punct final al teoriei mele pe care, până la proba contrarie, nici nu mă gândesc s-o abandonez.

— Dacă poliția rezolvă doar crime puțin complicate poate fi ineficientă în cazul unui asasin care acționează într-o manieră mai specială… Ce spune Lasse?

— Neagă, bineînțeles. („Cârnăcior” îmi aruncă un surâs plin de o înțelepciune resemnată.) Ăsta e tipicul, la început niciunul nu vrea să recunoască. Dar puțini rezistă până la urmă. Mărturisirile încep când sentimentul de culpabilitate atinge un maximum.

— Totuși, care e varianta lui?

— Aceeași poveste. Că i-a văzut pe Monika și pe Lennart Gren împreună și nu era pentru prima oară. S-a enervat, dar n-a vrut să facă o scenă ca să nu strice petrecerea. În jur de unu și jumătate s-a dus la bucătărie să prepare cârnații.

— Dar ceilalți? Ce zici de Göran Vestberg? Afirmă că în plină noapte se apucase să studieze cum e zugrăvită fațada casei!… Singurul lucru cert este că niciunul dintre noi nu poate prezenta un alibi sută la sută valabil… Deși nu poți reproșa nimănui că nu și-a cronometrat mișcările.

— Dă-mi un mobil valabil și vom discuta. („Cârnăcior” surâse din nou arătându-mi dinții inegali.) Dar mi-ar trebui ceva mai substanțial decât fantome și minereuri lipsite de valoare.

— Dar ce zici de Monika? Lena e categorică atunci când afirmă că în seara respectivă a auzit-o pe Monika amenințând pe cineva și pretinzând un preț al tăcerii.

— Lena! Un copil cu multă imaginație. Cum poți fi sigur că Monika nu vorbea cu Lasse? Poate îl amenința?! De ce n-ar fi posibil ca și Lasse, care locuiește de atâta vreme acolo, să fi descoperit și el faimoasa comoară a lui Kalle?

Am părăsit comisariatul cu mintea plină de gânduri. Nici nu-mi trecuse prin minte că și Lasse ar fi putut fi interlocutorul Monikăi. Iar „Cârnăcior” avea dreptate, Lasse putea ști și el de existența comorii. Legătura cu Lennart ducea inevitabil la ruptura de Lasse, iar Monika nu mai știa ce drum să aleagă. Poate, încercând să salveze vasul care se scufunda, se înecase ea însăși.

Când am ajuns la piață am cumpărat un kilogram de creveți. Mă dau în vânt după creveți și eram convins că și Catharinei îi plăceau, ca și sărmanei Cléo! Pierdut în gânduri, m-am ciocnit atât de violent de o doamnă, încât mi-a căzut plasa din mână… Era Karin!

— Scuză-mă, Johan, nu te-am văzut!

— E vina mea, trebuia să mă uit pe unde merg: Și ție îți plac crevețiii?

— Nu, căutam niște pește proaspăt, ne-am cam săturat de produsele congelate.

— Dacă nu ești cu mașina, te conduc eu.

— Mulțumesc, dar am întâlnire peste o oră aici cu Ellen.

— Excelent! Sper să nu refuzi o invitație la o cafea în cel mai select local al orașului?

— E drăguț din partea ta, îmi zâmbi. Putem merge, nu mai am nimic de cumpărat.

Puțin mai târziu, profitând de vremea plăcută, ne găseam instalați la o masă în aer liber, în fața castelului.

— E tristă povestea asta, am început cu un ton inocent.

— Tristă? O poți eticheta așa doar dacă îți plac eufemismele. Niciodată n-o să-mi dispară din minte imaginea Monikăi, căzută în iarbă, cu o baltă de sânge în jurul capului. Deși nu aveam nici un motiv să-mi fie simpatică, totuși o visez uneori.

— O tânără atât de agreabilă să nu-ți fie simpatică?

— Nu mai face pe inocentul, mă întrerupse Karin mușcând din prăjitură. Știi foarte bine ce am vrut să spun. Legătura Monikăi cu Lennart era scandalul verii acesteia.

Ca un adevărat gentleman, m-am făcut că nu aud, concentrându-mi atenția asupra castelului ațipit în căldura după-amiezii.

— După părerea ta, cine este asasinul? am întrebat-o în timp ce-mi puneam puțină frișcă în cafea.

— Cine e asasinul? mă îngână. Bineînțeles că Lasse. Doar l-au inculpat.

— A fi inculpat nu înseamnă neapărat că ești și vinovat… Îți reamintești seara aceea? Mă refer în special la intervalul dintre unu și un sfert și două fără un sfert. Te-a frapat ceva neobișnuit?

Karin se gândi și clătină încet din cap:

— Nu, nimic deosebit.

— Nici când te-ai dus să cauți aspirină?

Mă privi cu intensitate:

— Ce vrei să spui? Crezi că am vreun amestec în atrocitățile astea?

— În nici un caz, am liniștit-o. Încerc doar să reconstitui aceste aproximativ douăzeci de minute. Erai împreună cu Göran pe banca din parc. Apoi te-ai dus până la mașină după o aspirină, nu-i așa?

— Tubul e lângă mănușile pentru volan, rosti blând. Aveam o migrenă teribilă și simțeam că mă paște o răceală. E o adevărată nebunie să-ți petreci o noapte întreagă afară.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, am replicat grăbit. Îți repet, să nu crezi cumva că te consider implicată în povestea asta. Încerc doar să adun cât mai multe detalii ca să pot reface puzzle-ul meu. Când te-ai întors de la mașină ai văzut sau ai auzit ceva care să-ți rețină atenția?

— Nimic sau mai bine zis nu-mi aduc aminte de nimic deosebit.

— Te-ai întors direct spre banca unde te aștepta Göran?

— Nu, am trecut pe la bucătărie ca să iau un pahar cu apă.

— Era cineva acolo?

— Da, Lasse prăjea cârnați.

— Ești sigură?

Karin mă privi cu un aer neliniștit.

— Nu văd nimic deosebit în asta, presupun că nu mai erau cârnați la masă.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Nu, era cu spatele la mine, iar eu nu voiam să vadă ce oribil arătam din cauza migrenei. Zgomotul tigăilor și farfuriilor pe care le manevra, l-a împiedicat să mă audă. Am luat un pahar cu suc de mere și m-am strecurat afară.

— Știi cam ce oră era?

— În jur de unu și jumătate, cred.

— Ai declarat și la poliție ce mi-ai povestit mie?

— Bineînțeles, dar nu s-au arătat prea interesați.

— Nu înțeleg, am murmurat cu tristețe. Spusele tale îi oferă un alibi lui Lasse. Doar nu putea fi la aceeași oră în două locuri diferite: prăjind cârnați în bucătărie și omorând-o pe Monika pe malul lacului.

— Dar nu sunt sigură că era exact unu și jumătate și, ceea ce e mai rău, nici doctorul nu poate stabili exact ora morții Monikăi.

— Desigur, am aprobat resemnat.

La urma urmei, colacul de salvare care-mi fusese aruncat nu părea atât de sigur. Oricum, „Cârnăcior" găsise o soluție și mi-ar fi trebuit argumente foarte solide pentru a-l convinge că lucrurile nu stau chiar așa.

Puțin mai târziu, la volanul mașinii, cu geamul deschis, lăsând aerul proaspăt să-mi limpezească gândurile, mă îndreptam spre casă. Faptul că Lasse fusese văzut de Karin în bucătărie le conferea amândurora alibiuri, chit că lui „Cârnăcior" puțin îi păsa de treaba asta. Nu, ipoteza crimei pasionale trebuia înlăturată, totul se concerta în jurul comorii. Poate în rucsacul lui Göran Vestberg erau și alte lucruri interesante în afara hanoracului alb. Toate activitățile nocturne din pădure și interesul pentru scrisoarea expediată de laborator se explicau doar în cazul în care nimeni nu descoperise comoara lui Kalle.

Îndreptându-mă spre Movila Vrăjitorului, am încetinit pentru virajul la dreapta pe care trebuia să-l fac. Pe neașteptate, volanul nu mai răspunse la comenzi, mașina părăsi drumul luând-o aiurea spre deal. Am simțit o scuturătură puternică, iar pentru o secundă, care mi s-a părut lungă ca o eternitate, mașina s-a cabrat ca un armăsar rămânând parcă în picioare. În fine, cu un zgomot infernal, a revenit pe patru roți. Cu mâinile tremurătoare, am desfăcut centura de siguranță. Mă lovisem la un ochi, iar în gură simțeam gustul sângelui. Afară era o liniște aproape desăvârșită. Doar foșnetul vântului printre copaci acompania aria monotonă a unei păsărele cenușii care fâlfâi speriată din aripi și zbură de pe o tufă de lângă mașină.

XVIII

Asta-mi mai trebuia, mi-am zis, așezându-mă pe un bolovan pe care habar n-am cum reușise mașina să-l evite. Cu puțin noroc, spuneam adio vieții! Mi-am șters sângele de pe obraz și încetul cu încetul am început să mă liniștesc. Mașina nu avusese prea mult de suferit și gândeam că vor fi suficiente câteva zile pentru reparații. Pe șosea își făcu apariția un Volkswagen verde care frână în fața mea într-un nor de praf: erau Ellen și Karin.

— Dragul meu, se repezi Ellen deschizând portiera. Ce ai pățit? Fața ți-e plină de sânge. Mașina e în plin câmp! Ai nimerit în șanț?

— Nu știu cum s-a întâmplat. Volanul n-a mai răspuns la comenzi și m-am pomenit pe buza dealului. Una peste alta, cred că totuși am avut noroc.

Am luat de pe bancheta din spate sacoșele și sticlele care, mulțumesc lui Dumnezeu, nu se spărseseră. Urcându-mă în mașina lui Ellen, Karin m-a întâmpinat cu un zâmbet sfios:

— Și eu mă pot socoti norocoasă pentru că nu te-am însoțit, spuse încet.

Peste câteva minute am oprit în fața casei sale. Lennart, Odd și Göran leneveau în balansoare sorbind din pahare. Apăru și Lena, cu un platou pe care zăngăneau ceștile de cafea.

— Ați sosit la țanc, se bucură ea. Mă duc după alte cești.

Lennart ne veni în întâmpinare zâmbitor:

— Ce-i cu figurile astea triste?

— Johan a avut un accident, răspunse Karin cu gravitate.

— Du-te să-ți dezinfectezi rănile. Vrei să chem un doctor?

Lennart mă privea neliniștit.

Începuse să-mi placă rolul de erou. Bucuria de a ieși nevătămat dintr-un mare pericol e mai mult decât agreabilă; ca o bomboană.

— Nu e nimic grav, am răspuns, afectând o modestie exagerată. Am vrut să cotesc și mașina a mers drept înainte. Asta-i tot.

— Erai cu Johan? mă întrerupse Lennart privindu-și panicat soția. Trebuia să te întorci cu Ellen, nu-i așa?

Karin aprobă din cap:

— Nu te neliniști, dragule, într-adevăr eram cu Ellen.

Lennart zâmbi fericit:

— Johan, singurul lucru care-ți trebuie acum e un whisky sănătos. Hai!

Puțin mai târziu, cu un leucoplast aplicat deasupra ochiului, mă așezam între Ellen și Karin. Telefonasem la garaj și mi se promisese că se vor duce imediat să remorcheze mașina.

— Ce întâmplare îngrozitoare, comentă Lena, privindu-mă cu ochi mari. Poate vreuna din fantomele de care ne povestea Kalle a tras în mașină.

— Din păcate nu, scumpa mea Lena, sau poate or fi și fantome pricepute la mecanică… S-a blocat ceva la direcție, se întâmplă… Care e recolta de diamante de azi dimineață? m-am adresat lui Göran pentru a schimba cursul conversației, căci n-aveam nici un chef să descriu accidentul.

— Binișor, îmi răspunse sec. (Părea iritat de aluzia la hobby-ul lui.) Dar vânătoarea de bandiți cum merge? Profită de ocazie și ia-i la întrebări și pe amicii noștri, zâmbi cinic Göran.

— Ce înseamnă asta? mă privi mirată Ellen. Ai devenit polițist?

— Chiar nu știți? Din tonul lui Göran răzbătea persiflarea. Johan e convins că Lasse e acuzat pe nedrept și că asasinul este unul dintre noi. Și tot noi l-am asasinat și pe Kalle. Azi dimineață voia să știe unde mă aflam eu în momentul crimei… Hai, Johan, a dat norocul peste tine! Îi ai pe toți la îndemână. Ia-i la întrebări!

— Göran exagerează, am replicat cu un zâmbet cam fals. De fapt, cred că domnul comisar Olsson s-a cam grăbit cu concluziile. Acesta-i motivul pentru care vă întreb pe toți care ați fost la acea petrecere dacă ați remarcat ceva deosebit între unu și un sfert și două fără un sfert. Dar nu sunt nici pe departe spaima bandiților!

— Eu deja am trecut prin interogatoriul tău, interveni Ellen. Ți-am spus că am stat de vorbă cu Monika până când a plecat ea, apoi am rămas cu Catharina până în momentul în care a venit Lasse cu

nefericita idee de a merge să facem o baie. Poți să ne ștergi pe Catharina și pe mine de pe lista suspecților.

— Există și posibilitatea ca amândouă să fiți părtașe la crimă, glumi Göran, dar Ellen îi aruncă o privire neagră.

În mintea mea o idee firavă se tot zbătea să prindă contur: dintre noi toți, Ellen îl cunoștea cel mai bine pe Kalle, iar Catharina era moștenitoarea lui Kalle. Știa Ellen adevăratele circumstanțe în care acesta își găsise moartea? Catharina era interesată să recupereze comoara lăsată prin moștenire? Ellen îmi făcu cu ochiul și mi se făcu rușine de ce-mi trecuse prin cap.

— Da, începu greoi Odd, încruntându-și sprâncenele… Eu ce făceam? Cântasem la acordeon și mi-era foarte cald. Cred că mâncasem câțiva cârnați udați cu niște bere. Apoi m-am conversat cu Lennart pe balansoarul de pe pajiște. Da, poate am lipsit câteva momente, dar de vină este berea. Când m-am întors Lennart dispăruse și o dată cu el și alibiul meu. Dar asta se întâmpla chiar în momentul plecării spre lac și cred că sunteți de acord cu mine că timpul era prea scurt pentru a-mi permite un dus-întors, lac-casă.

Și Odd ne zâmbi cu gura până la urechi semănând mai degrabă a bătrân șef indian decât a inginer la ASEA.

— M-am dus după cârnați și bere, apoi am admirat tablourile lui Lasse, precizează Lennart pe un ton sec. Nu știu ce crezi, dar nici eu n-am avut timp să alerg până la lac s-o omor pe Monika. De altfel, nici poliția n-are vreo bănuială în privința asta.

Cu o figură palidă și ochi încercănați, dând impresia de încordare, Lennart părea în mare restanță cu orele de somn: amanta asasinată într-o manieră violentă și asasinul nedescoperit, chit că Lasse îndeplinea rolul de suspect. Oare cum reacționase Karin? Oricum, nu prea plăcut pentru el.

— Johan, mă atenționă Lena, întinzându-mi o ceașcă de cafea fierbinte, ce ai descoperit în harta lui Kalle?

— Harta lui Kalle? se precipită Göran.

— Da, am găsit o hartă în bucătăria Catharinei. Era într-o cutie de țigări care fusese învelită într-o pungă de plastic și ascunsă într-un borcan cu dulceață. Da, o chestie extraordinară, sunt convinsă că, dacă descifrăm harta, o să descoperim comoara lui Kalle și dragonul ei, se entuziasmă Lena.

— Harta n-are nici o legătură cu comoara, am încercat eu s-o temperez, dar am realizat că nimeni nu mă lua în serios.

— Lena, de ce nu mi-ai spus până acum? se miră Lennart.

— E secretul nostru. Johan, am făcut rău că am vorbit? mă fixă cu o privire nefericită.

Din păcate, era prea târziu!

— Așadar, Kalle găsise totuși comoara, comentă Odd. Spune, Johan, ce ai descoperit? Aur, pietre prețioase, un filon cu minereu?

— Absolut nimic. Este adevărat că am găsit o bucată de hârtie, dar fără nici o valoare, pentru că cealaltă parte a hărții Dumnezeu știe unde o fi ascunsă.

Simțeam că nimeni nu mă crede. Și de ce m-ar fi crezut? Ce motiv să fi avut Kalle să-și înjumătățească harta?

— Curios, comentă Göran. Cu sprâncenele încruntate semăna cu un erete. Ce idee ciudată să folosești un borcan cu dulceață drept ascunzătoare! Dar ce nevoie mai avea de o hartă din moment ce cunoștea locul comorii? Își asuma riscul de a o descoperi și altcineva.

— Nu uita că avea și el o vârsta, îl întrerupse Odd. Poate îi era teamă să nu uite locul exact. Sau, dacă s-ar fi îmbolnăvit, putea să încredințeze harta unei persoane de încredere.

— Probabil că ai dreptate, acceptă Lennart. Dar de ce n-a luat el comoara?

— Să zicem că e vorba de un zăcământ de cupru, cum să-l aduci acasă? Cred că a încercat să mascheze cât mai bine locul. Din păcate, avea cel puțin un concurent care a mizat pe spiritul lui superstițios pentru a-l înfricoșa. Kalle n-a îndrăznit să povestească despre descoperirea lui și asta l-a costat viața. Planul asasinului era să lase timpul să treacă pentru ca apoi, când lucrurile se liniștea, să recupereze comoara… N-a comis decât o singură greșeală.

— Care? mă fixă Lennart cu intensitate.

— L-a omorât pe Kalle fără să fie sigur de locul unde se găsește comoara. Așa se explică cotrobăiala din casa lui Kalle înainte de sosirea Catharinei.

— Poate Kalle avea dreptate când spunea că un dragon păzește comoara, comentă cu seriozitate Odd.

Deja doi morți, iar azi era să-l avem și pe al treilea.

— Da, n-o să știm niciodată, suspină Ellen, ridicându-se. Am de făcut niște cumpărături în sat, așa că te pot lăsa acasă, Johan. Ai nevoie de liniște după toate aventurile prin care ai trecut.

Vremea părea să se schimbe: nori amenințători se adunau în zare prevestind ploaia.

Instalată într-un șezlong în fața casei, Catharina răsfoia o revistă.

— M-ai speriat, zâmbi. Credeam că una din fantome a ieșit la plimbare… Era cald în oraș?

— Nu mă întreba! am răsuflat ușurat și m-am întins pe iarbă lângă ea cu privirea pironită pe genunchiul frumos rotunjit.

Mă privi cu o lucire amuzată în ochi. Mă simțeam tulburat; nimic din personalitatea ei nu se suprapunea peste imaginea tip a profesorului de gimnastică.

— La ce te gândești? Pari atât de absent.

— Adevărat, mă gândeam că doar cu puțin timp în urmă era să dispar pentru totdeauna. S-a întâmplat ceva la mașină, nu m-a mai ascultat și m-am pomenit intrând în decor. Noroc că mergeam încet și îmi pusesem și centura de siguranță, altfel n-aș mai fi fost aici.

— Îngrozitor! Trebuie neapărat să te odihnești, să-ți revii după șoc.

— Cu o condiție: ești invitata mea la cină. Am cumpărat creveți. E bine la opt?

— Bineînțeles, mai ales că ador crevețiii… Îmi pare rău, Cléo nu s-a întors încă. Toată dimineața am căutat-o în pădure, dar fără folos.

— Asta e, am replicat resemnat. Mai mult ca sigur că o vulpe i-a făcut de petrecanie, n-ar fi trebuit s-o las de capul ei.

— Efectiv, îmi pare foarte rău, Johan.

I-am surâs, încercând să mă stăpânesc. E ridicol să ții la un animal în asemenea măsură!

După ce am pus crevețiii și vinul în frigider m-am întins pe pat. Nici nu bănuisem că sunt atât de obosit; am adormit imediat și în vis m-am regăsit pe malul lacului. Razele soarelui luceau și dansau pe suprafața apei asemeni unei aurore boreale…

Cléo înota din răsputeri spre mine, iar în urma ei apăruse dragonul cu un far alb în locul capului… Bubuitura tunetului mă trezi brusc. Lumina unui fulger dezvălui pentru o clipă conturul încăperii. Tunetul pocni ca salvele unei baterii lângă casa lui Ellen. Trebuia să mă grăbesc, se apropia ora venirii Catharinei. Profitând că ploaia încă nu începuse, am ieșit să adun un buchet de flori de câmp pe care le-am pus într-o vază pe masa din bucătărie. Am scos două sfeșnice de bronz și am început să caut lumânările: nimic mai de efect pentru o atmosferă intimă decât lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Bineînțeles, și vremea de afară, cu tunete și fulgere, alcătuia un decor perfect pentru o cină în doi. Creveții erau minunați, nu avuseseră de suferit de pe urma accidentului.

Dumnezeule, uitasem să cumpăr bere, iar scrumbiile fără bere sunt de neconceput. Poate o avea Catharina?

Peste câteva minute eram la ea. Îmi spuse că trecuse pe la mine în timp ce dormeam.

— Ia loc, Johan. Catharina părea neliniștită. Am văzut-o pe Ellen când s-a întors din sat.

— A, da? Are vești noi?

— A trecut pe la garaj să afle ce-i cu mașina ta.

— Drăguț din partea ei.

— N-o pot repara imediat, e nevoie de câteva zile, pentru că e perioada de concedii. Stricăciunile nu sunt prea mari, dar i-au spus… i-au spus…

Un fulger lumină încăperea și imediat se auzi bubuitura puternică a tunetului venind de foarte aproape. Catharina se albi.

— Ce i-au spus?

— Că sistemul de direcție… că cineva a dereglat intenționat sistemul de direcție și că, dacă mai rulai un pic pe șosea, erai acum un om mort.

XIX

Din nou un fulger străpunse bezna nopții și tunetul se rostogoli în munți.

— Cel puțin acum sunt sigur de un lucru, am zis amărât, după câteva clipe de tăcere. De nevinovăția lui Lasse. Teoriile mele nu sunt chiar atât de nevinovate din moment ce există un asasin care se teme de mine până la punctul de a încerca să mă suprime. Crima asta nouă trebuia să fie camuflată în accident pentru ca nici măcar „Cârnăcior" să nu aibă nici cea mai mică bănuială.

— Cine ar putea fi?

— Nu știu. Știu doar că toți pretind că la ora unu și jumătate noaptea erau foarte ocupați și niciunul nu are martori: Göran studia culorile fațadei casei lui Lasse, Lennart se delecta în fața tablourilor lui Lasse, Odd își rezolva într-un colț o omenească problemă fiziologică, Karin era în căutarea aspirinelor, iar Lasse prăjea cârnați de unul singur.

— Ar fi putut fi oricare dintre ei, rosti Catharina cu voce joasă.

— Exact! Dar n-o să rezolvăm nimic aici, cu tunetele astea, am încercat să mă arăt mai curajos decât mă simțeam în realitate. Gata, mergem să mâncăm creveți și să bem bere… bineînțeles, dacă ai tu.

— Sigur. În pivniță. Ia o lanternă.

Am luat cheia de la pivniță și o lanternă și am ieșit din casă. Pivnița acoperită cu iarbă, cu bolta ușor bombată ridicându-se printre tufele sălbatice, părea un animal adormit. Un loc potrivit pentru păstrarea proviziilor de hrană.

În momentul în care băgăm cheia în broască am auzit un sunet: un mieunat atât de slab și jalnic, încât te cuprindea mila. M-am grăbit să deschid ușa și Cléo a țâșnit ca o rachetă în brațele mele. Torcea cu atâta foc, încât îi tremura întreg trupușorul slab.

— Cum ai intrat aici, frumoasa mea? Cred că ești moartă de foame.

Sub amenințarea furtunii care părea din ce în ce mai apropiată de liziera pădurii, am alergat spre casă și i-am umplut lui Cléo o farfurie mare cu lapte. Probabil că se strecurase în pivniță ținându-se după Catharina fără ca

aceasta s-o observe, iar după plecarea ei rămăsese prizonieră înăuntru. Am mângâiat-o și m-am întors în pivniță după bere. Înaintam în aerul răcoros al pivniței desenând cu lanterna umbre pe pietrele inegale ale tavanului. Deci, aici murise Kalle… Raza lanternei mătură încăperea și lumină câteva sticle de bere pe un raft vopsit în alb. Lângă sticlele de bere se aflau trei ulcele de lut acoperite cu un strat subțire de parafină. La una din ele învelișul de parafină era crăpat pe mijloc ca și cum cineva îl înlăturase cu grijă și apoi îl pusese la loc. Pe crăpătură brobonea zeama dulcei. Brusc, am fost sigur că jumătatea cealaltă a planului era ascunsă în ulcică. După ce am înlăturat cu grijă stratul de parafină, am luat un beișor de pe raft și am început să-l învârt încetișor în dulceața de afine. Aproape imediat bățul a întâlnit un mic obstacol; l-am ridicat cu grijă: era o pungă de plastic cu ceva tare în ea; neîndoielnic o cutie de țigări.

Un fulger lumină pivnița, iar zgomotul tunetului se repercută ca un gong în urechile mele. Am alergat spre casă ținând strâns la piept sticlele de bere și pachețelul învelit în plastic. Începuse să plouă, repede cu stropi mari; prin perdeaua de apă m-am ciocnit de Catharina care, în impermeabilul alb, semăna cu o fantomă. Am pătruns la mine în casă cu apa șiroind pe haine.

— Uf! (Am închis ușa.) Sper că nu ești la fel de udă ca mine pentru că n-am haine care să ți se potrivească. Din păcate, sunt burlac și n-am altceva să-ți ofer.

— Nu, dar sper că ai niște lumânări, râse Catharina, pentru că s-a întrerupt lumina.

— Minunat, la lumina lumânărilor cina noastră va avea un parfum special. Ascultă ploaia! Mai lipsesc doar urletele lupilor pentru ca totul să fie perfect. Mă ocup eu de asta, doar avem la dispoziție fantomele lui Kalle!

Dar era o glumă spusă cu jumătate de gură, Catharina părea destul de speriată. Am aprins două lumânări și imediat atmosfera deveni mai caldă și plăcută. Am adus scrumbia, platoul cu creveți, pâine, unt și carafa cu aquavit.

— Te-ai rănit? tresări speriată Catharina. Ce-ai la mână?

— E dulceață de afine, nu sânge, am zâmbit. Hai, așează-te! Cred că am descoperit cealaltă jumătate din planul comorii lui Kalle. Era ascunsă tot într-un borcan de dulceață, pe care l-am găsit în pivniță.

La ușă se auzi un mieunat slab.

— Of, neastâmpărata asta de Cléo! am oftat, îndreptându-mă spre ușă. A apucat-o din nou dorul hoinărelii. Am deschis ușa, Cléo își scutură blana udă și se aruncă pe genunchi Catharinei.

— Draga de tine! Pe unde ai umblat? Am fost atât de neliniștită din cauza ta.

— Iartă-mă, am uitat să-ți spun cum am găsit-o. Era prizonieră în pivniță. Probabil s-a luat după tine și a rămas încuiată acolo.

— O, micuța de tine! Cum am putut să fiu așa de neatentă?! o alintă Catharina și-și afundă fața în blana ei.

— Bine că am găsit-o! Deci, am descoperit cutia asta și cred că e momentul să vedem ce e înăuntru.

Am deschis cu grijă cutia și am scos o hârtie împăturită. Am pus-o pe masă, potrivindu-i marginea cu cea a jumătății de plan găsită cu câteva zile înainte. Acum literele căpătau un sens. În partea de sus era scris „AURUL DRAGONULUI”, dedesubt era desenat un cerc iar lângă el scria cu litere mici „VRĂJITORUL”. În partea de jos a paginii erau desenate mai multe pătrate mici și o linie ducând spre lac. La mijlocul liniei, într-un cerc, scria „CĂRBUNĂRIE”. Catharina cercetă cu atenție desenul.

— Cred că pătrățele sunt casele noastre.

— Se poate, iar atunci linia ar fi cărarea care duce spre lac.

De o parte și de alta a liniei care indica drumul spre cărbunărie, Kalle desenase alte trei cerculețe, două deasupra și unul dedesubt. În cele de deasupra scrisese „GALERII DE MINĂ”. În cercul de dedesubt desenase o cruce și scrisese cu litere neregulate „AICI TE AȘTEAPTĂ MOARTEA”. Apoi încă o indicație „COBOARĂ PE SCARĂ ȘI INTRĂ ÎN GALERIE” și un avertisment „ATENȚIE LA INGINER”.

— Ce vrea să însemne asta? mă întrebă perplexă Catharina.

— Totul ar părea o glumă proastă dacă n-am avea deja două crime. Mă simt ca un puști în vacanță care caută comoara din insulă. Dar acum nu mai putem să tratăm în joacă descoperirea noastră. Sunt convins că, indiferent dacă e sau nu vreo comoară, descifrarea planului o să ne răspundă la o mulțime de întrebări: Cine

a ucis-o pe Monika? Cine l-a asasinat pe Kalle? Pentru că sunt aproape sigur că nu a fost un accident.

— Și avertismentul „Atenție la inginer”!? Ce poate să însemne?

— Ia gândește-te! Nu sunt decât doi ingineri: Odd și Göran. Cred că l-am descoperit pe asasinul Monikăi și poate și al lui Kalle.

XX

Ne priveam în tăcere. Nemaisuportând tensiunea, Catharina explodă:

— Cine? Cine este?

— Gândește-te! Cine e inginer minier? Cine își petrece vacanța în pădure în prospecții geologice? Göran Vestberg. Își dă seama că descoperirea lui Kalle e importantă, mai ales că acesta povestește peste tot de comoară și dragonul ei. Göran realizează că nu poate fi vorba decât de un zăcământ, îl urmărește pe Kalle în pădure și află locul. E un secret pe care însă nici Göran nu reușește să-l păstreze doar pentru el, îl împărtășește Monikăi într-una din întâlnirile lor amoroase. Monika își procură un eșantion și-l trimite la analizat. Dar e imprudentă: își reclamă partea un pic prea devreme, șantajând cu dezvăluirea misterului care învăluie moartea lui Kalle. Iar în noaptea petrecerii la Lasse trebuie să fi avut o discuție destul de dură cu Göran.

— Dar Lena n-a văzut cu cine vorbea Monika.

— Sunt mari șanse să fie Göran, alibiul lui pentru cele douăzeci de minute critice e cusut cu ață albă. Auzi, la ora unu și jumătate noaptea să pretinzi că studiai fațada casei să vezi cum se armonizează culorile! N-avea nici un interes să izbucnească un scandal și cred că la întâlnirea cu Monika pe malul lacului a încercat s-o tempereze. Dar Monika era prea sigură pe ea și cu pretenții prea mari: Göran a cedat nervos și a lovit-o. Să fi fost un gest premeditat? Era la curent cu legătura Monikăi cu Lennart și știa că Lasse e foarte gelos. A mizat pe faptul că poliția îl va lua imediat pe Lasse în vizor și nu s-a înșelat. Lasse este inculpat și „Cârnăcior” n-are nici un interes să caute alte piste.

— „Cârnăcior”?

— Da, comisarul Hasse Olsson, grăsanul care conduce ancheta. Asta e porecla lui din școală.

— Dar spui că și Kalle a fost asasinat!

— O să știm vreodată? Dar să ne imaginăm că Göran a vrut să scape de Kalle pentru că acesta n-ar fi stat cu mâinile în sân în timp ce Göran s-ar fi îmbogățit. O neatenție de o clipă și te rostogolești pe scară. Și, când ai

ajuns jos, prietenul Göran are grijă să nu te mai ridici vreodată.

— Oribil! Sărmanul Kalle!

— Într-adevăr, Göran are o optică cu totul personală în privința amiciției, dovadă și modul cum s-a ocupat de mașina mea. Dacă aveam un accident grav, nimeni n-ar fi descoperit că umblase la sistemul de direcție.

— Dar toate fantomele acelea și povestea cu dragonul? Chiar și tu, seara trecută, te-ai trezit față-n față cu o arătare ciudată.

— Cred că Göran a vrut să-l sperie pe Kalle ca să-l facă să tacă. Inventa apariții misterioase și supranaturale care treceau drept paznicii comorii. Are și vestimentația adecvată: un hanorac alb, o lampă pusă pe frunte cum poartă minerii, iar ca rezultat – o apariție care-ți bagă frica-n oase.

Catharina era gânditoare:

— Aseară am văzut pe cineva fugind pe cărare. N-am dat atenție, bănuiam că ești tu.

— Nici pomeneală. Mai mult ca sigur că era Göran. Probabil că mă spiona și a văzut când am ieșit din casă atras de zgomotele din pădure. Acum știu ce s-a întâmplat… cred că știu, m-am corectat după o clipă… Göran a trecut prin fața casei, a văzut pe fereastră scrisoarea pusă pe masă, a intrat și a luat-o. Probabil că l-a speriat ceva pentru că a ieșit în fugă din casă și a dispărut pe cărare.

— La ce-i poate folosi scrisoarea?

— Nu știu, dar, după ce a citit-o, a realizat că începusem să știu prea multe și trebuia să scape de mine. După dispariția mea, nimănui nu i-ar mai fi păsat de moartea Monikăi și „Cârnăcior” l-ar fi putut trimite liniștit pe Lasse la închisoare pe viață. Și, după un timp, când totul reintra în normal, Göran ar fi „descoperit” comoara lui Lasse.

— Ce facem acum? mă privi neliniștită. Anunțăm poliția?

Vijelia se depărta, iar ploaia bătea liniștită în ferestre.

— Pentru început, cel mai nimerit ar fi un aquavit mare. Ce-i mai rău a trecut, știm cum își țese păianjenul plasa și cred că nu vor mai fi atentate.

Dar eram departe de a fi atât de liniștit pe cât voiam să par. Astăzi cineva încercase să mă omoare, iar acum, undeva în întunericul care ne înconjura, se ascundea poate un asasin, autor a două crime, care aștepta cu înfrigurare un moment favorabil pentru a lovi: știam prea multe și trebuia să scape de mine. Dovezile pe care mă bazam mi se păreau insuficiente: o hartă desenată de un bătrânel superstițios și câteva teorii destul de vagi pe care „Cârnăcior” o să le asculte cu-n zâmbet disprețuitor. Cine putea să demonstreze că mașina mea fusese dereglată dinadins? Și cum puteam să fiu sigur că văzusem în rucsacul lui Göran într-adevăr un hanorac alb? Mi-ar trebui mai multe date ca să-l pot convinge pe „Cârnăcior”. Da, dar criminalul n-avea cum să-mi cunoască îndoielile. Era convins, mai ales după ce Lena turuise vrute și nevrute despre planul găsit, că aveam dovezi solide. Oare aștepta cu înfrigurare un nou moment favorabil? Poate îi trecea prin cap să-mi incendieze casa, sperând să treacă fapta în contul furtunii violente.

— Știi ce existență ciudată au creveții? am întrebat-o pe Catharina, încercând să destind atmosfera încărcată.

— Ce ai spus?!

— Jumătate din viață sunt de sex bărbătesc iar cealaltă, de sex feminin. O situație amuzantă!

— Sper că nu toți își schimbă sexul în aceeași zi!

— Să sperăm! În sănătatea ta!

Catharina mă privi cu intensitate:

— N-ai alte dovezi în afară de planul găsit în borcanul cu dulceață al lui Kalle și conversația pe care Lena a surprins-o între Monika și un necunoscut. Destul de puțin pentru a obține condamnarea cuiva, mai ales dacă „Cârnăcior” e atât de încăpățânat.

— Ai dreptate, ne-ar trebui ceva mai consistent și asta extrem de repede, căci asasinul pare la fel de grăbit ca și noi.

— Dacă am fi prestidigitatori, probabil că am reuși să fabricăm dovezi la fel de iute cum am scoate niște iepurași dintr-o pălărie.

— Nu din pălărie, ci dintr-o galerie de mină.

— Vrei să spui că ar trebui să cercetăm galeria care e marcată pe planul lui Kalle?

— Exact! Și o s-o facem imediat.

Chiar în acel moment un tunet răsună în apropiere. Am mai privit o dată planul lui Kalle cu galeria marcată de o cruce și am recitit avertismentul. Poate totul era doar o glumă, și Kalle spera doar să-i descurajeze pe curioși.

— Chiar dacă n-o să găsim nimic, trebuie să mergem imediat, măcar să ne lămurim despre ce este vorba. Sunt convins că până și „Cârnăcior" o să înțeleagă și n-o să ne reproșeze graba.

— Dar n-ai să vezi mare lucru în bezna asta, constată Catharina. Cum să găsești cu o lanternă un filon de minereu?

— Cine vorbește de filon?!… Avem doar două bucăți de hârtie pe care bătrânul tău unchi, considerat de toată lumea ca un tip plin de ciudățenii, a desenat niște semne însoțite de câteva cuvinte… Dar trebuie totuși să verificăm.

Am deschis larg fereastra: ploaia încetase, iar bubuiturile tunetelor se rostogoleau în depărtare.

— Pune-ți impermeabilul, i-am spus Catharinei care mă privea cu îndoială.

— Johan, nu putem coborî în plină noapte într-o galerie de mină. N-o să vedem nimic, o să alunecăm și o să ne frângem gâturile.

— Nu mai dramatiza, ne ducem doar să aruncăm o privire. Poate plimbarea noastră o să-l incite pe asasin să facă o mutare greșită.

Mi-am pus impermeabilul, am luat lanterna și am ieșit. Cerul se limpezea, iar în aer se simțeau miresmele florilor și ierburilor de câmp. Am luat-o pe cărăruia îngustă, străjuită de pini, care urca spre lacul Vrăjitorului. Aproape imediat am ajuns într-o poieniță: o fostă cărbunărie acoperită de tufe de zmeură.

— După planul lui Kalle, cărarea care o ia la stânga trebuie să fie pe aici. Ce părere ai?

— Nici una, răspunse ușor enervată și se lovi peste tâmplă să prindă un țânțar.

Înaintam încet, căutând poteca ce trebuia să se îndrepte spre vest. Am descoperit-o la aproximativ o sută de metri de cărbunărie, acoperită de ierburi și părând nefolosită de multă vreme.

— Atenție! am avertizat-o pe Catharina, ajutând-o să treacă peste trunchiul unui copac căzut de-a curmezișul.

— După plan, ar trebui să ne apropiem de gurile galeriilor. Ai grijă pe unde calci! mă preveni Catharina

neliniștită. Cred că sunt pline cu apă și odată căzuți în ele, acolo rămânem pentru totdeauna și nimeni n-o să aibă habar măcar de soarta noastră.

— Asta ne-ar mai trebui! Săracul „Cârnăcior”, să-i pice pe cap și alte morți misterioase! În cazul nostru, ar inculpa-o pe Ellen.

Conform planului, gura galeriei se găsea cam la trei sute de metri, între case și lacul Vrăjitorului. Am procedat ca legionarii romani, socotind pașii dubli, dar mă învârteam în jurul aceluiași loc. Deodată direcția potecii se schimbă atât de brusc spre dreapta, încât fără lumina slabă a lanternei m-aș fi trezit în imensa gaură umplută cu o apă neagră care mi-ar fi slujit drept giulgiu pentru eternitate. Cu mâna tremurândă, mi-am șters fruntea transpirată:

— Comoara te salută, i-am spus ceremonios Catharinei. Ești singura moștenitoare și mina de aur îți aparține. Ai un mobil serios. Nu-ți rămâne decât să-l împingi pe prostănacul de doctor Watson în hăul cu apă neagră și scapi de unicul martor al înavuțirii tale.

Catharina nici măcar nu surâse:

— Ai un umor cam lugubru, Johan. Nu crezi că ar fi mai înțelept să ne întoarcem acasă?

Deodată, în spatele nostru se auzi un zgomot care mi se păru înfricoșător: o pasăre de noapte fâlfâi din aripi și dispăru în pădure.

— Ne-am speriat reciproc degeaba. Nu-i o fantomă; e doar un cocoș de munte.

Am scos harta din buzunarul impermeabilului.

— „Coborâți pe scară și intrați în galerie”. Trebuie doar să găsim scara.

Cu prudență, am început să caut metodic în jurul gurii de mină. Aproape imediat am deslușit scara, prinsă de niște grinzi care formau un fel de ponton deasupra deschiderii. Părea destul de solidă. După câțiva metri, dispărea în hăul întunecat.

— Johan, chiar vrei să cobori? E o nebunie.

— Liniștește-te! N-am nici o intenție să mor în floarea vârstei. Scara este bună; cu siguranță Kalle a folosit-o de mai multe ori. Cobor doar câteva trepte să mă lămuresc despre ce e vorba.

Undeva, dedesubt, se întrezărea suprafața nemișcată a apei, ca un ochi mort spre cerul vânăt. Cu lanterna prinsă de curea, am început să cobor, verificând cu grijă

rezistența fiecărei trepte. După câțiva metri, pierdut în întuneric, cu trupul răzuind peretele, am înțeles că era ridicol să mă aventurez într-un puț vechi de mină, în plină noapte. Eram gata să încep urcușul când lumina lanternei se pierdu într-un fel de umbră în perete. Am continuat să cobor verificând cu aceeași prudență fiecare treaptă. Ajuns cam la nivelul zonei întunecate, am pipăit peretele și am dat de gol: părea un fel de nișă. La lumina lanternei am deslușit o deschizătură de aproximativ doi metri înălțime pe o lățime de vreo cincizeci de centimetri. Pe dibuite am întins piciorul drept în față până când l-am proptit în peretele stâncii: eram epuizat, transpirația îmi șiroia pe obraji.

Cuvintele pline de neliniște ale Catharinei străbătură întunericul:

— Johan, ce faci? Unde ești?

— Aici, am strigat și am încercat să-i indic locul prin semnale luminoase. Am găsit intrarea în sala tronului regelui muntelui.

Mi-am îndreptat din nou lanterna spre deschiderea din față; era o crevasă foarte adâncă, lumina nu-i atingea capătul. M-am cocoțat pe marginea lunecoasă a stâncii și deodată am simțit că alunec. Nici nu știu cum am ajuns în fundul găurii întunecate. Lanterna îmi scăpase din mână, o durere îmi fulgeră glezna. Câteva mișcări încercate cu timiditate m-au convins că în afara piciorului pe care aproape că nu puteam să-l mișc, totul părea în regulă. În jurul meu, un întuneric absolut, doar undeva sus, la câțiva metri, se întrezărea o geană cenușie: gaura prin care căzusem. Era o tăcere mormântală și mă simțeam sufocat de întunericul gros care mă învăluia ca niște valuri de bumbac. Mi-am dat seama că puteam să țip din răsputeri, nimeni nu m-ar fi auzit. Am încercat să mă ridic, dar durerea îmi străpunse din nou glezna și am alunecat ușor într-o dulce inconștiență.

XXI

Simțeam că reușesc să ies din amorțeala care mă cuprinsese. Deși deocamdată durerea din gleznă dispăruse, piciorul mi-era țeapăn. De pe pereți, picăturile de apă cădeau într-o cadență monotonă și aveam senzația că nu mai am aer.

M-am ridicat cu greutate, evitând să mă sprijin pe piciorul rănit. Sprijinit de peretele stâncos, încercam să deslușesc spărtura prin care căzusem și de care mi-erau legate speranțele într-un pic de aer curat. Deodată, de undeva din apropiere, se auzi vocea Catharinei:

— Johan, unde ești?

Glasul îi era neliniștit, parcă abia reușea să-și stăpânească lacrimile. Se aventurase să coboare pe scară într-o beznă deplină.

— Atenție, Catharina, nu încerca să mai cobori, poți să cazi.

Cuvintele păreau că n-aveau cum să ajungă până la ea, absorbite de întuneric. Dar mă auzise și acum părea mult mai aproape:

— Unde ești? Te-ai rănit?

— Deloc, m-am grozăvit. Am o ușoară entorsă la picior. Am alunecat și iată-mă aici. Du-te după ajutor înainte ca fantomele lui Kalle să mă ia în primire!

Nu-mi aprecie gluma:

— Dacă nu reușim să te scoatem? hohoti ea. Ce-am să mă fac?

Încercam să rămân calm:

— Urcă încetișor pe scară și dă fuga la Odd. E nevoie de două lămpi și o frânghie.

— Dar e departe, nu e nimeni mai pe aproape?

— Göran Vestberg, i-am răspuns ironic. O să fie încântat să te ajute și o s-o facă atât de bine, încât aici o să ne putrezească oasele… La cine altcineva să te duci? Ellen e prea bătrână, iar Lennart locuiește prea departe. Să nu-i pomenești ceva lui Odd despre plan sau despre Göran. Spune-i doar că am căzut într-o galerie de mină. Pe urmă, o să anunțăm poliția.

— Crezi că reziști până mă întorc? Să-ți mai aduc ceva?

— Un pic de whisky sau coniac, ce vrei.

N-o să fie prea rău în întuneric și-n frig. Probabil că o să aștept cam vreo oră, mi-am zis resemnat și m-am așezat tremurând pe o piatră. Douăzeci de minute pe drumul de întoarcere. Dar ora asta presupusă își va dubla lungimea în întuneric.

Iar dacă Odd nu era acasă, va trebui să se ducă până la Lennart… Deci, mă găseam la locul comorii lui Kalle! Probabil mânat de curiozitate coborâse odată până aici și descoperise filonul de minereu care nu apucase să fie exploatat în timpurile vechi cu mijloace tehnice rudimentare. Zăcământul fusese uitat până în ziua când sărmanul Kalle îl redescoperise și pesemne îi supraestimase valoarea. Oricum, dacă cineva va profita vreodată de descoperirea lui, aceasta va fi Catharina și nu amicul nostru de profesie inginer minier și în timpul liber asasin.

Am început să înaintez încet căutând alte găuri. Încercam să mă reazem din nou de peretele stâncos când am atins cu mâna un obiect moale. Un sac, mi-am zis pipăindu-l. Era, fără îndoială, un sac foarte vechi, pentru că rămâneam cu bucăți de pânză în mână. Am căutat și în interior am atins un obiect dur, ceva care semăna cu un băț subțire. De fapt, era un os! Un pic prea lung ca să fie de vulpe sau de viezure. Am găsit și alte bucăți, suficient de multe pentru a mă lămuri că nu erau rămășițele unui animal, ci scheletul unui om!!! În fața morții am avut o reacție cel puțin ciudată: cu toate că încercam să mă stăpânesc, mă cuprinsese un râs isteric. Poate era o reacție normală la tot ce mi se întâmplase în ultimele ore… Iată-mă, eu, Johan Kristian Homan, anticar, estet, cunoscător în ale bucătăriei și, mai ales, specialist în vinuri franțuzești, deci, iată-mă în tovărășia unui schelet, într-o beznă totală, practic îngropat la vreo zece metri în pământ într-un fund de galerie, cu șansele de a revedea lumina zilei legate doar de revenirea Catharinei.

Râsul mi se opri brusc. Probabil un miner din timpuri de mult trecute își găsise moartea aici. Oasele sunt rezistente în timp, poate și umiditatea contribuise la conservare?! Sau poate erau rămășițele vreunui nefericit care, ca și mine, căzuse în gaura asta fără ieșire? Fără ajutorul Catharinei vor fi aici doi morți în loc de unul… N-ar fi trebuit să am o cutie cu chibrituri în buzunar? Am căutat cu înfrigurare și am găsit-o. Am aprins un chibrit și flacăra mi s-a părut atât de intensă încât am avut impresia

că mă orbește. Nu distingeam în jurul meu decât la câțiva pași: aveam impresia că sunt într-o imensă peșteră subterană. În lumina flăcăruii pereții transmiteau imagini ale unor umbre mișcătoare. Apoi flacăra îmi arse degetele și chibritul se stinse. Am aprins un altul și pe pământ, în fața mea, am deslușit un maldăr de cârpe. Printre ele, mâna a simțit conturul unui obiect rotund și rigid. Era o cască militară cu calota zdrobită, dar cu laturile și viziera intacte. Deasupra vizierei era un semn din metal. Ciudat, dar când am intuit despre ce este vorba, pentru prima oară în seara aceea mi s-a făcut foarte frică: parcă un talaz negru se abătuse asupra mea.

Semnul de metal era un cap de mort însoțit de două oase încrucișate: emblema detestată a S.S.-ului.

XXII

Am stat mult în beznă, cu casca în mână. Deci, Kalle nu descoperise un zăcământ, ci, mai mult ca sigur, ceva în legătură cu S.S-istul mort.

Dar cum Dumnezeu ajunsese individul în gaura asta?

Și mi-am reamintit de acea dimineață geroasă de martie, de acum vreo treizeci de ani, când avionul de vânătoare german se prăbușise în pădure. Mi-l imaginam pe pilot încercând o aterizare disperată pe lacul înghețat, nereușind să manevreze aparatul care se va zdrobi pe pământ la câteva sute de metri de lac. Locotenentul, al cărui mormânt se găsea în cimitirul din Viby, murise imediat, dar se pare că nu era singur în avion. De ce partenerul lui n-a rămas lângă resturile avionului? Ce l-a atras spre galeria părăsită și l-a determinat să coboare în fundul ei? Un singur motiv: teama de a fi descoperit. Galeria i s-a părut ascunzătoarea ideală în așteptarea momentului când ar fi putut încerca să se îndrepte spre granița norvegiană, care era destul de aproape și unde era sigur că va găsi o unitate germană.

Dar poate S.S-istul trebuia să ascundă ceva! Găsind scara, a coborât ca mine, doar că lui căzătura i-a fost fatală. Așa se poate explica mențiunea de pe planul lui Kalle: „Aici te așteaptă moartea!”. Deci, Kalle a găsit acel „ceva prețios” pe care-l considera de o valoare atât de mare, încât împărțise planul în două și-l ascunsese în borcane cu dulceață din locuri diferite. Descoperirea lui Kalle trebuia să fie atât de prețioasă încât să justifice și cele două crime comise în numele ei.

Din depărtare, parcă șoptit, mi-am auzit numele:

— Johan!

— Aici, am strigat. Fiți binevenițI!

Am distins vocea lui Odd Larsen:

— Catharina mi-a spus că s-ar putea să-ți fi rupt piciorul. Nu-ți face probleme, te scoatem.

— Salut, Johan! Era vocea Catharinei plină de o voioșie evident forțată. Sunt Saint-Bernardul ideal, ți-am adus coniac.

— Excelent. Nu e nevoie să vii și tu, leagă sticla de o sfoară și dă-i drumul.

— Stai liniștit, interveni Odd pe un ton calm. Să-ți explic cum vom proceda: Catharina o să coboare pe coarda pe care o s-o folosim ca să te scoatem de acolo. Te legi de coardă și te sui până la ieșitura stâncii. Eu te aștept pe marginea găurii, să te țin dacă ai să aluneci.

— Și Catharina?

— Fii fără grijă, răspunse la fel de calm Odd. O tragem afară după ce terminăm cu tine.

Destul de repede Catharina poposi lângă mine.

— Am reușit! strigă spre Odd.

Acesta își aprinse o țigară: un arabesc roșu desenat în beznă.

— Nu înțeleg ce căutai aici la o asemenea oră? Odd părea binedispus.

— Am găsit ceva. Nu suntem singurii vizitatori ai grotei.

— Ce vrei să spui? Mai e cineva aici? întrebă Catharina cu voce tremurată.

— Aș spune că da: scheletul unui ofițer german.

— Ce ofițer german? se auzi de sus vocea alarmată.

— Un ofițer foarte bătrân, căci se odihnește aici de vreo treizeci de ani. Un ofițer S.S.

— S.S.? Ce înseamnă asta? se interesă Catharina.

— S.S-iști erau de departe cei mai răi dintre toți, rosti rar Odd. Eu, ca norvegian, știu ce spun. La început erau trupele de pază, Schutz-Staffeln, ale lui Hitler. Himmler a devenit șeful lor și, într-un amestec de fanatism și de ideologie putredă, au devenit cel mai periculos flagel al nazismului. Ei rezolvau toate problemele pe care armata germană le refuza considerând că i-ar leza demnitatea. Gestapoul făcea parte din S.S. și au lichidat împreună cel puțin 15 milioane de oameni dintre care 6 milioane de evrei. La procesul de la Nürnberg S.S.-ul a fost declarat criminal de război… Individul de acolo a avut soarta pe care a meritat-o. Ce nu înțeleg însă e cum a nimerit în gaura aia? Și cum de ești atât de sigur că e vorba de un S.S.-ist că doar ești într-o beznă totală?

— Am găsit o cască de ofițer cu însemnele S.S.-ului. Și fii sigur că mă pricep, prin magazin îmi trec destul de des medalii, decorații… Iar cele de proveniență germană sunt căutate de colecționari.

— Dar cum a ajuns aici? mă întrerupse Catharina.

— Îți amintești că acum vreo treizeci de ani, spre sfârșitul războiului, un avion militar german s-a prăbușit în apropierea lacului Vrăjitorului? S-a găsit doar un cadavru în avion și s-a presupus că pilotul era singur. Dar eu cred că individul al cărui schelet ne întovărășește acum era și el în avion și avea motive foarte serioase să dispară cât mai urgent… S-a ascuns atât de bine, încât n-a mai reușit vreodată să vadă lumina zilei!

— De ce aici? Putea foarte bine să se ascundă în pădure. De ce să coboare într-o galerie abandonată?

— Pentru a găsi o ascunzătoare sigură, nu atât pentru el, cât pentru „ceva" ce trebuia neapărat pus la adăpost. Acest „ceva" l-a descoperit mult mai târziu Kalle; o dovadă implicită este și crucea îmbârligată găsită de Lasse în fața pivniței lui Kalle.

— A găsit Lasse așa ceva? Odd părea foarte sceptic.

— Nu ți-a spus? Mi-a arătat-o. La naziști era o dovadă de mare apreciere, i-am explicat Catharinei.

— Dar nu văd ce legătură avea Monika cu toate astea? mă întrebă ea. De ce a fost omorâtă?

— S-o luăm pe rând, am răspuns după ce am sorbit o gură de coniac. Nu știu adevărul asupra morții lui Kalle. Poate asasinul l-a îmbătat ca să-i stoarcă informații despre comoară?! Sau poate s-a prefăcut neîncrezător, determinându-l pe Kalle să-și susțină afirmația cu probe?! Văzând decorația germană, asasinul realizează cam despre ce este vorba și încearcă să-l forțeze pe Kalle să-i dezvăluie secretul. Are loc o luptă între ei și, în final, Kalle cade sau este împins pe scara pivniței. Asasinul n-a observat că, în încleștarea luptei, crucea nazistă căzuse pe pământ lângă ușa pivniței.

— Îngrozitor! tremură Catharina. Dar s-ar putea ca asasinul să-l fi omorât pe Kalle abia după ce aflase tot ce-l interesa.

— Nu cred, căci s-a reîntors ca să cotrobăiască prin toată casa. Probabil în căutarea planului. Dacă l-ar fi avut, n-ar mai fi pierdut timpul și ar fi pus mâna pe comoară.

— Totuși nu înțeleg care este rolul Monikăi și de ce a fost asasinată?

Odd aprinse o nouă țigară.

— Nu cred că-i vorba de o dramă pasională, am spus după un moment de gândire. Monika știa prea multe. Să presupunem că surprinsese discuția din fața pivniței între asasin și Kalle. Toată discuția purtându-se în jurul

descoperirii din galeria de mină, crede că e vorba de un filon și trimite o probă la analizat. Convingerea îi e întărită și de faptul că ulterior îl surprinde pe asasin cercetând prin jurul galeriei… În loc să mărturisească poliției ce știa, preferă un șantaj din care i se trage moartea.

— Crezi că asasinul făcea pe prospectorul doar ca să-și asigure un alibi? întrebă încetișor Odd.

— Da și nu… Oricum, trebuia să exploreze foarte atent zona pentru a găsi comoara, iar obligațiile profesionale erau binevenite pentru ca nimănui să nu i se pară ciudată activitatea lui.

— Obligații profesionale? se miră Odd. Te gândești la Göran Vestberg?

— Exact. Inginer minier și geolog amator. De altfel și Kalle era de aceeași părere pentru că a scris pe plan „Atenție la inginer”.

— Te referi la harta de care ne-a povestit Lena?

— Da. Cu ajutorul ei am ajuns aici… Și, apropò, un inginer se pricepe la chestii tehnice și nu i-ar fi fost prea greu să deregleze sistemul de direcție al unei mașini.

— De ce a trebuit s-o omoare pe Monika? întrebă iarăși Catharina.

— Cred că din cauza șantajului.

— Totul mi se pare extraordinar, rosti rar Odd. Evident, Monika a fost asasinată, dar Kalle…

— Să lăsăm poveștile, nu mai suport întunericul ăsta, spuse Catharina și se ridică. Vorbești de comoara lui Kalle ca și cum ar exista într-adevăr, dar deocamdată nu avem decât un plan desenat de o mână neîndemânatică și o veche decorație nemțească. Să mai căutăm, propuse, aprinzând lanterna.

— Atenție! am avertizat-o. S-ar putea să mai fie și alte găuri pe aici.

— Fii liniștit, ne asigură Odd. Coarda e în mâini bune.

Catharina înaintă încetișor pe solul denivelat, se împiedică în niște pietre și căzu. Încercă să se ridice, dar rămase cu privirea pironită pe ceva de o formă nedeslușită.

— O valiză! strigă pe un ton strident… Închisă.

— Ia cuțitul meu.

Cu lanterna așezată pe o piatră lângă ea, îngenunche în fața valizei și-i forță încuietoarea.

— Johan… E plină cu bijuterii și pietre prețioase!

XXIII

Am uitat de durerea de la gleznă și am început să mă târăsc pe piatra lunecoasă. Catharina avusese dreptate: brățări, inele, diademe își întretăiau scânteierile într-o feerie luminoasă.

În lumină sclipi o diademă cu smaralde de un verde întunecat.

— Ce-ați găsit? Bijuterii? se auzi la fel de calmă vocea lui Odd.

— Bijuterii! O adevărată avere, am țipat aproape isteric… Deci Kalle avea totuși o comoară păzită de o fantomă, i-am spus Catharinei după ce m-am liniștit.

— Dar de ce s-o ascundă aici? Poți să-mi explici? mă întrebă ea.

— Nu e chiar așa de complicat, am replicat. Cred că știu motivul pentru care acum treizeci de ani neamțul nostru a ajuns până aici! Drăguții ăștia din S.S. aveau un serviciu special care se ocupa de „toate obiectele de valoare ale sărmanelor victime”. Când și-au dat seama că pierd războiul, au încercat să-și salveze averile adunate. Bineînțeles, pietrele prețioase treceau pe primul loc, tranzacțiile cu astfel de chestii fiind oricând și oriunde foarte fructuoase.

— M-ai convins, acceptă Catharina. Trebuie să-l dăm pe mâna poliției pe Göran Vestberg. Cu puțin noroc, ne așteaptă o recompensă. Ce zici de diademă?

— Aveți dreptate, aprobă Odd. Dar fără riscuri inutile. Plec să anunț poliția și să aduc ajutoare și un doctor.

— În regulă. Însă grăbește-te, n-aș vrea ca în lipsa ta să-și facă apariția Göran Vestberg.

După plecarea lui Odd am rămas o vreme tăcuți.

— Iată-ne, în sfârșit singuri și, pentru moment, chiar bogați. Sunt curios ce figură va face „Cârnăcior” când va afla!

— Ar trebui să luăm o mică amintire de aici, propuse Catharina. Sunt atâtea bijuterii și în fond nimeni nu știe ce-i în valiză.

— Catharina, nu uita, dacă vrei să comiți o infracțiune sunt necesare două condiții: nimeni să nu te

vadă și să nu fii descoperită. Deci, singura ta șansă ar fi să scapi de mine!

— Aș face-o, râse ea, aprinzând lanterna, dacă aș găsi o gaură suficient de adâncă. Începu să admire din nou bijuteriile. Totul pare atât de ireal, spuse încet. Stăm aici, în hăul ăsta întunecat, înconjurați de o bogăție imensă… Cum o fi descoperit-o Kalle?

— Cine știe?… Cred că a găsit-o mai demult, dar probabil că nu făcuse nici o legătură între prăbușirea avionului și valiza cu bijuterii. Superstițios, i-a venit ideea că ar fi un fel de comoară supranaturală cu un schelet pe post de paznic.

— Privește! Catharina părea tulburată. Mai e ceva. Un portofel plin cu hârtii.

Îmi întinse un porthart de piele destul de deteriorat de umezeală. L-am deschis și am scos o hartă pe care am despăturit-o la lumina lanternei. Reprezenta sudul Norvegiei, marea Nordului, litoralul vestic al Suediei și Danemarca. O linie subțire, roșie, pornea din Oslo spre sud, făcea o buclă în dreptul Halmstadului și se îndrepta spre Esbjerg. Printre hârtii am descoperit și o foaie bătută la mașină, încă lizibilă.

„Luftwaffe” era scris în colțul stâng al paginii. Dedesubt, vulturul german își întindea aripile stilizate, iar în continuare: „Geheimbefehl Me 1066, Sonderkommando Norwegen, März 22, 1945.”

— Germana mea este departe de a fi strălucită, m-am scuzat. Dar ce avem aici e destul de simplu. E un ordin pentru acest zbor special, eliberat în 22 martie 1945 și purtând un sigiliu secret. Nu știu ce ar putea să însemne, poate e numele avionului… Probabil un Messerschmitt.

— Citește mai departe!

— Pilot era locotenentul H. Muller și avea doi pasageri: Sturmbannführer S.S. Dietrich Mann și un sublocotenent de la statul major Quislings Larsen, un norvegian. Sturmbannführerul, un grad destul de mare, trebuia să aducă documentele la cartierul general de la Esbjerg. Zborul trebuia efectuat la joasă înălțime și cât mai aproape de litoralul suedez, ca să evite riscul urmăririi de către avioanele de vânătoare inamice. Previziunile meteorologice însă nu era deloc favorabile.

— Atunci de ce au plecat?

— Tocmai pentru că vremea proastă le mărea șansele de a scăpa neobservați de aviația engleză și americană. Sperau să aterizeze la Esbjerg înainte de răsăritul soarelui.

— De ce la Esbjerg?

— Pentru că e port, iar Danemarca nu era implicată în război așa că de aici se putea pleca foarte ușor spre oricare colț al lumii. Iar valiza cu bijuterii și alte „prăzi de război" puteau fi ascunse într-un submarin care s-ar fi îndreptat cu toată viteza spre America de Sud unde unele țări îi primeau cu brațele deschise pe exilații naziști. Dar nu asta e important. Erau trei persoane la bord: pilotul, Sturmbannführerul și un colaborator norvegian. Pilotul a fost îngropat în cimitirul de la Viby. Știm unde se află Sturmbannführerul, dar al treilea, Catharina, al treilea… unde este?

— Poate în alt fund de galerie!

— Nu cred. S-ar putea să fi sărit cu parașuta înaintea accidentului și s-a pierdut în natură.

— Și dacă s-a întors să recupereze valiza?

— Oricum, nu pare grăbit, au trecut treizeci de ani de la evenimente… Explicația poate fi alta. Să presupunem că a reușit să sară cu parașuta înaintea prăbușirii. Dispare în mod discret, dar din presă află tot ce s-a întâmplat: prăbușirea avionului, moartea pilotului… Ziarele nu pomenesc nimic de Mann sau de valiza cu bijuterii… Nici anii care trec nu aduc vreo noutate despre soarta lui Mann și a comorii din valiză. Sunt două posibilități: sau Mann a reușit să se refugieze în America de Sud, cu valiza, sau a ascuns-o undeva în apropierea rămășițelor avionului și s-a ascuns și el.

— Johan, murmură Catharina, după câteva momente. Mă chinuie un gând: noi cunoaștem un norvegian, născut în Norvegia, deși acum e cetățean suedez… Iar numele lui e Larsen ca și cel al sublocotenentului din avion.

— Ai dreptate, deși numele ăsta e destul de răspândit în Norvegia. Ce mai știm despre el? Că închiriază de câțiva ani o casă aici pe perioada vacanței, că mai toată ziua și-o petrece în pădure motivând că sportul e singura sursă de sănătate… Să mai existe și alt motiv al dragostei pentru pădure în afara plăcerilor sportive? Caută ceva și, în cazul ăsta, ce?

Catharina nu răspunse. Am rămas tăcuți în întuneric, gândindu-ne la același lucru: că un norvegian pe nume Larsen ne abandonase în hăul ăsta. Că înainte de a pleca după ajutoare avusese inspirația de a lua cu el și coarda! Și că nimeni n-o să ne audă vreodată strigătele de ajutor iar noi nu vom reuși niciodată să ne cățărăm pe peretele umed și lunecos. Eram prizonieri, ca niște animale prinse în cursă, ținându-i tovărășie pentru eternitate Sturmbannführerului Dietrich Mann. Afară, cineva aștepta. Cineva care nu se grăbea, care așteptase treizeci de ani și pentru care câteva zile, săptămâni în plus nu însemnau mare lucru.

XXIV

Am rămas mult timp tăcuți, încercând să ne învingem teama.

— Johan, rupse tăcerea Catharina, trebuie să existe o cale de a ieși de aici. Avem doar exemplul lui Kalle.

— Sunt convins că folosea o coardă legată de sfoară… Și, oricum, nu era prostănac ca mine.

— Catharina se ridică și îndreptă lumina lanternei spre peretele stâncos din spatele nostru.

— Am putea încerca pe aici, îmi arătă ea o scobitură în perete. Sunt doar câțiva metri până la gura galeriei… Dacă ai putea să mă ajuți… Dar cu piciorul tău rănit…

— Un fleac, o simplă entorsă… Am o idee: am să cânt ca să nu te audă Odd cum urci.

— Să nu se sperie prea tare, râse Catharina. Dar nu cred că amicul nostru norvegian mai e pe aproape. Încă doi morți pe răbojul lui n-au cum să-l deranjeze. Dacă or să ne descopere vreodată, nimeni n-o să-l bănuiască pe Odd, pentru că n-au să știe de venirea lui.

— Și nimeni nu o să descopere valiza cu bijuterii.

— Exact. Mai bine ne-am grăbi să încercăm ceva înainte de a fi epuizați de foame și sete.

M-am ridicat cu greutate. Piciorul mă durea al naibii de tare, dar Catharina avea dreptate: orice întârziere era în defavoarea noastră. Am reușit să ajung lângă perete, m-am rezemat de el și i-am propus:

— Urcă-te pe spatele meu și încearcă să atingi marginea găurii.

Dar eram departe de a fi atât de optimist pe cât păream. Era ea profesoară de gimnastică, dar n-o vedeam în stare de asemenea performanță. Să te urci pe un perete vertical, alunecos, e aproape de domeniul imposibilului, iar eu, cu piciorul rănit, în loc s-o ajut, mai mult aș încurca-o. M-am aplecat cât am putut de mult și Catharina se cățără pe umerii mei. Deși piciorul mă durea îngrozitor, încetul cu încetul am început să mă ridic. Catharina, cu labele picioarelor bine înfipte pe umerii mei, încercând să se țină de asperitățile peretelui, începu să se înalțe.

— Nu ajung, șopti ea. Îmi lipsesc câțiva centimetri. N-o să reușim. Și se prelinse în jos pe spatele meu.

— Iată-ne mai bogați decât majoritatea suedezilor, dar incapabili să ieșim de aici.

Lumina lanternei mătura solul. Catharina încercă zadarnic să deplaseze câteva blocuri de piatră.

— Ce faci?

— Improvizez o platformă, rosti energic. Vino să mă ajuți!

M-am îndreptat șchiopătând spre ea, fără a avea curajul să-i spun că n-avea rost. Chiar dacă am fi reușit să înjghebăm un fel de platformă, Catharina tot nu ar putea să se apropie de ieșire.

După o jumătate de oră de transpirație, reușisem să încropim un fel de postament.

— Gata, la treabă!

M-am aplecat din nou și Catharina se urcă pe umerii mei. M-am înălțat cu grijă, iar când am ajuns la poziția verticală Catharina, începu să se cațere. Deodată, lanterna îi scăpă de sub curea și se zdrobi de pietre.

— N-are nici o importanță, am mormăit, răsuflând greoi din cauza efortului, oricum bateria era pe terminate.

— Johan, cred că o să reușim, aproape ating marginea.

— Să încercăm ca la circ!

Am ridicat mâinile cu palmele îndreptate în sus până în dreptul umerilor. Cu grijă, Catharina și-a fixat labele picioarelor în căușul palmelor mele. N-o să reușim niciodată, îmi spuneam în timp ce începeam să împing brațele în sus. Din fericire, Catharina era destul de ușoară, în jur de cincizeci de kilograme. Brațele mi-erau o rană vie datorită frecării necontenite de peretele rugos, prin umeri îmi fulgerau crampe, iar transpirația îmi șiroia pe frunte, împăienjenindu-mi privirea. Suflam ca o forjă, gâtul mă ardea și steluțe luminoase îmi dansau în ochi.

Deodată, am avut senzația succesului: Catharina atinsese marginea deschiderii; am simțit-o cum se înalță.

— Johan, am reușit, țipă ea. Era să cad, dar totul e în regulă. Așteaptă-mă! Pe cine trebuie să anunț?

— Fuga la Ellen, e cea mai aproape. Ai grijă să nu te surprindă Odd. Poate-l găsești și pe Lennart. Grăbește-te, dar fii prudentă!

— Promit.

Nu știu de ce, dar așteptând-o pe Catharina singur, în întuneric, gândul a început să hoinărească, oprindu-se la o partidă de pescuit. Catharina îmi povestise de un iaz plin

cu păstrăvi, mai la nord de lacul Vrăjitorului. O să pescuim împreună și o să ascultăm freamătul vântului prin frunzișul pădurii. Iar în amurg o să ne încălzim în preajma focului, delectându-ne cu vin de Mosella și pește prăjit.

După un timp, un zgomot m-a smuls din reverie… Să se fi întors Odd?… Nu, era Catharina.

— Johan, ce faci, dormi? Ellen nu era acasă, așa că m-am dus la Karin. Lennart este la Stockholm dar ne-am descurcat. N-am găsit decât o frânghie de rufe din plastic. Trebuie s-o pui în două ca să nu te rănești.

Aproape imediat o coardă subțirică șerpui pe lângă mine. Am prins-o și mi-am trecut-o de câteva ori în jurul trupului.

— Gata, fetelor, trageți, dar să nu mă pierdeți pe drum.

Au început să tragă încetișor și cu îndemânare. Frânghia mi se încrusta în piele și simțeam că aproape nu mai rezist când mâinile mi s-au agățat de marginea găurii. Cu un ultim efort, am reușit să mă cațăr și să ies afară.

O jumătate de oră mai târziu ne aflam în bucătăria mea. Catharina făcea cafea și Karin îmi oblojea rănile. Eram întins pe pat, cu o perniță sub piciorul rănit.

— Acum suntem trei contra unu, zise Catharina scoțând din dulap ceștile. Bem o cafea fierbinte și apoi mergem la Karin să telefonăm.

O plăcută căldură mi se răspândi în corp și mă toropi o blândă somnolență. Catharina mă acoperi cu o pătură:

— Odihnește-te! Mergem să telefonăm la poliție și în cel mult o jumătate de oră sunt înapoi.

Oboseala mi-era prea mare, așa că am adormit imediat. Visam că mă aflam din nou în hăul întunecat unde-mi petrecusem ultimele ore. Dar nu eram singur. Sturmbannführerul Mann ședea în fața mea, pe valiza cu bijuterii. „Johan”, zicea „Johan, cum te simți?”

M-am trezit brusc. Soarele desena o panglică groasă pe pătură și în lumina blândă firișoarele de praf păreau că dansează în aer. Cineva apropiase un scaun de patul meu. Iar acest cineva era Odd Larsen cu un pistol în mână.

— Johan, mă întreba, Johan, cum te simți?

XXV

Nu poate să încerce să-mi facă ceva aici, mi-am zis, așa că e de ajuns să-i distrag atenția, cumva, până sosesc Karin și Catharina.

— Am reușit să ieșim! i-am comunicat vesel. A fost greu. Îmi sângerează brațele și hainele Catharinei s-au zdrențuit… Apropò, la ce-ți trebuie pistolul?

Odd surâse; un surâs crispat și rău:

— Pentru amicul nostru Göran Vestberg, îmi răspunse sec. De ce nu m-ați așteptat? Venea și poliția.

— Vrei să spui că ai telefonat la poliție?

— Desigur, am anunțat și un medic. Apoi m-am întors la galerie, dar nu mai erați. V-am strigat minute în șir, mi-era teamă că vi s-a întâmplat ceva. Unde e Catharina?

Minte, mă gândeam, dar n-am cum să-l verific. Vrea să știe unde e Catharina ca să se ocupe și de ea.

— Odd, cu ce te-ai ocupat în timpul războiului? l-am întrebat cu falsă dezinvoltură.

Oricum eram la cheremul lui, așa că mai bine să iau taurul de coarne.

— Ce vrei să spui? mă întrebă la rândul lui, mișcând ușor pistolul.

— Exact ce-am spus. Și e important să-mi răspunzi. Deci, cu ce te ocupai în timpul războiului?

— Nu știu unde vrei să ajungi, zise Odd și puse pistolul pe pat ca să-și aprindă o țigară. Cred că ai motivele tale… Am să-ți povestesc cu ce mă ocupam. La început făceam parte din mișcarea de rezistență, dar, când Gestapoul și-a luat rolul în serios ne-am cam împrăștiat. O parte dintre noi am reușit să ajungem în insulele Shetland, după o călătorie deloc agreabilă pe un fel de barcaz pescăresc. Pe urmă am ajuns chiar și în Normandia în ziua Z, cu al doilea val de americani, în apropiere de Arromanche.

— Poți să susții afirmațiile cu probe?

— O citare în ordinul de front, trei medalii și două cicatrici. E suficient? În fond, unde vrei să ajungi? Ce vrei să dovedești?

Nu știam ce să mai cred. M-am așezat pe marginea patului și privirea mi se lipi de „suvenirul” pe care

Catharina și-l luase din valiza cu bijuterii. Era o diademă din aur alb cu smaralde ca niște lacrimi de un verde închis, montate între briliante. Deodată, mintea mi se limpezi: inelul pe care Lennart îl dăruise lui Karin și pe care voise să-l prețuiască în magazinul meu, ei bine, inelul acela era asortat cu diadema pe care o admiram. Probabil că în valiza Sturmbannführerului erau cerceii și celelalte piese ale setului. Deci, totuși Lennart era cel căutat. Am pus încet diadema pe pătură.

— Am să-ți povestesc, i-am spus, ridicându-mă de pe pat. Ajută-mă să ajung până la Gren și vei afla totul.

Sprijinindu-mă de umărul lui Odd am pornit spre casa familiei Gren. I-am povestit totul despre harta lui Kalle, galeria de mină, crucea de fier și avionul prăbușit. Nu i-am pomenit nimic însă despre inelul lui Lennart și nu i-am împărtășit bănuielile mele. Când am ajuns, Catharina și Karin erau în fața casei, gata să plece. Văzându-l pe Odd, Catharinei îi îngheță surâsul pe buze, dar se liniști când i-am făcut semn că totul e în ordine.

— Ai venit cu Odd? mă întrebă Karin tulburată… Nu era… Vreau să spun…

— Te întrebai dacă nu sunt una din bestiile de criminali de război, nu-i așa? Și autorul celor două asasinate? Nu, doamnelor, din nefericire, nu pot să vă ofer o biografie atât de interesantă.

— Unde e Lennart? am întrebat-o pe Karin.

— A plecat la Stockholm. Trebuie să fie acasă sau, dacă nu, la birou… De ce mă întrebi? Crezi că are vreun amestec în povestea asta?

Karin mă privea neliniștită.

— S-ar putea, am mormăit. Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Catharina și Odd au rămas pe o bancă afară, Karin și cu mine am intrat în casă. Domnea o liniște deplină, probabil Lena încă mai dormea. Karin mi-a întins o carte de vizită pe care era scris un număr de telefon. După câteva apeluri am auzit în receptor vocea lui Lennart.

— Salut. La telefon Johan Homan. Lennart, scuză-mă că te deranjez, dar trebuie să știu de ce ai venit în magazinul meu cu acel inel… Și, în primul rând, de unde îl ai?

— L-am cumpărat de la o dugheană, răspunse într-un târziu cu o voce obosită. La un preț atât de mic încât m-am temut să nu fie furat.

— Cât l-ai plătit?

— Două mii cinci sute de coroane.

— Numele magazinului?

— Nu mi-l amintesc.

— Lennart, te sfătuiesc să spui adevărul. Nu uita, e vorba de o crimă, l-am avertizat pe un ton grav.

— Nu i-am dat inelul lui Karin, răspunse după un nou moment de tăcere.

— A! Parcă am înțeles că l-ai cumpărat?

— Era inelul Monikăi.

A fost rândul meu să rămân tăcut. O nouă minciună? Încerca să se folosească de Monika știind că afirmația nu avea cum să-i fie controlată?

— Atunci cum a ajuns inelul la Karin? l-am întrebat.

— Știu că ți se pare ciudat, dar ăsta e adevărul, răspunse pe același ton obosit. Monika mi-a încredințat inelul pentru a i-l prețui la Stockholm. Pe urmă… pe urmă, Karin, căutând niște facturi, l-a găsit în portofelul meu… iar eu, ce puteam să-i spun decât că era un cadou pentru ea. Bineînțeles, o imitație, dar foarte reușită. Mai târziu l-aș fi declarat „pierdut” și i-aș fi cumpărat altceva.

— Da, e o poveste frumoasă, am rostit îngândurat. Și chiar te înțeleg, era destul de dificil să explici cum a ajuns inelul la tine.

— Știu că nu te-am convins. Totul pare ciudat, nu?

— Ciudat e puțin spus, am replicat sec.

— Kalle i-a dăruit inelul Monikăi în seara morții lui spuse Lennart și puse receptorul în furcă.

Mi-am întors privirea spre Karin:

— Lennart pretinde că inelul îi aparținea Monikăi și ea îl avea de la Kalle, e adevărat?

— Nu, răspunse Karin. Mie mi-a dat Kalle inelul… Eram foarte apropiați și în seara morții lui i-am făcut o vizită să-i duc o carte. Părea foarte neliniștit, mi-a vorbit de bijuterii vechi păzite de fantome.

— Atunci ți-a dat inelul?

Karin aprobă printr-o mișcare a capului:

— Văzând că povestea lui nu mă convinge mi-a arătat inelul și mi-a spus că pot să-l păstrez, fiindcă era una din numeroasele bijuterii pe care le are ascunse într-un loc sigur… pe urmă, mi-a arătat o cruce de fier nemțească și am înțeles că este o legătură între povestea lui și avionul prăbușit cu ani în urmă lângă lacul Vrăjitorului… A început să-mi vorbească despre o hartă

care putea să-mi servească în cazul în care lui i s-ar fi întâmplat ceva. Voia să coboare în pivniță să-mi aducă un borcănel de dulceață în care ascunsese harta. Era extrem de agitat și, în grabă, neatent, a călcat greșit și s-a rostogolit pe scara pivniței. S-a lovit la tâmplă de o piatră și a murit.

Kalle voise să-i arate jumătatea de hartă ascunsă în borcanul cu dulceață. Dar cineva se găsea în spatele lui Karin, cineva care gândea iute și la rece.

Și, dintr-o dată, am înțeles despre cine era vorba!

XVI

— Era Monika, ascunsă lângă ușa pivniței, am rostit încet. Te-a văzut și l-a văzut și pe Kalle căzând. I-ai arătat inelul și i-ai spus despre comoară. Te-a șantajat: dacă nu o împărțeai cu ea, te denunța poliției pentru uciderea lui Kalle. A păstrat inelul drept garanție. Nu-i așa?

— Și cum m-ar fi putut acuza de crimă după o lună?

— Nici o problemă! Ar fi spus că i-a fost frică de amenințările tale cu moartea dacă te duceai la poliție.

Karin mă privea încordată:

— Unde vrei să ajungi cu divagațiile astea? Kalle e mort și cu asta gata.

— Ai dreptate în privința lui Kalle, dar Lasse e inculpat pentru asasinarea Monikăi… Și știi la fel de bine ca mine că e nevinovat pentru că tu ai omorât-o. Căci Monika te șantaja, convinsă că știi unde sunt ascunse bijuteriile. Înainte de a surprinde conversația voastră, Monika îl bănuia pe Kalle c-ar fi descoperit un filon cu minereu, de asta a și trimis o probă de rocă la analizat. Dar când a auzit confesiunea lui Kalle și a văzut inelul și-a dat seama despre ce era vorba. După ce Lennart i-a spus prețul la care a fost estimat inelul, a fost sigură de valoarea fabuloasă a bijuteriilor lui Kalle.

— De ce nu s-a dus ea să-și prețuiască inelul și l-a pus pe Lennart s-o facă? mă întrerupse Karin pe un ton care voia să arate cât de rizibilă i se păruse demonstrația mea.

— Era soluția cea mai practică: Lennart se ducea săptămânal la Stockholm unde sunt cei mai buni experți. În plus, relațiile dintre ei erau destul de intime, nu-i așa? Lui Lennart bijuteriile i-ar fi adus securitate materială și i-ar fi permis să te părăsească fără probleme… Erați pe punctul de a divorța, am dreptate, nu? Dar mândria ta nu accepta ideea divorțului, ar fi însemnat să le dai dreptate părinților tăi care nu l-au dorit pe Lennart ca ginere.

Karin nu răspunse, clătină din cap fixându-mă cu aceeași privire înghețată.

— Dar să ne întoarcem la seara în care a fost asasinată Monika. Știai că Lasse e o natură impulsivă și foarte gelos și ți-ai zis că seara aceea reprezintă poate

ultima ta șansă… Ai declarat că în momentul asasinării Moninkăi te duseseși la mașină în căutarea unor aspirine.

— E un adevăr parțial, mă întrerupse ea. În timp ce Monika era ucisă, eu eram în bucătărie împreună cu Lasse!

— Ai dreptate, Lasse prăjea cârnații, dar era cu spatele la tine, tu singură ai spus. Nu știa de prezența ta și nici nu i-ai atras atenția. Și, apropò, ce a spus Lasse când ne-a propus să mergem la lac să facem o baie?

— Nu-mi aduc aminte prea bine.

— Ce a spus despre costumele de baie?

— A, desigur, păru Karin că-și reamintește, a zis că trebuie să le luăm cu noi.

— A spus exact contrariul. Găsea că o suprasolicitare în pudoare e ridicolă în zilele noastre. A făcut o întreagă teorie despre nudism și întoarcerea la natură.

Karin râse și-și aprinse o țigară.

— Exagerezi! Dacă ții să mă acuzi de crimă, ți-ar trebui ceva mai convingător decât vorbăria asta în apărarea nudismului. Ți-am mai spus, eram foarte obosită și aveam o migrenă înfiorătoare. Iar despre ce a spus Lasse în acele momente nu mai am nici cea mai vagă amintire… Și, dacă nu eram cu voi în curte, unde crezi că eram?

— Pe malul lacului. În cursul serii Monika te amenințase. Greșeala mea este că nu am interpretat corect spusele ei. Se referise la „ceva” pe care urma să-l dezvăluie tuturor. Am crezut că se gândea la un filon cu minereu și că partenerul ei de discuție era amicul nostru, geologul amator Vestberg… Dar discuția a avut-o cu tine și se referea la inel și comoară. De altfel, cineva a auzit conversația voastră.

— Ne-a auzit? Poate ne-a și văzut?

Karin părea foarte calmă, și pe moment m-a cuprins incertitudinea. În fond, aveam vreo dovadă formală?

— Lena v-a auzit discutând, se afla de partea cealaltă a gardului viu.

Atunci, Karin zâmbi iarăși:

— Deci e vorba doar de mărturia unei puștoaice de unsprezece ani căreia i s-a părut că aude o conversație? Nu i-a văzut pe cei care discutau, dar crede că a recunoscut vocile. Mă întreb ce părere o să aibă „Cârnăcior” de aiureala asta?

— Sunt convins că ai vrut să eviți scandalul pe care Monika părea dispusă să-l declanșeze, am continuat ignorându-i întrebarea. Erau prea mulți prin preajmă pentru a discuta în liniște. Atunci i-ai propus să vă întâlniți ceva mai târziu, pe la unu și jumătate la ponton. Sincer, nu cred că aveai de gând s-o omori.

— Și când mi-a venit ideea asta strălucită?

— Monika a crezut că-ți bați joc de ea când i-ai spus că nu știi unde este comoara lui Kalle. S-a enervat și te-a amenințat că o să te denunțe poliției dacă nu accepți că împărți cu ea. Poate ți-a relatat cu lux de amănunte legătura ei cu Lennart… Cred că atunci ți-ai pierdut sângele rece.

— Dacă supozițiile tale ar fi reale, n-ar fi trebuit să mă întâlniți pe drum când veneați spre lac? Poteca coboară direct spre plajă. Nu poate fi vorba că aș fi luat-o pe o scurtătură, pajiștea dintre casă și lac oferă o vizibilitate excelentă… Și apoi, nu știu dacă-ți amintești, erai ultimul din șir iar eu am venit în fugă în spatele tău?

— Da, mi-aduc aminte.

— Vezi? Întârziasem pentru că îmi uitasem poșeta în bucătărie când venisem cu aspirinele de la mașină. Și atunci, dacă eram cu voi, cum puteam s-o omor pe Monika?… Poate doar să fi zburat de la lac până acasă.

— Memoria mea este mai bună ca a ta, i-am răspuns încet. După ce ai ucis-o pe Monika, te întorceai în fugă și ajunsesei prin dreptul vechii forje care e cam la jumătatea drumului spre lac, când ai auzit hărmălaia glasurilor. Ți-ai dat seama că ne îndreptam spre lac. N-aveai cum să știi că Lasse ne propusese plimbarea până la lac urmată de o baie; fără această promenadă, mai mult ca sigur, nimeni nu s-ar fi neliniștit de soarta Monikăi și cadavrul ar fi fost descoperit a doua zi dimineață de Lasse. Iar „Cârnăcior” nu și-ar fi dat nici măcar bruma de osteneală pe care a consumat-o până acum, Lasse fiind inculpatul ideal… Deci, auzindu-ne, n-aveai decât o singură ieșire: să te ascunzi undeva… locul ideal, incinta vechii forje. Ai pândit momentul favorabil și te-ai alăturat grupului dând impresia că veneai dinspre casă.

— Excelentă demonstrație, aprobă Karin pe un ton rece și-și aprinse o nouă țigară cu mișcări sigure. Raționamentul e logic, dar nimeni nu are un alibi perfect și nici nu există un martor care să susțină că m-a văzut intrând și ieșind din vechea forjă, nu?

— Cléo, i-am răspuns calm.

— O pisică? surâse ea strivind țigara în scrumieră… Pisica ta! Povestea asta i-ai spus-o și amicului tău „Cârnăcior”?

— Cléo se afla în forjă, iar tu, când ai apărut în spatele meu, aveai simptome de guturai, am replicat la fel de calm.

— Ce descoperire! ricană ea. Exact din cauza migrenei și a guturaiului m-am dus să caut aspirine.

— Asta e varianta ta, dar nu cea reală… Ții minte, în prima seară, când Ellen ne-a invitat la masă, Cléo a stat în bucătărie. Și asta din cauza ta, pentru că Ellen mă avertizase că ești alergică la pisici… Iar reacțiile alergicilor le cunoști la fel de bine ca și mine: îți curg ochii, nasul, simți că mucoasele se umflă. Pare un adevărat guturai.

Karin rămase tăcută timp îndelungat. Se ridică de pe scaun și mă privi cu ochi tulburi:

— Am detestat-o, spuse cu o voce joasă. O uram și o detestam. La început n-am vrut să cred că ea și Lennart… Dar am înțeles când am văzut inelul în portofelul lui și mi-a spus că-l cumpărase pentru mine, deși era o imitație… Nici măcar asta n-a știut cum să mi-o spună… Dacă ar fi fost cinstit, poate că am fi reușit să trecem peste o escapadă. Dar Monika dorea inelul, ca trofeu, în semn de triumf! Pe ponton mi-a spus că sunt bătrână, că Lennart nu mă iubește, că se căsătorise cu mine doar pentru bani… Și acum, voia partea ei din comoara lui Kalle… Aveau nevoie, ea și Lennart, pentru a se căsători. Și a început să râdă, un râs rău. Atunci am lovit-o, nu puteam să mă stăpânesc, nu știam ce fac… Am pus mâna pe o mistrie și am lovit-o. Am auzit oasele pârâind. A căzut dintr-o dată, fără să strige, fără un cuvânt. Apoi, am aruncat mistria în lac.

Karin își puse mâinile în fața ochilor încercând parcă să alunge aceste viziuni de coșmar:

— Trebuie să mă crezi, spuse într-un târziu. Nu eu l-am ucis pe Kalle. Mi-era prea drag ca să-i fac vreun rău. Era nervos și grăbit și a alunecat. Șantajul Monikăi era îngrozitor pentru că știa că a fost un accident.

— Cred că n-ai avut nici un amestec în moartea lui Kalle… Dar la mine te-ai gândit? Știi că puteam să am un accident mortal cu mașina?

Karin mă privi cu ochi rugători:

— Voiam doar să te sperii ca să nu te mai amesteci în treburi care nu te priveau… Nu ți se putea întâmpla nimic grav. Mă pricep destul de bine la mașini, de mică reparam motoare. Tata ar fi dorit să fiu băiat și cred că avea dreptate, aș fi avut o soartă mai bună.

— Încă ceva! Tu ai cotrobăit prin casa lui Kalle?

Karin aprobă din cap:

— Căutam harta lui Kalle, dar n-am găsit-o. Nu voiam ca altcineva să dea de ea. Descoperirea ei ar fi sprijinit acuzațiile Monikăi.

Deodată, o mașină neagră opri în fața casei. În spatele ei, o alta, cu însemnele poliției, iar șirul era încheiat de o buburuză Volkswagen de culoare gri. Probabil a doctorului, mi-am spus, simțind din nou durerea din picioare.

— Sosesc, i-am comunicat, urmărindu-i pe fereastră.

— Înțeleg.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

. . . . . .

— Minune, spuse Catharina inspirând parfumul ceaiului de iasomie din ceașcă.

Era instalată confortabil pe un scaun în stil baroc, în magazinul meu.

— Ia să vedem, am spus, așezându-mă în fața ei.

Am luat câteva ziare de seară și am citit în grabă primele pagini pe care se etala povestea asasinării Monikăi. Catharina și cu mine eram menționați cu discreție, toate laudele autorului articolului îi erau rezervate lui „Cârnăcior”.

Puțin mai târziu, instalați pe fotoliile comode de pe balcon, ne sorbeam ceaiurile în lumina blândă a amurgului.

— Totuși, cum ai ghicit? mă privi ea concentrată, ignorând șuvița blondă care îi lumina chipul. Doar nu era suficient că ți-ai amintit că lui Karin în seara aceea îi curgeau nasul și ochii.

—„Cârnăcior” îmi spusese că două persoane l-au găsit pe Kalle pe scara pivniței. Iar Monika susținea că două persoane sunt la curent cu împrejurările morții lui Kalle și ea era una dintre ele… Ellen spusese că în seara petrecerii la Lasse, Monika părea foarte tensionată și vorbea tot timpul de micul „cadou” pe care urma să-l

primească… Și dacă cumva Karin era asasina Monikăi, era obligată, fiind presată de timp, să se ascundă în vechea forjă, iar acolo… era Cléo.

— Vrei să spui că dacă Cléo n-ar fi fost acolo…

— Nu știu… Acuzația a zdruncinat-o rău pe Karin care n-a mai avut tăria să se apere…

— Nu înțeleg, spuse Catharina, ce a vrut să transmită Kalle scriind pe hartă „Atenție la inginer!”

— Și pe mine m-a derutat cu asta. Îi era frică de Vestberg care alerga noaptea prin pădure îmbrăcat în alb, cu o lampă prinsă în frunte să-și lumineze drumul.

— Totul e bine când se termină cu bine! zâmbi Catharina. Ce sperietură am mai tras în fundul ăla de galerie în tovărășia scheletului și a bijuteriilor când eram convinși că Odd ne abandonase.

Cléo apăru pe balcon și sări pe genunchii Catharinei, lăsându-se mângâiată. Superba piatră a inelului de pe inelarul Catharinei își undui scânteierile prin blana mătăsoasă a lui Cléo.

— Ai un inel magnific, i-am spus cu o ușoară reticență.

— Îți place? L-am moștenit…

Avea un aer atât de inocent, încât numele donatorului nu mai avea nici o importanță… Oricum, își merita cu prisosință inelul.

— Ce spui de un pește stropit cu vin de Mosella la restaurantul Victoria?

Mă privi din nou cu un surâs jucăuș în ochi. Cléo torcea liniștită… La urma urmei, viața era frumoasă!

Suedezul Jan Mårtenson, născut în 1933 la Uppsala – oraș în care a și absolvit studii superioare de drept – poate fi considerat un om cu „dublă personalitate”.

Pe de o parte, o carieră diplomatică strălucitoare concretizată în prezent prin înalte responsabilități în cadrul ONU: Secretar general adjunct și Director general al Oficiului ONU de la Geneva, director al Centrului ONU pentru drepturile omului.

Pe de altă parte, autor a 26 volume, dintre care mai multe romane polițiste de mare succes, și ele cu prezență „internațională”.

Personajul preferat, detectivul Homan, este deja cunoscut cititorului român din romanul „Natură moartă pentru flașnetă mecanică”.

ISBN 973-600-005-2

Suedezul Jan Mårtenson, născut în 1933 la Upsala — oraș în care a și absolvit studii superioare de drept — poate fi considerat un om cu „dublă personalitate".

Pe de o parte, o carieră diplomatică strălucitoare concretizată în prezent prin înalte responsabilități în cadrul ONU: Secretar general adjunct și Director general al Oficiului ONU de la Geneva, director al Centrului ONU pentru drepturile omului.

Pe de altă parte, autor a 26 volume, dintre care mai multe romane polițiste de mare succes, și ele cu prezență „internațională".

Personajul preferat, detectivul Homan, este deja cunoscut cititorului român din romanul „Natură moartă pentru flașnetă mecanică".

Lei 63 +
T.L.
Total 65

ISBN 973-600-005-2

virtual project

[1] Pictor suedez, sec. XIX-XX.

[2] În fiecare an, la Stockholm e aleasă o regină pentru a reprezenta orașul.

[3] Mare cotidian din Suedia.

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV
XXV
XVI

Table of Contents

I	4
II	9
III	15
IV	20
V	24
VI	28
VII	34
VIII	40
IX	44
X	46
XI	51
XII	57
XIII	61
XIV	69
XV	75
XVI	79
XVII	83
XVIII	88
XIX	94
XX	98
XXI	104
XXII	107
XXIII	112
XXIV	116
XXV	119
XVI	123